

ΕΤΟΣ Ε!
ΑΡ. 239

29.4.32

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρά 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον: 64 - 67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΔΡΧ. 3

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ

Επταετησίος Δρ.
Επταετησίος Δολάρια
Αμερικανική
Λιγράντος

Τὰ ἔμβληματα ἀντιπροσώπων
προς τὸν Διαχειριστήν.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΙΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ ΜΑΣ ΕΚΤΟΠΙΖΕΙ!!

(Προκειμένου ἐν τῷ Μεγάρῳ μας νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας)

ΑΝΑΓΚΑΖΟΜΕΘΑ ΕΙΣ ΔΙΑΛΥΣΙΝ

ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ εἰς τὴν πολυπληθὴ πελατείαν μας καὶ εἰς ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ

ΜΑΛΛΙΝΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

τῶν σοβαρωτέρων ἀγγλικῶν ἐργοστασίων, μὴ εἰσαγόμενα πλέον συνεπείᾳ τῆς προσφάτου ἀπαγορεύσεως, μετὰ τὰς ἀπιστεύτους τιμὰς

ΔΡΧ. 75, 100, 125, 150 ΚΑΙ 200 ΤΟΝ ΠΗΧΥΝ

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ"

(ΓΩΝΙΑ ΕΡΜΟΥ καὶ ΒΟΥΛΗΣ—ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΟΥΡΙΣΤ Α' ΠΑΤΩΜΑ) — ΠΛΟΥΤΟΣ ΣΧΕΔΙΩΝ—ΑΦΘΟΝΑ ΡΕΤΑ

ΟΥΔΕΜΙΑ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΜΕ ΤΑΣ ΤΙΜΑΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΔΕΣ)

Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον. Θεραπεύει τὴν νευρίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροϊαν.

Ἀντιπρόσωποι:

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ ΣΙΑ

Ἐνα κασὲ ΝΕΟΚΑΛΜΙΝ

Θεραπεύει ΓΡΙΠΠΗΝ, κεφαλόπονον, ὀδοντοπόνον, νίαν, Ρευματισμούς, γενικὴν ἀτονίαν, νευρικὰς διαταραχάς.

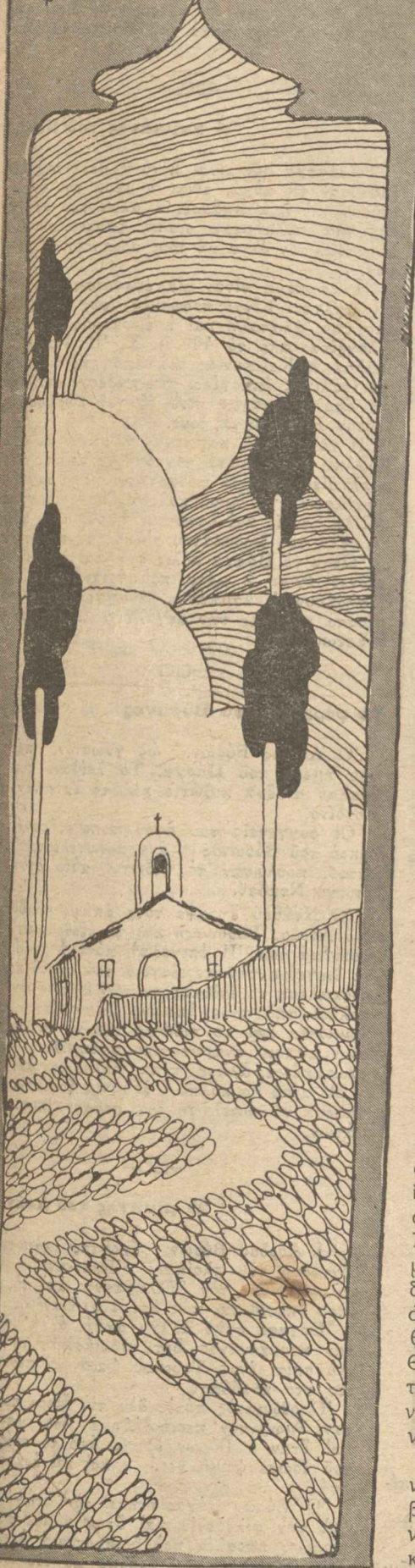
ΚΑΤΑΒΑΛΕΙ ΤΟΥΣ ΜΗΝΙΑΙΟΥΣ ΠΕΡΙΘΑΙΝΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΚΥΡΙΩΝ ΑΝΕΥ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΠΕΡΙΘΑΙΝΟΥΣ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία

Γενικὴ ἀποθήκη ΤΡΙΑΝΤ. Μ. ΦΟΥΦΑΣ Κρητικῆς

ΑΘΗΝΑΙ, Τηλ. 72-12.

Τὸ Φίλημα

Τὸ φίλημα τῆς Ἀναστάσεως κρύβει μέσα του μιὰ βαθύτερη ἐννοια καὶ μιὰ ἐξωριστὴ σημασία. Δὲν μοιάζει με ὅλα τ' ἄλλα φίληματα. Τὰ γνωρίσματά του ἀποτελοῦν ἓνα καινούργιο κόσμον ἐννοιών κι' ὁ σκοπὸς του ἐκτείνεται σὲ ὀρίζοντες νέους, ἐκεῖ πού κάθε συναίσθημα ἀτονεῖ καὶ χάνεται μέσα σὲ δυὸ βασικά καὶ καθολικὰ συναίσθηματα: τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συγγνώμην.

Ὁ σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου τοῦ Θεανθρώπου, πού βάθρο του ἔχει τὴν ἀτέρμονη ἀγάπην καὶ τὴν συμπόνιαν γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἡ ἀσύλληπτη σὲ μέγεθος ἀγαθότητα καὶ καλωσύνη του, ἡ ἀνάστασίς του, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἀπαιτοῦν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού τὰ γιορτάζουν εὐλαβικά, μιὰ ψυχικὴ ἀνωτερότητα τέτοια πού νὰ μὴν θυμίζῃ καμμιάν ἄλλην στιγμὴν.

Καὶ τὸ φίλημα τῆς Ἀναστάσεως, μικρὸ δεῖγμα τῆς ψυχικῆς αὐτῆς καταστάσεως, εἶναι φυσικὸ νὰ μὴν θυμίζῃ κανένα ἄλλο φίλημα καὶ νὰ μένῃ ἐξέχωρο ἀνάμεσα σ' ὅλα τ' ἄλλα. Οἱ ἄνθρωποι πού μιὰν ὀλόκληρη ἐβδομάδα σκυμμένοι μέσα στῆς ἐκκλησίαις θὰ ἀκούσουν τὰ λειτουργικά τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος καὶ πού θὰ ξεκινήσουν τὰ μεσάνυχτα ἀπ' τὰ σπίτια τους μετὰ τὴν κρυφὴ λαχτάρα ν' ἀκούσουν τὸ Ἀναστάσιμον καὶ νὰ συνοδέψουν κι' αὐτοὶ τὴν ψαλμωδίαν τοῦ «Χριστὸς Ἀνέστη», οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πού ἐνῶ μέσα στὴν καρδίαν τους θὰ νοιώθουν ἓνα ἐξέχωρο σκίρτημα χαρᾶς, θὰ στρέψουν γύρω τους γιὰ νὰ φιλήσουν γνωστούς κι' ἀγνώστους, σὰν νὰ ἐπρόκειτο μετὰ τὸ φίλημά τους αὐτὸ νὰ μεταγγίσῃ ὁ ἕνας στὴν ψυχὴ τοῦ ἄλλου τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χαρὰν, π ρ ε π ε ι πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν στιγμὴν ἐκείνη νὰ νοιώθουν τὸν ἑαυτὸν τους μέγαλο, γίγαντα, ἱκανὸ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ ἄπειρο. Ἀλλοιότικα θὰ σταθοῦν ἀνίκανοι νὰ δώσουν ἢ νὰ λάβουν τὸ φίλημα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ συμβατικότητα θὰ λυγίσῃ τοὺς ὤμους τους καὶ θὰ σκύψουν τὸ κορμί τους σὰν μικρά, ἀσήμαντα ἀνθρωπάκια.

Τὸ φίλημα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἓνα σύμβολο, ἓνα σύμβολο ἀγάπης καὶ συγγνώμης. Καὶ σὰν τέτοιο πρέπει νὰ τὸ ἀντικρύσουμε. Ἡ ψευτιά κι' ἡ συμβατικότης δὲν στέκουν πλάι του. Δὲν τὸ μειώνουν μόνο, ἀλλὰ τὸ καταστρέφουν ὁλότελα. Τὸ βρωμίζουν. Οἱ ἄνθρωποι πού θὰ δεχτοῦν μέσα στὴν ψυχὴν τους ὅλην τὴν ἱερότητα τῆς Μεγάλης στιγμῆς, πού θὰ δακρῶσουν ἀπὸ συγκίνησιν τὴν ὥρην πού τὰ ἀναστάσιμα τῶν ἱερέων, οἱ χαρμύσσοι ἤχοι τῆς καμπάνας, τὸ φῶς τῶν χιλιᾶδων κεριῶν θὰ ἀνεβαίνουν στὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ σὰν λιτανεῖα, αὐτοὶ μόνοι εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ κι' οἱ ἄξιοι νὰ δώσουν ἢ νὰ δεχτοῦν τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης. Οἱ ἄλλοι θάταν προτιμότερο νὰ τ' ἀπαφύγουν. Θὰ ἀπέφευγαν ἔτσι νὰ ἀπατήσουν τοὺς ἴδιους τοὺς ἑαυτούς των. Κι' εἶναι τόσο φριχτὸ νὰ ξεγελαῖ κανεὶς συνειδητὰ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του.

Ἡ θρησκεία εἶναι μιὰ ἀνώτερη ἐννοια πού δὲν μπορεῖ νὰ διατυπωθῇ σὲ βιβλία καὶ σὲ παραστάσεις. Τὴν ἐννοια αὐτὴν ἢ μπορεῖ νὰ τὴν συλλάβῃ κανένας μετὰ τὴν ψυχὴν του, ἢ δὲν μπορεῖ. Μέσῃ λύσει δὲν χωρεῖ. Οἱ νόμοι

Τῆς Ἀναστάσεως

καί ἡ ὑποχρέωσις τῆς δὲν ὑπαγορεύονται ἀπὸ τρίτους, μὰ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς ἑαυτοὺς μας. Κι' ἡ συνειδητὴ κατανόησις τῆς ἐννοίας τοὺς εἶναι ὁ μόνος τρόπος πού μπορεῖ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ αἰσθανθοῦμε τὸ μεγαλεῖο τῆς ὑπάρξεώς των.

Ἡ ἀγάπη μας πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἡ καλωσύνη, ἡ συμπόνια, δὲν ὑπαγορεύονται ἀπὸ κώδικας, οὐτε ἐπιβάλλονται ἀπὸ νόμους. Συνυπάρχουν μέσα στὸν συναισθηματικὸ κόσμον τοῦ εἶναι μας, αὐθόρμητα, πηγαία, εὐκρινά. Ἔτσι κι' ἡ πράξις μας ἀκολουθοῦν τὸν ἴδιον δρόμον.

Καὶ τὸ φίλημα τῆς Ἀναστάσεως ἀνήκει στὴν κατηγορίαν αὐτὴν τῶν αὐθόρμητων, τῶν πηγαίων, τῶν εὐκρινῶν πράξεων. Καὶ μονάχα μ' αὐτὴ τὴν προϋπόθεσιν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀντάξιο τῆς ἐννοίας του. Ἀλλοιῶτα, καλλιτέρα νὰ λείπῃ.

Ἄς ἀλλάξουν λοιπὸν τὸ φίλημα τῆς Ἀναστάσεως, ὅσοι μέσα τους αἰσθάνονται τῆς ψυχῆς τους πλημμυρισμένες ἀπὸ μιάν ἀπέραντη ἀγάπην κι' ἀπὸ μιὰ ἀτέρμονη συγγνώμην γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πού ζοῦν μαζὺ τους κάτω ἀπ' τὸν ἴδιον οὐρανό...

ΝΤΟΛΗΕ ΝΙΚΒΑΕ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ
ΦΥΛΛΟΥ
ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ
ΟΔΟΙ ΚΑΙ ΟΔΕΣ
ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΚΟΡΙΤΣΙΑ
ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

Εἶνε τὸ μυθιστόρημα πὸν μιλά
ἀπ' εὐθείας στὴς εὐαίσθητες
καρδιές.

Εἶνε ἡ περιγραφή πέντε μικρῶν
γυναικίων ψυχῶν πὸν ἀνοίγουν
τὰ φτερά τους νὰ πετάξουν ἀπ'
τὰ θρανία ἐνὸς κολλεγίου στὴν
ἀγνωστὴ ζωὴ πὸν τῆς περιμένει.

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΚΟΡΙΤΣΙΑ
ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

θὰ συγκινήσουν κάθε αἰσθητικὴ
ψυχὴ, μὲ τὴν λεπτὴ ἀφήγησιν
μιάς περιπετειώδους ἱστορίας ἀγά-
πης, ἐρωτὰ καὶ πόθου.

ΟΔΕΣ ΚΑΙ ΟΔΟΙ

παρακολουθήσατέ το ἀπὸ
ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἡ εἰδικὴ στήλη τῆς
Ε.Φ.Ε.
στὴν σελίδα 1189

Μιά ἑλληνικὴ παράδοσις γιὰ τὰ κόκκινα αὐγά.

Ξέρετε γιατί τὰ αὐγά τοῦ Πάσχα εἶναι κόκκινα; Ἰδοὺ τί ἀναφέρει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἕνα παλαιὸ μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν, σ' ἕνα ἄρθρον τοῦ πού δημοσίευσεν τελευταίον σὲ κάποιο παριζιανικὸ περιοδικό.

Ὁ ἀρχαιολόγος αὗτος σὲ μιὰν ἐπιστημονικὴν του περιοδείαν στὴν Ἠπειρὸν, σταμάτησεν μιὰ μέρα στὸ ἑλληνικὸ μοναστήριον τῶν Ἀγίων Πάντων. Ὁδηγούμενος ἀπὸ κάποιον μοναχό, εἶδε μέσα στὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου μιὰν σειρὰν ὀρθόκλητον ἀπὸ εἰκόνες, τῶν ὁποίων τὰ θέματα ἀναφέρονταν στὴν Παλαιὰ καὶ στὴν Νέα Διαθήκη.

Ἐπὶ τὴν μὴν δυσχερῆσάν τον καλὸν μου ὁδηγὸν—διηγείται—ὁ σοφὸς ἀρχαιολόγος—προσπαθούσα νὰ τοῦ δείξω πὼς ὅλα τὰ θέματα πού παρουσιάζουν εἰκόνες ἢ εἰκόνες μ' ἐνδιέφεραν πολὺ. Καὶ ὁ ὑποχρεωτικὸς μοναχὸς πού στήν ἀρχὴν μὲ κυττούσε μ' ἕνα ὕψος καχύποπτο, ἄρξας νὰ μοῦ μιλά μὲ συμπάθεια, ἔβλεπε ἀπὸ τὴν τελευταίαν εἰκόνα μ' ἔκανε νὰ παραξενευθῶ.

Ἐπὶ τὴν μὴν δυσχερῆσάν τον καλὸν μου παρουσίαζε τὸν κλασσικὸ τύπον τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἀπέναντί του μιὰ γυναίκα κρατοῦσε μὲ τὰ δύο χεῖρα τῆς ἕνα πανεράκι καὶ τὸ ἔβλεπε γιὰ νὰ δείξῃ στὸν ποικίληκα τῶν ἀποστόλων ἕνα πρόσωπον πού δὲν τὸ διέκρινα μέσα στὸ μυστικὸτατοῦ τῆς ἐκκλησίας.

—Κι' αὕτη, ἐρώτησα τὸν μοναχό, τί παρουσιάζει;

—Ἄπὸ δὲν ξέρετε;

—Ὁχι!

—Ἄδεν βλέπετε πὼς εἶναι ἡ Ἁγία Μαγδαληνὴ πού δείχνει στὸν Ἅγιον Πέτρο τὰ κόκκινα αὐγά της;

—Καὶ τί ἦσαν αὐτὰ τὰ κόκκινα αὐγά;

—Μὰ δὲν ξέρετε λοιπὸν πὼς ὁ Ἅγιος Πέτρος, πηγαίνοντας διασπαστικὰ πρὸς τὸν τάφο, συναντήθηκε στὸν δρόμον μὲ τὴν Μαγδαληνὴν πού ἐπέστρεψε ἀπ' αὐτόν;

—Ἄδεν θυμάστε ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ εἶπε στὸν Ἅγιον Πέτρο πὼς ὁ Χριστὸς εἶχε ἀναστήθῃ;... Κι' αὐτὸς τότε τί ἀπάντησεν;..

Ἀπάντησεν—γιὰτί καθὼς ξέρετε ἦσαν δύο πύσσας—πὼς τότε μόνο θὰ ἐπίστευε, ἂν τ' αὐ.

ΔΕΝ ΥΠΕΡΕΦΕΡΕ ΠΟΛΥ

Ὁ φίλος.— Εἶναι πολὺς καιρὸς πὸν πέθανε ὁ ἀνδρὸς σας;

Ἡ χήρα.— Αὐτὸ μέρες μὲν ἔσται ἀπὸ τὸ γάμον μας!

Ὁ φίλος.— Τὸν καίμενο! Ἐδινχῶς... δὲν ὑπέφερε πολὺ!

γὰ τῆς κόπας γινόνταν ἀπὸ ἄσπρα κόκκινα. Ἀλλὰ ἡ Μαγδαληνὴ κρατοῦσε κατὰ τὸν κάτον ἀπ' τὴν ποδιά της ἕνα πανεράκι καὶ αὐτὸν. Ἀπὸ περιέργειαν ἀναστήκασεν τὴν ποδιά της καὶ—ὦ, τοῦ θαύματος!—αὐτὴν εἶναι κόκκινα! Τότε ὁ δύσπιστος Πέτρος νὰ γινέσκε νὰ πιστέψῃ τὸ γεγονός τῆς ναστάσεως.

—Νά, λοιπὸν,—συμπεραίνει ὁ ἀρχαιολόγος—πὺ ἡ ἑλληνικὴ παράδοσις μᾶς δίνει τὴν ἐξηγήσιν γιατί τὰ αὐγά τοῦ Πάσχα εἶναι κόκκινα.

—□□—

Ἡ καμπάνια τοῦ Πάσχα

Τὸ Πάσχα δὲν εἶναι μόνο ἡ μέρα πού ἀμνησθύν τὰ αὐγά, εἶναι ἡ μέρα πού θὰ βεῖναι κι' ἡ καμπάνια, ἡ μέρα πού θὰ ἀπὸ μιὰ πολὺήμερη σιωπῇ ζαναζώνουν πλῆττον τὸν ἄερα μὲ τοὺς ἀκουστικούς της τῶν.

Ἡ καμπάνια εἶναι μιὰ ἐφεύρεσις ἀπὸ τὸν πρὸ καλῆς. Εἶναι προσωπὸς πὺς ποιεῖται ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ ἡ ἐμφάνισις της πρὸς τὸν ἄερα ἀπὸ τὸ 400 μ. Χ. Ἡ ἰταλικὴ ἀλλοτὴ ἡ Καμπάνια, μιὰ ἀπὸ τῆς ὡραίας ἰταλικῆς ἐπιποιήσεως, τῆς παρῆγε στὴν γῆ ἄσπλο, πράγμα πού ἐξηγεῖται πὺς νεύουν τὰ ὀνόματά τους.

Ἡ γοῖσις τῆς καμπάνιας γενικεύεται στὴν Ἑυρώπην μὲν κατὰ τὸν ἔδρον αἰῶνα, πρὸς ἐκκλησίες καὶ στὰ μοναστήρια. Τῆς μετὰ διασπαστικῆς τῆς ὁμοῦ καὶ τὰ ὅσα γιὰ τὴν ποδὶδὴ βασίς καὶ δυνατοῦ ἤγους μόνον τὰ τέλη τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος τὰ ἀπέναντι.

Ὅποτε τὸ Πάσχα μὲν εἶδε καὶ ἐστὶν αἰῶνας ἔγινε ἡ μέρα πού θαυμάζονται ἀλλὰζοῦν ἡ καμπάνια, ἀναγγέλλονται πέρατα τῆς γῆς τὴν μεγάλαν γὰρ τῆς στασεως.

—□□—

Τὸ φέρετρο τοῦ Βύρωνος

Ὁ Δόρυς Βύρων, ὡς γνωστὸν, πρὸς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Τὸ λείψανόν του ἔβαλαν σ' ἕνα κιβώτιον καὶ τὸ ἐστειλάνε Λονδίνο.

Οἱ συγγενεῖς του ἀπὸ τοποθετήσαν νεκρὸ τοῦ Βύρωνος σ' ἕνα πολυτελὲς φέρετρο, πούλησαν τὸ κιβώτιον αὐτὸ στὸν Λονδρὸ Ντάβιν.

Ὁ Ντάβιν ἔγραψε τότε ἐπ' αὐτὸν ὅτι τοῦ Δόρυος Βύρωνος καὶ τὸ ἐξέθετο στὴν τάφον τῶν ἑλλήνων. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἦταν αὐτὴ νὰ διαγέσθῃ τὴν περὶοδεῖαν τοῦ κοινῶν καὶ προκάλεσεν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θαυμαστικῶν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀγνοοῦσαν τὸν κοινῶν ἀπὸ τὸ κιβώτιον γιὰ νὰ καταστῇ σὺν κάποιον ἀναμνηστικὸν ἀντικείμενον, ἢ ταυμαστικόν, ἄλλος πίπα, ἄλλος κοινῶν.

Μ' αὐτὸ τὸ κῶλον ὁ ἔξυπνος ἐυλογιστικὸς τάφους νὰ ὠφεληθῇ ἕνα σεβαστὸ πρὸς μᾶτον.

—□□—

Ὁ μιμητὴς τοῦ Λεάντου

Ὁ Δόρυς Βύρων, ἔχοντας κάποιον σύντροφον τὸν πλοῖοντο ἔκιναν, καὶ κολλομένων τὸν ἑλλήνων ἀπὸ τὸν ὅπου ὑποτίθεται πὺς ἔπεσε ὁ Λεάντος.

Βότασε στὴν ἄλλην ἀκτὴν, ἀλλὰ τὸν κοινῶν ἀναμνηστικὸν ἀντικείμενον, ἢ ταυμαστικόν, ἄλλος πίπα, ἄλλος κοινῶν.

Μ' αὐτὸ τὸ κῶλον ὁ ἔξυπνος ἐυλογιστικὸς τάφους νὰ ὠφεληθῇ ἕνα σεβαστὸ πρὸς μᾶτον.

Ὁ Βύρων εὐχαρίστησε τὸν φωνὴν γιὰ τὴν φιλοφενία καὶ ὅταν γύρισε πρὸς πέναντι παραλία πού βρισκόταν ἡ ἀκτὴ του, ἔστειλε στὸν Τούρκο μὲ τὸν ὅπου τοῦ Στέφανου πολλὰ ἡγεμονικά δῶρα.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἐπιστολὴ καὶ ἄλλη ἀπὸς τὴν «Ἑβδομάδα» σάρι...

Ἀγαπητὴ μου «Ἑβδομάς»,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἐν πρώτοις!...

Χαρὰ καὶ ἀγάλλισις παντοῦ καὶ γενικῇ... Χριστὸς Ἀνέστη ἐν ἁμῖνοις, ὅμοις καὶ βαρελῶ-
τοις,

τὸ Πάσχα, πάλι ἔπεσε καὶ φέτος, Κυριακῇ!...

Χριστὸς Ἀνέστη ἀδελφοί!... Γλεντήστε πέρα
ὡς πέρα

καὶ ἄς πετάξῃ τὸ σκουφί, ὁ Μπόγγρης, στὸν
ἄερα!...

Χριστὸς Ἀνέστη ἀδελφοί! Εἰρήνη καὶ χαρὰ... Ἄς φιληθῶμε ὅλοι μας μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν
χάρη,

καὶ οἱ ἐχθροὶ ἄς σμύθουν τὰ χεῖλη φανερά
κι' ὁ Βενέζελος ν' ἀσπασθῇ ἀμέσως τὸν Τσαλ-
δάρη!...

Ὁ δὲ Μισαούλης, μέσα του, ἂν νοιώθῃ ἀγάπην
λίγη

νὰ δώσῃ καὶ τὴν θέσιν του, διὰ μέρες, στὸν
Στρατήγη!...

Ἔτσι θὰ πάρῃ κι' ὁ λαὸς παραδείγμα λιγάκι... Καὶ δημοσίᾳ ν' ἀσπασθῇ ὁ Βλάχος τὸν Λαμ-
πράκη!

Ὅλοι τὰ χεῖρα ἄς δώσωμε... κανεὶς μὴν ἀ-
μελήσῃ

καὶ ὁ Μακέδος παρενθύς, νὰ θῇ νὰ μὲ φι-
λήσῃ!...

Ν' ἀγκαλιασθῇ ὁ Πάγκαλος μὲ τὸν Πατα-
νασάση καὶ τοῦ Ἀργυρίου τὸ σκυλλὶ μετὰ τοῦ Κα-
ρακάση!...

Προχθὲς διεσκεδάσαμεν εἰς τὸ Τζή-Μπη (*),
ἐν σώματι...

Ἦτανε τόσο κόμματα (Γκάκι, Παντρεμένδικα καὶ κάθε μαχαλᾶς)
μὲ ἀμύρισις παρδαλᾶς!...

Μοντέλα πὺς ἐξέθεσαν μοδίστρα ἀρεταὶ
μαντιῶ, σορτί, κομπινάζον, ταγιερ καὶ ντε-
κολέτ!...

Μὰ τοῦ Μπόγγρη τὸ καπέλλο
ἔξεπεν ἕκαστον μοντέλο!...

Εἰς τὴν παρέλασιν, ἰδοὺ :
προσταταεὶ ὁ Τσαμαδοῦ
μὲ σπουδαῖες τουαλέττες

πὺς τὸν μανκενὸν σοῦ δείχνουν φανερά τῆς
κοτολέττες!...

Τὶ κόκκινα, τί πράσινα καὶ τί πορτοκαλλιά
—ἕνα μοντέλο μὲρὲς καὶ λίγη σκορδαλιά—
κι' ὁ Ροῖφος τῶρε φουσκὸν
κι' εἶπε σὲ κάποιον λόρδο :

—Ἄν θέλετε ἀρωμα εὐνικὸν
σᾶς σινιστὸ τό... σκόρδο!...

Παρελαίνοιν ὅπως λέν
στορᾶς, λαμέ, βελούρ ντε λαίν,
μπογασὶ καὶ ταρλατάν

κι' ὅλοι χάσκουν καὶ κυττᾶν!...

Φοῦστες, κάπ, μπρετζέ, πουλόβερ, ἔξτρα φῶρ
καὶ ντε-μ-σέ,

βρακοζών' ἀπὸ βαρέττα καὶ σουτιέν ἀπὸ
χασέ!...

Μὰ πὺς πολὺ ἐθαύμασαν
σάν ἔγινε διέλειμμα
τοῦ Μπόγγρη τὸν περὶορον
τῆς κεφαλῆς του, κάλινμα!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὅλ' οἱ φίλοι ἐορτάστε
γάμοι ἔγιναν μεγάλοι
κι' ἀναφέρονται ὡς δρᾶσαι
ἡ Αἰλὴ μὲ τὸν Μιχάλη
τὸ ζευγάρι τὸ πατὼν
τῶν γνωστῶν
Πριονιστῶν!...

Ὁ γάμος ἔγινε κρυφίως
κι' ἔφθασ' ὁ τάλας ὁ νυμφίος
ἄνευ συγκαταθέσεως τῶν σεβαστῶν γονέων
μὲ κάποιο αὐτοκίνητον τοῦ Δήμου Ἀθηναίων!...

Δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω
τοῦ παπὰ τό: Ὡσαννά!...

Ποῦ ὁ γαμπρὸς κρατᾷ τὸ ἴσον
κι' ὁ κομπάρzos ἀπὸ πίσω
ψάλλει τὴν... Γλυκεῖαν Νανά!...

Αὐτὸ τὸ ἐθεώρησαν ὡς σκάνδαλον μεγάλον,
ἄλλωστε δι' ἡ ἑβδομάς ἦτο μεστὴ σκανδάλων,
ὅπερ συμβαίνει, ἐντυχῶς, στὸν τόπον μας πολ-
λάκις.

Καὶ δὲν ἠπόρησε κανεὶς
πὺς φύτρωνεν ὡς ραφανὶς
μέσα σὲ τόσα σκάνδαλα καὶ κάποιους... σκαν-
δαλῆς!...

ὅστις μιὰ νύκτ' ἀσέληρον καὶ ἱσοφραν τὰ
μᾶλα

εἰς τὸ μπαλκόνι ἐνὸς σπιτιοῦ ἐκρέμασε μιὰ
σκάλα

συνάντησιν ἐπαζητῶν ρομαντικὴν δεδαῖως
μὲ Ἰουλιέτταν ὁμοῦν ὡς δημοῖς Ρωμαιοῖς
μὲ θηλυκὸν πρωτοφανὲς
ποιήτριαν ἀπ' τῆς τρανῆς!

Τὴν ἐπομένην ἐκπληκτος ἐμάνθανεν ἡ Γῆ
πὺς ἔγινεν ἀτασθαλίη
καὶ ὅταν τὸ μυστήριον αὐτὸ διελευκάνθη,
διὰ ν' ἀρέσῃ στὸν γαμπρόν,
μὲ μιάν ἑξῆς τοῦ Καμπρόν
ἔκαμε καὶ τὴν πέννα τῆς κομπάρzos ἡ Μελί-
σάνθη!...

Καὶ μᾶς καθιστᾷ ἡσυχῶς
πὺς δὲν γράφει πλέον στίχους!...

Εἰδήσεις φίλη «Ἑβδομάς» ἀκόμη ἔχω πολ-
λὰς...

Μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ὁ Σπύρος ὁ Μελᾶς,
ὅστις τώρα τελευταίως
διαρκῶς ἀτασχαλεῖται...
(Ὅπως τόσο συμπολίται
ἀντελήφθησαν δεδαῖως)
οὔτε καν μὲ τὴν Κυβέλην, οὔτε καὶ μὲ τὴν
Μαρίκα,

ἀλλὰ μ' ἔβλεπε—ὅπως γράφει—ἀγνωστον Πα-
σάλη Γαβὰ!

Ἦτανε κακὴ τῇ μορᾷ
κι' ἡ ἀνδρὸς Βελμύρα.

Μὰ πᾶτεῦν ὅλ' οἱ φίλοι κι' ἴσως νάνα γε-
γονὸς
ἀπὸ τῆς ἡσυχίας, ἔγιν' ἐκ τοῦ... μὴ δε-
νός!...

Ἦτανε κακὴ τῇ μορᾷ
κι' ἡ ἀνδρὸς Βελμύρα.

Μὰ πᾶτεῦν ὅλ' οἱ φίλοι κι' ἴσως νάνα γε-
γονὸς
ἀπὸ τῆς ἡσυχίας, ἔγιν' ἐκ τοῦ... μὴ δε-
νός!...

Ἦτανε κακὴ τῇ μορᾷ
κι' ἡ ἀνδρὸς Βελμύρα.

Μὰ πᾶτεῦν ὅλ' οἱ φίλοι κι' ἴσως νάνα γε-
γονὸς
ἀπὸ τῆς ἡσυχίας, ἔγιν' ἐκ τοῦ... μὴ δε-
νός!...

Ἦτανε κακὴ τῇ μορᾷ
κι' ἡ ἀνδρὸς Βελμύρα.

Μὰ πᾶτεῦν ὅλ' οἱ φίλοι κι' ἴσως νάνα γε-
γονὸς
ἀπὸ τ

ΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

ΕΝΑΣ τύπος περιέργου ανθρώπου και δραστηρίου αστυνομικού που άρπασε αληθινά εποχή, ήταν ο Θεόδωρος Φών Κολοκοτρώνης.

Ο Κολοκοτρώνης αυτός, ο γνωστότατος με τον τίτλον «Φών» που του έμεινε σαν όνομα, ήταν μικροεπιδότης του περιήμου στρατηγού Θεοδότρου Κολοκοτρώνη, του Γέροντος του Μωρηά.

Δεν πρέπει να συγχέεται με τον γιό του Γέροντος του Μωρηά, τον Πάνο, που ήταν κι εκείνος διευθυντής της αστυνομίας. Ο Φών έδωσε μερικές δεκαετίες αργότερα.

Ήταν παρόμοιος τύπος ο Φών Κολοκοτρώνης. Ο περιηγημένος αστυνομικός τύπος της εποχής του. Γεμάτος μεγάλα ποτερήματα και πολλά ελαττώματα. Είχε όλα τα ιδιαίτερα ποτερήματα και ελαττώματα της μεγάλης γενιάς των Κολοκοτρωνιάδων. Ήταν πονηρότατος—αστυνομική ιδιοτρομία από της πιο μεγάλης. Έπρεπε παντού σαν αναντιπάλως σκύλλος και ήταν αεικίνητος, παρ' όλο που εκούσιασε λίγο... Είχε περιέργους θημους, μα και ψυχραιμίας αφάνταστη σε κρίσιμες στιγμές.

Ήταν ψηλός, ξερακιανός, με μακρύ γένειο και με τα κόκαλα του προσώπου πεταμένα έξω. Τα μάτια του μικρά, θυσιμένα μέσα και πονηρότατα.

Φορούσε ένα παρόμοιο μικρό καπέλο, κι ένα κομμάτι στην κορυφή.

Γεννήθηκε στην Αθήνα στα χρόνια της βασιλείας του Όθωνος.

Φαίνεται πως είχε μερικά λευτουδάκια, και πήγε στην Εθνοσύνη από πολύ νέος για να τα γλεντήσει. Προσάνατον έμεινε αρκετά χρόνια στο Μιλάνο και στην Βιέννη.

Και στις δυο αυτές μεγαλοπόλεις ο Φών Κολοκοτρώνης είχε πολλές ερωτικές και άλλες περιπέτειες.

Είχε περίεργο το πως ο Φών Κολοκοτρώνης, αν και κοινός, είχε πολλές ερωτικές κατακτήσεις κι ήταν και παλληκαράς. Έδειχνε το ρομπετό των Ζονών στον κορμό του και είχε συνάψει στην Βιέννη και στο Μιλάνο σχέσεις με την ανώτερη αριστοκρατία των πόλεων αυτών. Συναρπάζοντο κόρητες, δούλες και μαρκιζόνες και ερωτεύονταν το λιγιστον βαρύνοντες...

Δεν καταδεχόταν να κατεβή πιο χαμηλά...

Έκτος από τ' άλλα του προσόντα ο Φών Κολοκοτρώνης είχε και μιάν ωραία φωνή. Κάποτε μάλιστα που ήταν στο Μιλάνο, βοήθησε στην οικονομική ανάγκη να χρησιμοποιήσουν την φωνή του για να ζήσει. Ανέθηκε λοιπόν στην σκηνή. Κι έτσι ζούσε στο θέατρο της Σκάλας του Μιλάνου αρκετόν καιρό ως κορδίστας—σε διάφορες δυνάμεις...

Αφού έδωσε λοιπόν στην Εθροσύνη ως Δόν Ζονά, ως παλληκαράς και ως τραγουδιστής, έγινε στην Αθήνα συναποκομίζοντας τον τίτλο του «Φών». Είχε στο μεταξύ αποκτήσει και την φήμη του αστυνομικού. Κι έτσι όταν ήθελε να ποδοί φορά προσηγοριών ο Χάριος Τροικίτης, τον έκανε υποδιοικητή της αστυνομίας Αθηνών και Πειραιώς.

Στην θέση αυτήν ο Φών Κολοκοτρώνης υπηρέτησε 22 δόκιμα χρόνια, δηλαδή από το 1882 ως το 1894. Ήταν κυρίως αστυνομικός της καταδιώξεως στην Αθήνα και στον Πειραιά και έφερε καλά όλα τα κακοποιά στοιχεία που τράβαζε στην θέση του...

Ως τα δουλικά του γεράματα, με όλο το ελάττωμα του ποδιού του, υπηρετούσε κι έπρεπε ακούρατος πάντα. Μα το 1894 άλλαξε

το αστυνομικό σύστημα κι η πολιτική αστυνομία αντικαταστάθηκε από την στρατιωτική. Με την μεταβολή αυτήν ο Φών Κολοκοτρώνης έφυγε από την υπηρεσία και πήρε την σύνταξή του.

Έζησε ακόμα τρία χρόνια στην Αθήνα και το 1897 πέθανε.

Δεν ήταν μονάχα αστυνομικός περιήμος ο Φών Κολοκοτρώνης, μα και λογοτέχνης. Έγραφε συχνά στον «Ρεμπλά» του Τριανταφυλλίου και ανέπτυσε της νεοεπαινετικής και φιλελεύθερης ιδέες του.

Με το ψευδώνυμο «Φαλάς» έγραφε άρθρα στην δημοκρατική εκείνη πολιτιστική-κήνη εφημερίδα.

Τα φρονήματά του ήταν καθαρά δημοκρατικά. «Αν κι' έζησε με ευγενείς και με αλλοίους στην Εθροσύνη, στην Ελλάδα ήταν φανατικός δημοκράτης.

Έκτος από τ' άλλα, έγραφε και δομικά-

Ο Φών Κολοκοτρώνης.

τα άρθρα εναντίον της βασιλείας, εναντίον του βασιλέως Γεωργίου Α' και του αλβικού του περιβάλλοντος. Τα άρθρα αυτά εδημοσιεύονταν ένα-ένα χρόνια πριν διορισθί από τον Τροικίτη αστυνομικός στην Αθήνα.

Μα έγραφε ακόμη και με σειρά άρθρα, στα οποία υπεστήριζε την οικογένεια των Κολοκοτρωνιάδων και απελογείτο για την βλητική της γενιάς του. Συγχρόνως στα άρθρα αυτά έκαναν άγρια επίθεση κατά των «καλαμαράδων» και των πλουσίων της εποχής εκείνης, γιατί η δυο αυτές τάξεις προσπαθούσαν να διοικήσουν τότε την Ελλάδα, αφιόνοντας κατά μέρος τους ήρωες του 1921 και τους απογόνους του...

Ο Φών Κολοκοτρώνης, πριν δράση ως αστυνομικός στην Αθήνα και στον Πειραιά είχε κάνει ένα αστυνομικό καθήκον στην Βιέννη.

Εκεί έζησε γλεντώντας και διασκεδάζοντας. Περιοίσε την ζωή του μέσα σε ερωτικές και σε χάρες...

Μα συνέχισε να παρενοχλεί σε μιάν εστέρδα κατά την οποία έγινε δολοφονική επίθεση εναντίον μιας μαρκισσας. Ο Φών Κολοκοτρώνης αποφάσισε να βοηθή τον δολοφόνο, πορνοποιό στην δόση με ταχύτητα και μισογυνήθηκε ή φήμη του ως αστυνομικός ιδιοφύλας.

Έτσι η φήμη του έφθασε στην Ελλάδα.

πριν ακόμη δράση και έδω ως αστυνομικός.

Ο Φών Κολοκοτρώνης ήταν ένας από τους αληθινούς πατριώτες του παλιού καιρού. Εννοούσε και μάλιστα ταπεινός Έλληνας της ορειάς από ξένους. Είχε έναν πατριωτικό γοϊσμό απέναντο και ευγενικάτα.

Γι' αυτό ιδιαίτερα δυσχερής ήταν να μάθε πως δυο Γάλλοι αστυνομικοί έφθασαν να έρθουν στην Αθήνα για να προστατεύσουν τάχα τον Γάλλο πρεσβευτή από της απειλής ενός ληστή. Ο Γάλλος εκείνος πρεσβευτής φάνετα πως φανταστικά έανδύνασε από τις στήες και εκάλυψε τους αστυνομικούς να τον φυλάξουν, ενώ δεν διάτρεχε κανέναν κινδύνον.

Αυτή διωξή ή ενέργεια έκανε έξω από τον Φών Κολοκοτρώνη. Έβλεπε πως έπαινονταν προσβολή και στην αστυνομία και τους διπλούς, μα και σ' όλη την Ελλάδα. Σκέφθηκε λοιπόν πως να ξεσκεπάσει τους ξένους αστυνομικούς, πως να τους κάνει σκάνδαλο πριν ακόμη πατήσουν το ελληνικό έδαφος.

Και το κατάφερε! Ίδου πως: Μόλις έμαθε την ημερομηνία που θα έφθαναν οι δυο Γάλλοι αστυνομικοί στον Πειραιά, εκάλυψε έναν Γάλλο την καταγωγή του τον είχε μυστικό του πρόκορα, ενώ έλοτε ήταν περίφημος διεθνής απάτην και λωποδότης, και του ανέθεσε να κλέβει τα διαβατήρια των δυο αστυνομικών όταν θα ποδιόβ'ονταν στον Πειραιά.

Ο Γάλλος απάτην πρόλαβε κατάφερε το τόσο να τους κλέβει τα διαβατήρια και να ξεαναπαύσει. Έννοείται πως σ' όλο τα διαβατήρια ήταν στα χέρια του Φών Κολοκοτρώνη...

Οι δυο αστυνομικοί έφθασαν άνοιγμα στην προσέβη τους και εκεί αντίσταν οι τους έλεγαν τα διαβατήρια! Ο πρώτος δεν ήξερε τί να κάνει...

Μα σ' όλο κατήστανε στην γαλλική σπείρα και ο Φών Κολοκοτρώνης. Έβλεπε τους δυο Γάλλους αστυνομικούς και με την ευγένεια που τον έχαραζε έλεγε τους ελε:

—Καλώς ήλθατε, κύριοι συνάδελφοι.

—Ελάτε αστυνομικοί; τον έρωτησε.

—Βέβαια. Αυτοί που μάλιστα που πάσαν θύματα κλοπής στον Πειραιά κατά την διδασίή σας από έναν λωποδότη συνταξιούχο. Με συγχωρείτε, αλλά αυτή είναι η θέα! Η ελληνική αστυνομία που θέλει να φορολογείται στο έθος των ξένων αστυνομικών, και μεν δόσος στην περίπτωση αυτήν που θύκον της. Αναβάλλει τον Γάλλο λωποδότη και τα κλοπιμαία, που θα μού επιτρέψει να σας παραδώσω.

Και ο Φών Κολοκοτρώνης έκανε μιάν λατινοτάτην υπόκληση κι' έδωσε τα διαβατήρια στους δυο Γάλλους συνάδελφους του. Έκείνοι έμειναν κόκαλο!

Και ο Φών τους έχωρήτησε κι' έφυγε.

Η διοίκηση της αστυνομίας από τον Φών Κολοκοτρώνη ήταν ιδιόρρυθμη. Δεν τον διέφερε και πολύ αν έργο του με ασφάλεια ή αστυνομικές διατάξεις. Αλλά τα θεωρούσε φιλοδοξίες.

Αυτός εκτίταζε της μεγάλης γοιμής γενική τάξη και ασφάλεια της Αθήνας, τον έρωσαν οι τίπο. Μόνον η οσία της γενιάς της γοιμής.

Είχε δυο ανήμπορο πνεύμα και δόση χιτάτη. Αφού έζησε καλά τα ποτάμια πορνοποιό στην δόση με ταχύτητα και νοή. Και με αστυνότητα τρομής!

Δεν ανέβαλλε, ούτε ήξερεν επείγειναι τόσ.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΖΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Joseph Pakots

Η ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Έπρεπε να δροή μιά νέα ιδιαίτερα γραμμάτευς. Ή παλιά που ήταν άφραστη στην δουλειά της είχε παρατηρή για να παντρευθί, κι ο γενικός διευθυντής έγραψε πάνω στον θυμό του ιδιοχειρός την παρακάτω άγγελία για της εφημερίδες:

«Ζητείται ως ιδιαίτερα γραμμάτευς δεσποινίς, γνωρίζουσα καλώς αλληλογραφία, γραμματική και στενογραφία και αποφασισμένη να μην υπανδρευθί ποτέ. Παρουσιάζει μετάξ 7 και 8 της πρωίας. Απειθυνητόν προς την διευθυνση της εφημερίδας.

Τό άλλο προί ένα πλήθος γυναικες περιμενών στην αίθουσα της άναυσης. Μα ο γενικός διευθυντής κ. Χάμορι έδειξε την προτίμησή του σε μιά νέα σοβαρή και καθώς πρέτει κόπella, που την κράτησε περισσότερη ώρα στο γραφείο του.

Έχετε προηρησέσει πουθενά άλλου; την ρώτησε τέλος.

—Όχι... δηλαδή... Έκανα την αλληλογραφία στο γραφείο του μακαρίτη του πατέρα μου.

—Πως λέγεσθε, δεσποινίς;

—Ελλη Τάκατ.

—Ωραία. Προσλαμβάνεσθε. Αφού σ' έχετε ενήνι μπορείτε να έχετε κι' αναλάβετε υπηρεσία.

Η διοική νέα χαρούμενη και με ξαναμένα μάγουλα, είχαρίστας κι' έγραψε διατική. Και από τό άλλο προί καθόταν μπροστά στην γραμματική της, στον προθάλαμο του γραφείου της διευθύνσεως. Εκεί τα δουλικά της αστυνομικούσταν τα κοκαλένια πληρωτά από τό προί ως άργά τό βράδυ.

Ο γενικός διευθυντής ήταν καλύτερος. Δούλευε υπεράνθρωπα. Ήταν η ψυχή ο διατάχτης της μεγάλης εκείνης επιχειρήσεως. Μεγάλες προσωπικότητες πληγανόχονταν κάθε στιγμή στο γραφείο του.

Διαπραγματεύονταν διγυρίδες συνθήσεις, έλεγε χιλιάδες σχέδια κι' έμμενέσεις. Ή «Ελλη» κύταζε με θαυμασμό τον προϊστάμενό της. Μιά μέρα την διάταξε να κάνει μόνι της, χωρίς καθυπαγομένη, την αλληλογραφία, γιατί έτσι θα έξεκονομούσε ο ίδιος άρετόν καιρό.

Τό βράδυ, που ο κ. Χάμορι πήγε να υπογράψη την αλληλογραφία, έμεινε απόλυτος ικανοποιημένος.

—Είμαι εν τάξει ή αλληλογραφία, της είπε αίσθητα. Διπλάσιζω τον μισθό σας!

Η «Ελλη» Τάκατ κοκκίνισε για δεύτερη ήδη φορά μπροστά στον προϊστάμενό της. Αυτό τον θύμωσε.

—Μην κοκκινίζετε! της φώναξε σχεδόν επιταχτικά.

—Δεν καταλαβαίνω...

—Έννοώ να σ' έμια μηχανή απόλως και τίποτα παραπάνο. Κι' έγώ δεν είμαι τίποτ' άλλο από μιά μηχανή.

Η νέα τίνεζε περίφρανα τό κεφάλι της κι' έφυγε.

Υστερ' από μερικές μέρες ο γενικός διευθυντής έπρεπε να πάη στο Λονδίνο για μιά σπουδαία υπόθεση.

Σας δίνω δυο βδομάδες άδεια, είπε στην γραμματέα του. Έν' το μεταξύ ξεκουραστήτε για καλά. Όταν επιστρέψω θα μάς πούμενη υπόκληση δουλειά.

Μα ή «Ελλη» σάν πέρασαν ή δυο βδομάδες, έξέπλεσε τον προϊστάμενό της, παρουσιάζοντας του μιά στίβα έπιστολές προς διογραφίην.

—Ετοίμασα μόνι μου την αλληλογραφία, ψήφισα διαστητικά. Δεν έξερω αν έκανα καλά.

Ο Χάμορι κύταζε θυμωμένος την δι-

σταμένη του.

—Γιατί δεν ξεκουραστήκατε καθώς σας είπα;

—Μα είμαι μιά... μηχανή!

—Έν πάση περιπτώσει καλά κάνετε, είπε ο γενικός διευθυντής, παραμερίζοντας θυμωμένους την αλληλογραφία. Θα μπορούσα να υπογράνω τα γραμμάτα, χωρίς να τα διαβάσω. Αλλά τότε, για ποιόν λόγο είμαι εγώ εδώ, κοτζάμ γενικός διευθυντής; Από αύριο θα σ' έμια καθυπαγομένη πάλι ο ίδιος την αλληλογραφία!

Ο Χάμορι άρχισε να θηματίζει νευρικά.

—Έξ' άλλου πρέτει να σ' έμια τό πό καθαρά. Αυτό δεν μπορεί να ξεακολουθήση. Χρειάζομαι ήσυχία και σεις—μού καταστρέφετε την ήσυχία μου.

Η γραμματέως χλώμασε και μουρμού-

—Και γιατί, φώναζε ταραγμένη στην γραμματέα του ο Χάμορι.

—Όπως διατάχετε κύριε γενικέ διευθυντά!

Ο Χάμορι πήγε κείνο τό βράδυ στην λέσχη κι' έγραψε μ' εξαιρετικό κέρ. Η διαπίστωση που είχε κάνει πως ή γραμματέα του τον άνασχολούσε περισσότερο του δέοντος, τον είχαρίστους πολύ κατά βάθος.

Ήταν μιά πρώτη τάξεως υπάλληλος κι' αυτό ήταν σπουδαίο βέβαια. Συγχρόνως όμως είχε και μερικές διαβολικές ιδιότητες: ήταν επιπληκτικός γοητευτική. Αυτό άνησχυόσε τον κ. γενικό διευθυντή που ήθελε την υπάλληλό του μιά μηχανή και τίποτα περισσότερο. Γι' αυτό έπρεπε να ζητήσει μιάν άλλη γραμματέα.

Μα τό άλλο προί, πριν άρχίση την καθυπαγομένη, ή «Ελλη» του είπε:

—Σας παρακαλώ να μού δώσετε τό πιστοποιητικό μου!

Ο γενικός διευθυντής άναστήκανε τό φρόνιό του με κάποια δυσφορία.

—Τότε γράφετε! της είπε και γράφοντας τό πρόσονό του άρχισε να της καθυπαγομένη με φωνή κάπως ταραγμένη: «Ελεσπινίδα Έλλην Τάκατ, ένταύθα. Μετά λύτης πληροφοροίμια δι' παραιτήσεθ της θέσεώς σας. Έντοίσις δροίτοιμα της είχαρίσας να πιστοποιήσω δι' ή δόσεως σας ως ιδιαίτερας γραμματέως μου υπήρξε άνεπιληπτος και πολιτισμοτάτης...»

Έδω ή φωνή του Χάμορι κόπιασε. Μα ή-

στερ' από μιά μικρή παύση, ο γενικός διευθυντής ύπνόνοντας τον τόνο της φωνής του συμπήλωσε με φανερό άγανάκτηση: «...και ότι ως εκ τούτου ζητώ έπίσημως τό χέρι σας!...»

Γύρισε άπότομα και κύταξε ταραγμένος την γραμματέα του. Εκείνη έπαινε ξαρκικά να γράψη στην μηχανή. Ή ματιές τους συναντήθηκαν.

—Δεν πρέτει να τό θεωρήσω αυτό ένα πολύ άσχημο άστείο; ρώτησε ή «Ελλη» άνατηδώντας από την θέση της.

—Ένα άσχημο άστείο της ζωής, άπάντησε ο Χάμορι μ' ένα άμυχανο χαμόγελο. Όστόσο δεν μού μένει άλλη διέξοδος! Καταστρέψατε την ήσυχία μου, κι τότε να γίνη! Λέγεσθε λοιπόν να γίνετε γυναίκα μου!

Η γραμματέως κοκκίνισε για τρίτη φορά, μα τα χαρακτηριστικά της φάνεραν μιά σταθερή άπόφαση:

—Όχι! του είπε.

—Γιατί; την ρώτησε ο Χάμορι περιαγμένος.

—Γιατί στην εφημερίδα, του είπε ή «Ελλη», δγάζοντας από την τσάντα της ένα έντυπο, άπόκομμα, ξηρούσατε μιά γραμματέα που να μην έζη σκοπό να παντρευθί ποτέ.

—Άνοησίες! τραύισε άδέσποτα ο γενικός διευθυντής.

—Άς τ' άφίσουμε αυτά, κύριε γενικέ. Είμαι μιά μηχανή και τίποτα περισσότερο.

—Όστόσο θα σας παρακαλώ, είπε ο Χάμορι χαμηλώνοντας τό κεφάλι του, να ξεγράψετε δι' αυτί, άπογράφοντας την παλαιή σας κι' έμια θα μείνουν άπας στην άσση. Θα προσπαθήσω κι' εγώ να ξαναάνω μιά μηχανή και τίποτα περισσότερο.

Είχαρίστα, μα δεν μπορού-

να δεχθώ.

—Και γιατί; φώναζε ταραγμένος ο Χάμορι.

—Γιατί μού κάνετε άδύνατη την περαιτέρω συνεργασία μου. Λοιπόν πρέτει να μάθετε: είμαι ήδη παντρεμένη!

Ο γενικός διευθυντής κύταξε με συγκίνηση την γραμματέα του και βάρεσε άποκλήθηκε έλαφρά.

Σας ζητώ συγγνώμην. Αλλά τότε όλα είναι εν τάξει. Θά μείνετε στην υπηρεσία μου. Δεν υπάρχει πιά κανείς λόγος να με άναγκή ή παρουσία σας. Είμαι πάλι μιά μηχανή, της είπε κι' ή φωνή του ήταν ήσυχη και σοβαρή.

Η «Ελλη» τον κύταξε άσπρη στα μάτια. Εκείνος της έδωσε μιά βοηθή διαβεβαίωση. Ξαναζήτησε τότε ήσυχην στην γραμματική της και του είπε:

—Είμαι έτοιμη!

Κι' ο Χάμορι άρχισε να της καθυπαγομένη ένα περίλογο υπηρεσιακό έγγραφο. Ξερό και μονότονο ακούγονταν οι χτύποι της γραμματικής...

ΓΙΟΖΕΦ ΠΑΚΟΤΣ

Η Λούση, η Βάνα, η Τζέν-
νυ, η Ζαίρα κι' η Μυρό.
Πέντε κεφαλάκια χα-
ριτωμένα. Πέντε ζωές. Πέντε
όνειρα...

Η φρόιλα Μπέρι χάρεινε με
το βλέμμα της τριφερά τα πέν-
τε κεφαλάκια κι' ύστερα σκύ-
νοντας, τα φίλησε και τους ευ-
χρίστηκε την καληνύχτα. Τα
μάτια της ήταν δουλωμένα κι'
ή μεταξωτή επιφάνεια της
μπλούζας της μάτια άνοιζό-
ταν να καλύψουν την συγκρατημέ-
νη συγκίνηση της καρδιάς της.

Μα δεν ήταν μόνη αυτή που ένοιωσε
τά μάτια της δουλωμένα και τον λυγμό να της
σφιγγό το λαιμό. Κι' η πέντε νέες κοπέ-
λες νοιώσαν, για πρώτη φορά ίσως στην
ζωή τους, ένα παράξενο συναίσθημα που πλε-
ζε τα παρθεναία στήθη τους σαν
δραχμές.

Η φρόιλα Μπέρι προχώρησε
στην έξοδο. Άνοι-
ξε την πόρτα κι' έ-
κανε να βγεί έξω.
Μα πάλι κοντοστά-
θηκε κι' έστρεψε
προς τα μέσα
τους. Τα χείλη της
άνοιξαν να πει
σε παραλήρημα:

— Άπό αύριο,
παιδιά μου, μου-
νούρισε, μπαίνετε
στην ζωή. Στην μεγάλη ζωή. Την αληθινή.
Την πραγματική. Μια άλλη στην θέση μου
θα σας έλεγε πως από αύριο αρχίζετε να ζή-
τε. Είθε ο Θεός να παραστήσει πλάι σας και
να σας χαρίσει την χαρά και την ευτυ-
χία. Είθε...

Δεν μπόρεσε ν' αποτελειώσει την φράση
της. Τα τελευταία λόγια της έδωσαν μέσα
στην μονότονη ανασήλη ήσυχία του κοιτώντι.
Η φωνή της πνίγηκε μέσα στην συγκίνηση.
Τα μάτια της θάλασαν. Έστρεψε το πρόσω-
πο και διάκρισε να δασκάλισαν το καθένα
της πόρτας και να χαθεί στον διάδρομο.

Λίγα λεπτά κύλησαν αδιάφορα στο άπειρο.
Τα πέντε χαριτωμένα κεφαλάκια μένανε άκί-
νητα. Τα μάτια καρφωμένα στο άνοιγμα
της πόρτας. Δες και πίστευαν άκριμα στην παροι-
σία της φρόιλας Μπέρι. Δες και περιμέναν
να ξαναφανεί το όμορφο πρόσωπό της με τον
άσπαστο φωτοστέφανο των γριζών μαλλιών.
Και μόνο σαν σβήστηκε η γοργή ματιά τους
μιας της αινιό της κι' η άτυχη σιωπή τους
ν' όλη την καταβλητική μεγαλοπρέπεια της
τάς στήθους τους, μια απ' αυτές θέλησε να πει
πλ. "Ισως από φόβο κι' της πνίξη η μονοτο-
νία. "Ισως από αντίδραση στην νεκρή πο-
μπή. "Ισως κι' από απλή επιθυμία να μιλήσει
πολύ.

Ήταν η Μυρό
που μιλούσε:

— Η φρόιλα Μπέρι έχει δίκιο.
Νοιώσαμε κι' η σω-
νή της αντίκρισε
μέσα στην αβυσσά
σαν μακρινή ήγη
της φράσης της
γοργής δασκάλας.

Από αύριο μπαίνου-
με στην ζωή. Στην
πραγματική κι' αλη-
θινή ζωή. Τα γό-
να της ξενοιαστές
και του διδίου
κλείνουν για μια ό-
ριστικά. Νέοι όρκοι τους.
Νέες λαχτάρες... Ο Θεός
ας παραστήσει πλάι
μας...

Σόλασε. Η φωνή της καθώς τέλειωσε ή-
ταν βαρετή και σοβαρή. Η Άλεις την κοιτού-
σαν χωρίς καμιά τους να δειλίσουν να την
διακόψουν, για να συνεχίσουν την όμιλία της.
Μ' όλη την παιδιαστική έκφραση των προσώ-
πων τους και μ' όλο που σε κάθε άλλη περι-
πτωση, θα διαζόνταν να σκεπάσουν με τα
γέλια τους τις ιδέες της Μυρό με την επι-
λόσφον της προέας των, όπως συνηθίζαν
να την λένε—αυτή την φορά το γέλιο είχε
νεκρωθεί πάνω στα στεγνά τους χείλη, κυ-

ΠΕΝΤΕ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ριενμένες δόλτελα
απ' την επιβλητική
μεγαλοπρέπεια της
στιγμής.

Τα μικρά χαρι-
τωμένα κεφαλάκια
τους, για πρώτη
φορά στην ζωή τους,
δάραιναν πάνω
στοις ώμους των
και τα μάτια τους
λες και φρόντανε
ν' αντικρύσουν έναν
δρζοντα λίγο πε-
ρισσότερο μεγάλο
απ' τα λγα εξατο-
στόμετρα που απλώ-
νονταν μπρος απ' τα πόδια τους.

Η Μυρό, άρου περίμενε ν' ακούσει κάτι
απ' της φιλενάδες της, συνέχισε σε μια φωνή
πολύ ήρεμη την φράση αυτή:

— Αλήθεια, παιδιά, σκεφτείτε πως αβ-
ριο ή ζωή μας χωρίζε. Πως από αύριο δεν
θα ζουν με μαζί; Δεν θα τρώμε μαζί; Δεν
θα...

Η φωνή της κόμπασε. Τα μάτια της
δουλώσαν κι' η λέξεις άνακατέθηκαν μετα-
ξύ τους σ' έναν άκαθόριστο ήχο.

Τα πέντε κεφαλάκια σάβησαν περισσότερο.
Η τόσο γνώριμη άτιμωσφα του κοιτώντι
της πεινούσαν τις ψυχές τους σαν κάτι ά-
γνωστο. Κι' αλήθεια, τί ήταν κι' αυτές η α-
ριανή ημέρα; Ποιό μπορούσε να τον ξη-
μέρωμά της; Ποιό θα της πήγαινε;

Όλες αυτές η σκέψεις στοιρογύρισαν μέσα
στο κενό κρανίο τους κι' ήρθαν και στάθηκαν
είλαβικά μπροστά σ' ένα πελώριο ερωτημα-
τικό:

«Πού θα της πήγαινε η αριανή ημέρα;»
Τα χρόνια που πέσαν μέσα στο Κολλέ-
γιο κατακλύσαν υποστά στα μάτια τους με
μια γοργόρδα αφάνταστα εκπληκτική.

Τέσσερα χρόνια! Τέσσερα δλδλδλδλ χρόνια.
Μια ζωή. Μια ζωή που άρχισε ένα πρωί
άνωμεσα από πέντε θρανία και που τώρα τέ-
λειωσε με μια φράση της φρόιλας Μπέρι και
μ' ένα δλδλδλ που είχε καλλιγραφημένο το δ-
νομα της κάθε μιας.

Η γνωριμία τους; Τι στάθηκε, αλήθεια, η
γνωριμία τους; Ένα τίποτα κι' όλα μαζί.

Γιατί κι' η πέντε τους ξεχώρισαν απ' την
ποστή στιγμή και δέθηκαν ψυχικά με φίλα;
Γιατί νάταν αυτές η πέντε άνωμεσα σε τόσα
κορίτσια κι' όχι Άλεις; Γιατί να μην ήταν
στην παρέα τους και η Νταϊζ; Η Λούση;
η Μαρού; Η... Θεέ μου, πόσες! Γιατί αυ-
τές κι' όχι Άλεις;

Μήπως μπορούσαν να δώσουν καμιά εξή-
γηση; Τίποτε. Έτσι ήταν. Πες πως σημα-
νούσαν πιο πολύ. Πες πως ταίριαζαν. Πες
πως, από τελευταία-τελευταία, έτσι ήταν
νοιαστές. Σε τί θα τους χρησίμευε, Άλεις, αν
στάθηκεν τοίχο η έκνωση η αίτια της φι-
λίας των; Σε τί μπορούσε να την αείσηση,
για να την μειώσει;

Το βέβαιο ήταν πως απ' την πρώτη μέρα
πήγαν μαζί. Κι' από εκείνη την ημέρα πέρα-
σαν τέσσερα χρόνια, τέσσερα δλδλδλδλ χρό-
να χωρίς να αφήνουν να πάει άγαστημένες.

Κι' η σκέψη τους άκου έβρινε ικανοποιη-
μένη απ' την εξήγηση αυτή, ξαναγύρισε πίσω
στα θρανία. Πήρε μια-μια της τάξεις. Την
ποστή. Την δεύτερη. Την τρίτη. Και την τε-
λευταία.

Στην άρχή είχαν την φρόιλα Έλλυ.
Μιαν άσπασμα, έσοανή, που λες κι'
είνε καταπληγία νουική μαζαιοσπύουνα
και σοβόταν να λυγίσουν την μέση της. Πόσο
της είχε τσαντίσει. Της είχε κυριολεκτικά
ψάσει το ψάρι στα χείλη. Θυμωθήκανε πόσες
και πόσες βραδιές είχαν μουσκέψει στα δλ-

κρια τα μαξιλάρια των κρεβατιών τους.
Είχαν όμοια να φύγουν από το σχολείο
και ξημέρωνε. Μα την Άλλην μέρα Άλεις
άποφαση κι' έμεναν. Έμεναν για να έ-
κλίνουν πάλι μιαν Άλλη βραδιά και για να
ξαναορκιστούν πως θα φύγουν. Μια φορά
λίστε η Βάνα ήθελε ν' αυτοκτονήσει. Τι με-
ρά. Θεέ μου, τί τρομάρα της είχε πάλι
δες! Δες κι' η Βάνα να ξε αυτοκτονήσει
δες...

Κι' ύστερα, την δεύτερη χρονιά με την
φρόιλα Τσοφίντελ. Ό! αυτή δεν ήταν κα-
κά σαν την Άλλη. Ήταν κι' αυτή την
κόρη, με η στρογγύλα της δεν έφτανε
τοκά της Άλλης. Της έλεγε καμιά φορά
ιστορίες. Έναν καλό λόγο. Πολλές φορές
κανε πως δεν καταλάβαινε και ξεχωρίζε
της τιμωρίες που της έβαζε στην τάξη. Μια
φορά—σ' έναν δλδλδλδλ χρόνο—της
μώρησε σελήρα. Ήταν τότε που, όπως
ήταν τότε, έμεναν πάλι στο ίδιο σχολείο.
Γιατί τους χρόνια, παντρεύτηκε στην πα-
τήρ της με μιαν Άλλη. Μα αυτό στάθηκε για
τον καρό. Μετά ξαναγύρισε πάλι.
Μόνο που έκανε να μην
την μαζή τους δλδλδλ και δεν της έλεγε
στορίες. Μόλις τέλειωσε το μάθημα, κά-
νουμε μες στο
δουμάτι της κι'
δεν έβγαζε
για να φάει
τους στο τραπέ-
ζι.

Άλλωστε
αυτή δεν ήταν
πολύ. Λίγα προ-
λείωση ο γρη-
φοστούσε κι' έ-
γε στην πα-
της. Της έπα-
σαν τότε για
καίσο πάλι την
έλλαν Έλλυ. Μα
αυτή την δια-
αυτή φορά, η
αυτή.

ταν η ίδια. Είχε αλλάξει δλδλδλ. Της
λούσε μ' άγάπη και δεν της τιμωρούσε
οίς κι' η ιστορία της φρόιλας Τσοφίντελ
ήταν στην ψυχή της και την έκανε πιο
τική και πιο καλή. Θυμωρές πως είχε
νοιώσει για τον σκληρό τρόπο της. Θυμω-
κι' ήθελε να της άφισε με μια καλή
ση! Ποιός έσοι; "Ισως ένα απ' αυτές
ίσως και κανένα...

Κι' ύστερα, την τρίτη και την τέτα-
χρονα, είχαν την φρόιλα Μπέρι. Τη
γοργή με τα γόνα μαλλιά και με το
κό χαμόγελο πάντα στα χείλη. Διό
ποτέ τους δεν άκουσαν μια κακή λέξη
στομα της. Καμιά παρατήρηση. Καμιά
μορία. Της αγαπούσε σαν νταν
τους. Και μια φορά που η διευθύντρια
να τιμωρήσει την Τζέννυ γιατί δεν
στην όσα της στο σχολείο, πήγε αυτή και
δικαιολόγησε.

Και νάταν μόνο
αυτή; Πόσες ε-
γνωμοσύνες δεν
χρησιμοποίησαν στην
φρόιλα Μπέρι;
Ό,τι και να της
ζητούσαν, τους το έ-
κανε. Κάθε φορά,
και στην πιο παρ-
ξική απάντησή τους,
το χαμόγελο ήταν η
απάντησή της. Πο-
τέ, ούτε μια στιγμή,
στά δυο αυτά χρό-
να δεν θέλησε να
της θυμώσει πως αυ-
τή ήταν η δασκάλα

ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

κι' αυτές η μαθήτριες. Μητέρα τους, μεγαλύ-
τερη αδελφή τους, φίλη τους, ναι, μα δασκά-
λα τους ποτέ! Περνούσε ώρες δλδλδλδλ μα-
ζί τους. Της μιλούσε. Της άκουγε να λένε της
σκέψεις τους. Να έδιδε τον τά σκέδια τους.
Της ρωτούσε για το κάθε τί. Και πάντα, σε
κάθε περίπτωση, με τον πιο ευγενικό και καλό
τρόπο, της άφισε αυτές της ιδέες να καταλά-
βουν πιο δατά τον σωστό να κάνουν. Η συμ-
βολή της δεν ήταν τον έπαιση και σοβαρό
τόνο, μα κάτι το παρακλητικό, το παρανετικό.

Γι' αυτό κι' η άγάπη των πέντε κοριτσιών
για την δασκάλα τους περνούσε στα στερεότυ-
πα όμα μιας κοινής άγάπης. Η φρόιλα
Μπέρι, παρ' όλα τα χρόνια που δάραιναν τους
γεραιότερους όμους της, άποτελούσε γι' αυ-
τές το έκο και το καλύτερο μέλος της συν-
τροφιάς των. Και τώρα, την τελευταία αυ-
τή βραδιά που περνούσαν κάτω απ' την ίδια
στέγη μαζί της, ένοιωσαν μια δλδλδλ να κυ-
κεί την ψυχή τους και τα λόγια τους άνη-
χόσαν σ' αυτά τους σαν παραγγέλια άγγε-
λική.

Κι' η σκέψη των πέντε κοριτσιών συμπή-
ροντας το κύκλωμα αυτό των άναμνήσεων,
ξαναγύρισαν στην άρετηρία τους: στο ξημέ-
ρωμα της έπόμενης μέρας. Και κεί άρου
στάθηκαν λίγο, ξανακίνησαν για ένα νέο τα-
ξίδι. Το ταξίδι των όνειρων. Των όσων.
Των έλλιδων.

Και στο καινούργιο αυτό ταξίδι χωρίστη-
καν. Η καθεμιά τους στράφηκε και σ' έναν
άλλον κόσμο. Πήρε ένα δικό της μονοπάτι,
όδηγημένη απ' την καρδιά της καθεμιάς, φω-
τισμένη απ' την φαντασία της.

Η Λούση, η Βάνα, η Τζέννυ, η Ζαίρα κι'
η Μυρό...

Πέντε νέες κοπέλλες. Πέντε ζωές. Πέντε
όνειρα. Πέντε κόπορι.

Τα θρανία που τέσσερα χρόνια της ένοιω-
λες και τώρα ένα άόρατο χέρι τα πήρε και
τα τίναξε στο άπειρο. Κι' η μικρή άτιμωσφα-
ρα που της ένοιω τόσο καρό, τώρα ξάνοιγε.
Μεγάλο. Γιγαντώνονταν. Η επιφάνειά της
πλάτανε, μερδεύονταν με την χαώδη άετο-
μασμένη του κενού. Τα πέντε θρανία τρέχα-
νε με διαβολική ταχύτητα και κάθε στιγμή
που περνούσε η άπόσταση που χώριζε το ένα
από το άλλο άβανε. Άπομακρύνονταν. Έοδι-
νε. Σε λίγο δεν θα τους ήταν δολετό να δια-
κόνη η μια την Άλλη.

Τα πέντε κορίτσια τρώμαζαν και σήκωσαν
τα κεφαλάκια τους. Τα μάτια τους μαρτυρού-
σαν τον ίδιο φόβο. Τα χείλη τους άνοιξαν
για να ξεφύγουν ανάμεσα τους η ίδια
φράση:

— Όποτε πάνε, τέλειωσαν όλα!...

Σάπασαν και κιντάρτηκαν. σαν να γύρισε
η μια από την Άλλη κάτι να πει. Μια φράση.
Μια λέξη παραπάνω. Μια φωνή έστω που
θαρχόταν να σπάσει την βαρετή και παγερό
ήρεμια της άτιμωσφας του κοιτώντι των.

Μα ούτε η Λούση, ούτε η Βάνα, ούτε η
Τζέννυ, η Ζαίρα κι' η Μυρό, βόηκαν την
δύναμη να πουν κάτι. Η γνωριμία τους αυτή
με το άγνωστο, με τους άτέμωτους δλδλδλδλ
της αόριστης ζωής των της τρώμαζε τόσο,
που φρόντανε να πουν κάτι. Δες κι' αυτό θα
της έκανε να χάσουν την ισορροπία τους και
θα της γρεμίζε στην άβυσσο. Η σκέψη τους
άνοιγόνταν να συγκρατηθεί ισορροπία μπρος
στο χέλιος του γροισμού. "Ιδια σαν τον ά-
κροβάτη που γλιστρά πάνω σ' ένα πάλι σύ-
μα και δεν κιντάει χέμιο, από φόβο μήπως
έλαιο κι' πέση στο κενό.

Η άκαθόριστε φόβους που συντράφευαν
την άπαρή τους ίσαμε την στιγμή εκείνη, η
φειγιάδες όπτασις, η άκαταστάλαγτες λα-
χτάρες, όλα αυτά ξεχρήθηκαν με μιας μέσα
στο κρανίο τους και χτυπούσαν δυνατά το κοκα-
λινό τοίχωμα, γυρνώντας να βγούν έξω. Να
άνακατορθούν με την ζωή. Να την γνωρίσουν.

Ένας καινούργιος, άγνωστος χυμός κυκλοφο-
ρούσε μέσα στις φλέβες τους. Νοιώσανε το
αίμα τους καρπό, όρμητικό. Λάβα παρακτι-
μένη.

Μ' όλη την προσπάθεια που κατέβαλαν τους
ήταν αδύνατο να ξεχωρίσουν την μια κατά-
σταση απ' την Άλλη. Ποιά απ' αυτές ήταν
έλπίδα; Ποιά πόθος; Ποιά λαχτάρα; Ποιά
είψη;

Η σκέψεις τους πελαγοδρομούσαν σε έρε-
δη, ζητώντας ένα μικρό, μικρούλακο φως για
να της κατατοπίση. "Ιδια σαν τους τυφλούς
που μ' άνοιγμένα τα χέρια προχωρούν άνα-
μεσα στους σκοτεινούς κόσμους των, προσπα-
θώντας να άγγίξουν κάτι στέρεο και σταθερό.

Και ξαπνικά το μικρό επιθυμητό φως
φάνηκε. Άδύναμο κι' άσθενικό στην άρχή.
Ζωηρότερο όσο τ' άγκάλασαν με την άσση
και την άγάπη τους.

Τα μάτια των πέντε κοριτσιών μένανε καρ-

Η Άλεις κοιτούσαν την Μυρό που μιλούσε χωρίς
καμιά τους να δειλίσουν να την διακόψουν.

φωμένα στο άπειρο. Άπλανη. Άβυσσα. Νε-
κρά. Η μακρινή κι' άνημπονη άναγκάση
της λάμψης των μικρών άστρων που της όδη-
γούσαν άναφύγισε σε λίγο στην άδιάρθε
έκφραση τους. Της φώτισε. Της έδωσε πάλι
μύ. Ζωή.

Κι' άρχισε τότε ένα κνηγνικό περιεργό. Το
κάθε ένα απ' τα άνημπονη άναγκάση
της λάμψης των μικρών άστρων που της όδη-
γούσαν άναφύγισε σε λίγο στην άδιάρθε
έκφραση τους. Της φώτισε. Της έδωσε πάλι
μύ. Ζωή.

Κι' άρχισε τότε ένα κνηγνικό περιεργό. Το
κάθε ένα απ' τα άνημπονη άναγκάση
της λάμψης των μικρών άστρων που της όδη-
γούσαν άναφύγισε σε λίγο στην άδιάρθε
έκφραση τους. Της φώτισε. Της έδωσε πάλι
μύ. Ζωή.

Η ευτυχία της ήταν εκεί. Στο μικρό ά-
σπρο σπατάκι, με τα ψηλά δένδρα, της τρι-

ανταφυλλίες, της μοσάνες και της
μυρσές. Το άσπασμα που φώτιζε
τον όμορο της σταματούσε εκεί
την διαδρομή του κι' έβρινε κά-
τω απ' τα ίσκιώματα των πυ-
κνών φυλλωμάτων του κήπου.

Τα μάτια της Λούσης λάμψα-
νε και τα χείλη της, μισάνοιχα,
λες και περιμέναν ένα φίλημα.
Ένα φίλημα που έρχόταν να
σφραγίσουν την πραγματοποίηση
των όνειρων της...

Η Βάνα ξεγελασμένη απ' τα
παιχνιδίσματα του δικού της ά-
στρου δεν τολμούσε ακόμα να σταματήσει κά-
που. Η περιπέτεια, η άγνοια ευχάριστη
του άγνωστου, την τραβούσαν όλοένα και μα-
κρότερα. Κοντοστάθηκε κι' αυτή στο άσπρο
σπατάκι με τα πανήγυρα δένδρα, μα γρηγο-
ρα το ξεπέρασε, κυνευμένη απ' την θέψη
της ζωής της διαδρομής. Ένα καράβιο
άραξε την σκέψη της και το κάταστρο πα-
νάκι του άνεμου για μακρινές θάλασσες και
ξωτικές παραλίες. Γύρω της, σαν σε που-
κέτο, την κύλωσαν ένα σωρό κεφάλια παλ-
ληκταριών. Τα μάτια της γύμνωσαν το κομμά-
τι της και τώκαμαν να άγγίξουν από πόθο. Η
καρδιά της λαχάρωσε κάτω απ' το στήθος
της. Θέλησε ν' άνοιξη διάπλατη την άγκυλιά
της. Μα την τρώμαζαν όλα αυτά τα πρόσωπα
που την κύλωναν. Πόσων απ' όλους ν' άγκά-
λαζε; Δέλιασε. Φοβήθηκε. Η έκλογη δά-
ραινε το μικρό κεφαλάκι της σαν μολύβι. Έ-
κλεισε τα μάτια κι' άρέθηκε στην τύχη. Έ-
νοιώσε πάνω στην σάκα της
το ζεστό φίλημα πολλών μαζί
άνθρώπων. Δεν μπόρεσε να
ξεχωρίσει ποιά απ' όλα της ή-
ταν ευχάριστη. "Ισως αυτό...
"Ισως το άλλο... "Ισως κι'
όλα μαζί. Δεν έπόμενε πε-
ρισσότερο. Βόηκε την διαπύ-
σση αυτήν ικανοποιητική.

Τα λεπτά ρουθούνια της ά-
νοιγέλεισαν νευρικά σαν να
θέλαν να συγκρατήσουν μια
μυρωδιά. Τα χείλη της σφι-
σθηκαν από φόβο μήπως ξε-
φύγουν ανάμεσά τους μια κρα-
νή. Μια κρανή ευχάριστη-
της. "Ισως κι' άπνοια...

Το άσπασμα της Τζέννυς έ-
φτισε γρήγορα στο τέμα
του. Η διαδρομή του ήταν
σύντομη κι' ευχάριστη. Κυ-
λούσε άπαιά πάνω στις λα-
στιχένες ράδες έλξης αυτοκι-
νητού και την συντράφευε μια
στοματιά από μουσάντες.

Ήθελε και στάθηκε μπροστά
στην κατάραση πύλη έλξης
κέντρου. Η νύκτα κεντούσε
με πεταχιά το πρόσωπό της
κι' οι άνθρωποι έβλιναν χό-
ρεων πανηγυρίζοντας την τε-
λετή. Μια λιτανεία από φως,
λουλούδια, κοσμάκι, μουσική,
γέλια, φωνές, άνθρωποι στον
οδικό, κι' ένα άσπασμα γλα-
μό, σαν άροσάκι, ξεγλύστρη-
σε πάνω απ' το στερέωμα,
προτιμώντας να κοιμηθεί στην
άγκυλιά της θάλασσας παρά
να ξενητίζει παρακαλουθόν-
τας το ανθρώπινο γέλιο. Η

Τζέννυ ένοιωσε το γυνέμιο παγωμένο της να
δαπάνη τους γυνούς όμους της, και διαπύ-
ξε ν' απαλαχθεί απ' αυτό και να άνακατέ-
θει μαζί με τους άλλους στην φωτισμένη πύ-
λη του χορού. Τα πόδια της, με τα κλειστά
πυγαινέχονταν πάνω στα χρυσάλλα και τα
ταξινάκια της ποδαπατούσαν άπνοια που
κατάνα από μενεξένες. Οι όρκοι της
ζωής της κλείνανε γύρω απ' τα λίγα τετρα-
γωνικά μέτρα του κέντρου, πανήγυρα στον
κατό, στα κοκτέιλς, στην τζάζ. Η τρέλλα
της ζωής μάτης την κινούσε κι' αυτή για
αίμα μέσα στις φλέβες της κυκλοφορούσε ένα
άνακατόμιο από λίκνο, μουσική, φώτα, σα
ξόφωνα.

Ένοιωσε πάλι πάνω στους λεπτούς όμους
της το βάρος του γυνέμιο παγωμένου της
και το κομμάτι της κορυφαίου ζήτησης μια ξε-
κούφηση στο δερμάτινο κάθισμα της άστρο-
πτερής λινοβίνας.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

Κάθε σπουδαίο ανάμεσα στα πολυάριθμα καμπαρίνα και γραφεία που διαθέτει, έχει πάντα και ένα διαμέρισμα πρόχειρης διαμονής. Σ' αυτό μένει ο σκηνοθέτης που για κάθε ταινία είναι διαφορετικός. Για άλλα διαμερίσματα έχουν μονίμως ως επί το πλείστον πελάτες. Άνθρωποι καθένα στους διαφορετικούς ήρωες που εργάζονται με μακρόχρονα συμβόλαια στις εταιρίες.

Το καμπαρίν του Γκάρυ Κούπερ στην Παράμαουντ του Χόλλυγουντ είναι αποκαλυπτικό του χαρακτήρα του ιδιοκτήτη του. Όλα μέσα σ' αυτό χαρακτηρίζουν το εκλεκτό και φιλόκαλο γούστο του.

Πρέπει να προστεθεί εδώ πως οι μεγάλοι καλλιτέχνες του κινηματογράφου δεν χρησιμοποιούν απλά καμπαρίνα όπως οι συνάδελφοί τους των θεάτρων, αλλά διαμερίσματα ολοκληρωμένα από τρία ως τέσσερα δωμάτια που φέρουν τον ταπεινό τίτλο «ρούμ-σουίτ». Είναι όλα μέσα στο ίδιο κτίριο και σχηματίζουν—τουλάχιστον στην Παράμαουντ—ένα τεράστιο δεσποτικό πρότυπο αφάνταστης κυριολεκτικής διατάξεως. Κάθε διαμέρισμα έχει την ιδιαιτερότητα του είσοδου που θγάζει στον κεντρικό κήπο των σπουδαίων της Παράμαουντ.

Επόμενοι είναι λοιπόν μέσα σ' αυτό το τεράστιο κτίριο των καμπαρινών να υπάρχουν διαμερίσματα με καλλιτεχνικές και χειρότερες θέσεις. Φαντάζεστε τι άγριες πρέπει να γίνονται για να επιτύχει ένας ηθοποιός να πάει το διαμέρισμα Νο 1. Της καλλιτεχνικής θέσης της παίρνουν φυσικά οι καλλιτέχνες ηθοποιοί.

Ο Γκάρυ Κούπερ ωστόσο έχει διαλέξει τον αριθμό... 22, το πιο απομακρυσμένο και παλιό διαμέρισμα. Άλλοι δεν θα το έκαναν αν είχαν την δύναμη και την επιρροή του, αλλά αυτός το ζήτησε μόνος του. Ήπειρο για να φτάσει κανείς ως το καμπαρίν του χρειάζεται να περπατήσει πολύ, σαν καλός ψυχολόγος που είναι ο Γκάρυ, καταλαβαίνει πως οι διάφοροι τσιμπιέρες συντροφοί του θα βαρύνονταν να κάνουν όλη αυτή την εκστρατεία στους διαδρόμους κάθε τόσο.

Αλλά, ως μπορούμε μέσα στο διαμέριμά του να το περιγράψουμε λιγάκι. Βρισκόμαστε στο σπίτι ενός ανθρώπου εργατικού και λιτό, και όχι κύριου και αλαζόνος. Νά, ένα μικρό τραπεζάκι κοντά στον τοίχο όπου πάνω του είναι στεινόμενες εφημερίδες, περιοδικά και βιβλία προσκείμενα να διαβασθούν ασφαλώς. Στον τοίχο απέναντι είναι σπημένο ένα πλατύ αναλόγιο όπου πάνω του βλέπει κανείς μια γομφωμένη της χειρός, ένα τηλεόφωνο, ένα σημειωματάριο και μια στίβα από ανοιγμένα γράμματα.

Η πανοπλίες και τα κυνηγητικά τρόπαια γεμίζουν όλο το δωμάτιο. Πάνω από το κοινό του κινηματογράφου είναι κοσμημένη μια ινδιάνικη περικεφαλαία από φτερά που αγγίζει από το ταβάνι και φτάνει ως την μέση του ύψους της κάμαρας. Παρακάτω ένα μεξικανικό γαλί υφανμένο περίεργα σε τρόπο που να παριστάνει ένα χαρτονομίσμα των πενήντα δολαρίων.

Αλλά να, στην γωνία x' ένας άστερ! Ένας άστερ βαλκανισμένος που θαρρεί κανείς πως είναι έτοιμος να πετάξει. Άντικατα πάνω απ' αυτόν μία γυμνογραφία του Γκάρυ Κούπερ, ένα ακίτσο του με στολή κάου-μπόι, μία ωραία φωτογραφία της μητέρας του, ένα πορτρέτο, μία σκηνή θηλειά κι' άλλο ένα μεξικανικό τρόπαιο με φτερά και κάθε λογής μεξικανικά σουβενίρ μαζεμένα στην τύχη από ταξίδια.

Το διπλανό δωμάτιο είναι ούτως ειπείν το βασίλειο του καλλιτέχνη: μία πελώρια ντουλάπα δίπλα σ' ένα μικρό τραπεζάκι του μακιγιάζ με έναν τριφυλλό καθέστρα και λίγο πιο πέρα μία εγκατάσταση ντους! Καθώς είναι γνωστόν ο Γκάρυ Κούπερ το προτιμά από

το κοινό ευρωπαϊκό λουτρό.

Όλα, με λίγα λόγια, καθαρά και παραπολύ απλά...

Ας δούμε όμως τώρα με την σειρά του και τον άνθρωπο που περνά της περισσότερες ώρες του ανάμεσα σ' αυτό το ασκητικό περιβάλλον. Ας γνωρίσουμε την ζωή του και την ιστορία του...

Ο Γκάρυ Κούπερ γεννήθηκε στην Έλενα, μία μικρή πόλη της Μοντάνας των Ήνωμένων Πολιτειών, στις 7 Μαΐου του 1901. Το πραγματικό του όνομα είναι Φράνκ Κούπερ. Είναι επίσης δευτεροτοκος γιους του δικαστή Τζάκλς Κούπερ και αδελφός του Άρθουρου, θαμβοφόρου αστυνομικού, μεγαλειότερου του κατ' εξ' όλην.

Στην παιδική του ηλικία ο Φράνκ ήταν ένα πολύ ασθενικό και ευαίσθητο παιδί. Γι' αυτό και η ποκατακτική σπουδές που έκανε στην Έλενα ήταν εντελώς ελλιπείς.

Ο Γκάρυ Κούπερ

Αλλάστε ο μικρός Γκάρυ πολύ λίγο ενδιαφερόταν για τα γράμματα, έγοντας ανέκαθεν κλίση στην καλλιτεχνία και ειδικά στην ζωγραφική στην οποία επιδίωκεν μ' επιτυχία.

Ως νεοεισεύονταν πάντα να γίνη μία μέρα «κάου-μπόι» και δεν έλειπε από τον κινηματογράφο όσάκις παιζόταν καμιά ταινία στην οποία πρωταγωνιστούσε ο Γουίλιαμ Χάρτ ή ο Τόμ Μίξ. Φαντάζεστε πόση ευχαρίστηση του έκανε όταν πήγαινε κάθε καλοκαίρι να περάσει της διακοπής στο μεγάλο αγρόκτημα του πατέρα του που βρισκόταν κοντά σε μία μόνιμη κατασκήνωση ινδών ιθαγενών και που άπείχε καμιά εκατοστή χιλιόμετρα από την πόλη.

Στα 1913, όταν ο Γκάρυ ήταν δώδεκα χρονών, οι γονείς του διέταξαν την μητέρα του για να αλλάξει κλίμα να πάει με την οικογένειά της να μείνι δυο-τρία χρόνια στην 'Αγγλία. Επιστρέφοντας από και ένα αυτοκινητικό δυστύχημα ανάγκασε τον μικρό Γκάρυ να μείνι επί δυο ολόκληρα χρόνια στο κρεβάτι απομονωμένος σχεδόν στο αγρόκτημα του πατέρα του.

Στα 1919 ο Γκάρυ συνεχίζει της σπουδές του και περνά δύο χρόνια στο μικτό κολλέγιο του Γκρίνβελ. Την εποχή εκείνη παρουσιάζει και ο πρώτος του έρωτας με κάποιαν συμμηθηρία του, την ξανθή και άτιμωτη Ντόρις. Όταν στα 1922 τελειώσαν και οι δύο νέοι της σπουδές των, αρραβωνιάστηκαν. Ο γάμος του θα γινόταν αμέσως μόλις ο Γκάρυ έπαινε πουθενά μία σταθερή δουλειά.

Η Ντόρις ήθελε πολύ να πάει να ζήσει στην Καλιφόρνια, πέρα από τον αντίθετο στην επιθυμία του φαντασιώδη Γκάρυ, ο οποίος ένιωθε πως εκεί δεν μπορούσε να πραγματοποιήσει τα όνειρά του. Όποιοδήποτε έπεισθηκε κι' αποφασιζόταν νομοποιώντας την επιθυμία της μητέρας του, πάει εκεί και να επιδοθεί στο επαγγελματικό αγεδιαστού και ζωγράφου, για το οποίο μόνο θεωρούσε κάπως τον εαυτό του ικανό.

Έφυγε λοιπόν για το Λος Άντζελες, ένας-ένας της οικονομίας του διακόσια με πού δολάρια. Στην αρχή δούλεψε να πωληθεί σ' έναν φωτογράφο της μικρής καταγραφωφολέας και να κινήσει «ρεπου» πληρώνοντας δύο δολάρια την ώρα. Λίγα ανώτερα έγινε πρακτικός διαμίσων και κατόπιν έγραφε για μικρό διάστημα μικρά παννύ για ελπίες των θεατών.

Όταν τελειώσαν η μικρός του οικονομία ο Γκάρυ σκέφθηκε να δοκιμάσει την τύχη του και μέσα στα σπουδαία. Το ωραίο παράστημα επροσέχθηκε ανάμεσα στο είδος των διαφόρων «φίγκου» και του πρώτου έρωτα έγκας ρόλας κάου-μπόι σε μία στυντομική ταινία. «Όλο το διάστημα 1923 ο Γκάρυ Κούπερ το πέρασε εφάρμογος από καιρού εις καιρόν σε μικρές ταινίες ως «κάου-μπόι». Όταν ένα ωραίο πωλήθηκε, που είχε φύγει για μερικές μέρες στην πατρίδα της, του έστειλε ένα σύντομο τηλεγράφημα και τον ειδοποιούσε πως...»

«...τοσεύταν με τον γιο ενός πλούσιου φτωχού...»

Η πίκρα του Γκάρυ δεν πείστηκε να τον κινήσει. Ήταν ολόκληρο γιατί της ημέρας εκείνης ο διαμίσων σκηνοθέτης Ένρι Κίνα κατά τύχη σε μία ταινία τον «κάου-μπόι» και έπεισε να το αγκαλιάσει για το γούστο της τακτικής της Βαρβάρας Γουόλ με τον Ρόναλντ Κόλμαν και τη Βίλμα Μπάρνυ.

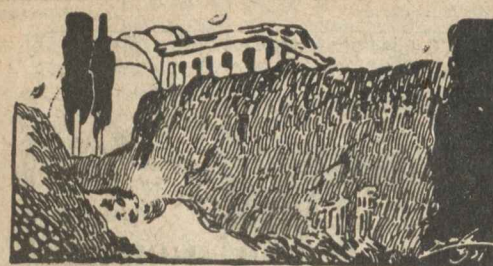
Η ταινία αυτή υπήρξε η καλύτερη του Γκάρυ Κούπερ και τον κατέστη μετὰ την πρώτη του επιτυχία, του έγιναν τρεις προτάσεις για το αγκαλιάσει. Προτίμησε αυτές την πρόταση της Παράμαουντ.

Εκτός ο Γκάρυ Κούπερ έλαβε μέρος σε πάμπολλες ταινίες όπου πάντα έπαιζε και έγινε σιγά-σιγά ο αγαπημένος πρωταγωνιστής ιδίως του γυναικείου φύλου όλων των κόσμων.

Στα 1929, στής παραμονές της εμφάνισης του μιλιτάντ, αφού πρωταγωνιστούσε γράφου έγραψε «Τα ψεύδη» υπό την διεύθυνση του Λιούις Μάιλστον με συμπαικτές τον περίφημο Γιάννιγκας και την Ένρι Ράλστον και «Το χαμένο όνειρο» του Ουίλλιαμ με την Νάνσυ Κάρρολ και τον Πάουλ Λουκάς. Η πρώτη του διυλούσα ταινία η να «Το τραγούδι του λύκου» με την Λίλι Βελέξ.

Στα 1930 ο Γκάρυ Κούπερ έγινε μία μεγάλη αστέρα, αφού πρωταγωνιστούσε μία αναρίθμητη σειρά θανασιών όπου μέσα στα οποία ξεχωρίζει και η μενι ταινία του καλλιτέστη έργο του το περίφημο «Αλφόνσο» όπου διέπλεσε έναν αξέχαστο ρόλο, υποδύον τον αισθηματικό εκείνον λεγώνον...

Ο μεγάλος του έρωτας... Άλλα η τον έρωτα ήδη μίλησε σε κάποιο παλιό άδελφο μας από την ίδια τούτη Ελλάδα της «δουμάδος» και υποθέτουμε πως θα τον θυμωται οι αναγνώστες μας. Ας τους υπενθυμίσουμε απλώς το όνομα της γυναικός που τον έσελάνε: Λούις Βελέξ...

ΚΟΤΗ ΜΡΑΣΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΜΕ ΤΟΝ ΚΟ

ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Πάρε άκιστα χρόνια που γνώρισα τον Στρατή Μυριβήλη. Είχε τελειώσει ο Μικρασιατικός πόλεμος και ένα δειλινό στά γραφεία της εφημερίδας «Δημοκρατία» μας ήθελε ένα βιβλιαράκι. Ήταν χοντρά με σε πολύ μικρό σχήμα και θύμιζε λαϊκή έκδοση της σύνοψης. Ήταν ένα βιβλίο που έστειλε ο διευθυντής της Μυτιληνείκης «Καμπάνας», «Η Ζωή εν τάφω» του Στρατή Μυριβήλη. Ήταν το μικρό βιβλιαράκι και τ' απέθεσε στον γραφειάκι μου και το πωλώ πούφωγα για την Θεσσαλία, άρχισα να το διαβάζω στο ταξί. Μέσα στο ταξί, ταξιδεύοντας από την Αθήνα προς την Λάρισα, ανακάλυψα τον συγγραφέα. Την «Ζωή εν τάφω» την γάρχη τότε ανάμεσα στα βουνά της Ρούμελης και στην άπλα του Θεσσαλικού κάμμου. Και το ξεκαθάρισα μέσα μου, κι' ανολόγησα χωρίς δισταγμό το τί ποιήση και στοχασμό ανάδιναν εκείνες η σελίδες.

Η φασαρία όμως του καιρού εκείνου, γίλω λογική σκοτούρας και μπλεξίματα πούγε τοτούς ο τύπος, έμπόδιεσαν το βιβλίο να φτάσει ως την δικήν κρίση και το κοινό να το βρει σ' αυτό το έργο. Μά όσες αναποδιές κι' αν έχη η ζωή, στο τέλος της γροφής, κανένας δεν γάνει το δικό του. Έτσι κι' η «Ζωή εν τάφω» στην δεύτερη της έκδοση στάθηκε τυχερή, είδε την τύχη βουνό υποστά της. Η κριτική γτόπησε διπλοκάμψα και σήκωσε παντρές κι' ο κοσμάκης έσεξε στα βιβλιοπωλεία, έδωκε τον παρὰ του κι' αγόρασε το βιβλίο. Και γρήγορα πουλήθηκε η δεύτερη και εξαντλείται η τρίτη. Το πληρώνει ο κόσμος το καλό το ποίημα και άς λένε ότι φτάσουν όσοι φορτώνουν στην ράχη του κόσμου τα όσα κείμενα είναι κατά δικά τους.

Θυμάμαι τώρα που περιμαζεύω ό,τι σχετικό με τον Μυριβήλη, ένα γράμμα πολυσέλιδο που μουστέισε από την Μυτιλήνη στα 1927 που πρωτόβγαλα τα «Ελληνικά Γράμματα». Μούδινε γνώμες, ιδέες, πληροφορίες, έδειχνε μ' ένα λόγο πως με νοιάστηκε και πως δεν άδιαφόρησε στην πρόκλησή μου.

Τώρα που ανταμυνθήκαμε, μιλήσαμε ένα ολόκληρο πρωινό για χίλια-δύο: Για τέχνη, για θέατρο, για το κοινωνικό μας πρόβλημα, για την τρεχόμενη πολιτική. Και είναι μέσα σ' όλα ανακατεμένος ο Μυριβήλης. Υπομονεμένος να γράφει κάθε μέρα μία πολιτική εφημερίδα, να ντασβεδίζεται με πολιτικούς και κομματάδες, να ζή την αγωνία της κυκλοφορίας που σαν γιαταγάνι στέκεται πάνω από το κεράλι του κάθε δημοσιογράφου, ζή την εποχή του και τα προβλήματα της έντονα.

Να διαβάσει—μού είπε—μόλις άρχισα με την κούβεντα μας τα «Γραφούδια του χωριάτη» του Κώστα Κόντου και την μετάφραση πούκαμε ο Φορλίγγος του «Ιώβ». Είναι δυο έργα. Για το «Νούμερο» του 'Ηλια Βενέξη δεν σου κούβεντάζω γιατί με πρόλαβε και είδα πόση άγλαπη δείχνεις για το βιβλίο και τον συγγραφέα του. Ακόμη και του Τάκη Κόντου η έμμετρες διασκευές πώγει κάμει στους Αισώπου Μύθους είναι δουλειά που της αξίζει κάθε τιμή.

Και σεις τι δουλεύετε τώρα;—Αναμειβόμενα την καινοβόγια έκδοση της «Ζωής εν τάφω» και γράφω κι' ένα μυθόδημα.

—Έγινε καμιά σχέση με την «Ζωή εν τάφω»;—Βέβαια δεν μπορεί να πώ πως δεν έχει. Η ιστορία μου αγγίζει στην πολυετή αγέννηση και συνεχίζεται βότερα στην πολιτική όταν έχει μία τελειώσει ο πόλεμος. Ίσως το συστήσουμε κι' αυτό με τον Έφρημ Ρεμάρκ. Τέτοια όμως κοίση θ' άδικούσε την γνώση εκείνων που θα την έσεπμιαν.

—Έγινε όμως κάποια τέτοια για το πρώτο σας βιβλίο.

—Γι' αυτό άκριβώς άγγίζω τοτού το θέμα. Τί σχέση έχει αν δυο συγγραφείς έχουν το ίδιο αντίκειμενο, τον πόλεμο για θέμα; Για κανένα από τα δυο βιβλία δεν μπορεί να πη κανείς πως είναι καλλιτερο ή χειρότερο από το άλλο. Είναι διαφορετικά τόσο πολύ που καμιά σύγκριση δεν μπορεί να γίνη. Τί κοινό μπορεί νάχη ο Γερμανός στρατιώτης, που δεν έχει την Μεσογειακή αισθηματικότητα, με τον Ρωμηό; Είναι δυο κόσμοι που ριζικά διαφέρουν. Λίγο να νοιώθη κανείς από τέτοια πράγματα, καταλαβαίνει πως δεν είναι το αντίκειμενο που πιάζει τόσο σπουδαίον ρόλο σ' αυτή την περίπτωση όσο ο τόπος που βλέπει και που δέχεται αυτό το αν-

Ο κ Στρατής Μυριβήλης

τικείμενο ο κάθε άνθρωπος. Κι' αυτό θα τ' έσεξε να το πη κανείς για το κάθε έργο τέχνης. Από τον καιρό που υπάρχει κόσμος, τ' αντικείμενα, ο εξωτερικός κόσμος δεν αλλάζει. Κείνο που διαφέρει είναι η απήχη που παίρνει ο κάθε άνθρωπος καθώς αντικρίνει το κάθε πράγμα. Τούτο ενδιαφέρει τον αναγνώστη. Ότι λοιπόν γίνεται με τον πόλεμο;

—Υπάρχει φόβος να επιρωθούν τέτοια υπερδεμένα πράγματα και για το νέο σας μυθόδημα;

—Μπορεί. Γιατί υπάρχει σ' αυτό ένας φαντάρος που γυρίζει. Όσοι όμως γνωρίζουν τί θα πη επιστροφή από το μέτωπο, θα ξέρουν πως τίποτα κοινό δεν υπάρχει μεταξύ του Ρωμηού που γυρίζει και του Γερμανού. Οι Γερμανοί—δεν έστάζω τους λόγους—είναι γράσια βόηκαμε συνείδημα σπιντών. Σε μεγάλη κλίμακα βόηκαμε αντικαταστάτες στής κορεδδοκαμάρες τους, βόηκαμε έναν πάγο που πουμενιαν ή που χραιζόταν το έσοτό και προφερό γάδι. Οι Ρωμηοί—δεν λέω πάλι, για δλους—μα σε μεγάλη κλίμακα δεν βόηκαν μία κοινωνία που να τους δεχθή έθελικά. Βρέθηκαν μάλιστα και πολλές Πηνελόπες που πούμενιαν έντιμα την επιστροφή.

—Θάβλεα πολύ να μου δίνατε σε γενικές γραμμές το μυθόδημα αυτό.

—Το γράφω τώρα, αλλά είναι κάτι που ζή μέσα στην σκέψη μου περισσότερο από δεκα ολόκληρα χρόνια. Αυτή η κυροφία, να

πούμε, είναι για την δουλειά μου το πιο ενδιαφέρον στάδιο. Από την ώρα που θα γίνη η σύλληψη ενός τύπου, παρακολουθώ σαν γεννητορας μά και σαν θεατής την εξέλιξη των ανθρώπων που πλάθει ή φαντασία μου. Και κάποτε βρίσκωμαι μπροστά στο θέαμα ενός τύπου που αλλοίως εγώ τον θέλησα κι' αλλοίως αυτός αναπτύχθηκε μόνος του. Από την ώρα που θα δημιουργήθη ένας τύπος αποχτά μία αυθοπαξία, κάνει σιγά την ζωή του όχι όπως την πρωτοβάσει ο συγγραφέας, αλλά όπως βολή σ' αυτόν. Δεν έμιασε πάντα κύριοι των ήρώων μας, δεν τους έσευσαζόμε δυο φανταζόμενα. Το καινοβόγιο ρομάντισμο μου άρχίζει σ' ένα νοσοκομείο στρατιωτικό. Ένας άρρωστος στρατιώτης γάνει το πόδι του, δίχως να το ξέρη και πεθαίνει μέσα σε κόσμους παραμυθίσεων. Σιγά-σιγά προχωρεί ή δηλητηρίαση ως πού φτάνει στο μοαλό κι' αποτελειώνει τον άνθρωπο. Ένας φίλος του παραστέκεται, κι' αυτός παίρνει τα τελευταία θυμητάρια, το ρολόι του, το πορτοφόλι του, την φωτογραφία της νέας γυναίκας του για να τα φέρη πίσω σ' αυτήν την γυναίκα. Γυρίζοντας προς την πολιτεία φαντάζεται πως θα βρεθή στην πιο συγκινητική, την πιο τραγική σκηνή. Μπροστά σε μία γυναίκα που δέχεται τ' απομεινάρια του άκριβού της, που άντρα της πού είχε έναν τόσο φοβερό θάνατο. Για μεγάλη του έμιας κατάπληξη δεν βλέπει όσα φαντάζεται, άλλ' αντικρίζει μία γυναίκα που δέχεται ψύχραιμα και με λογική το άτύχημά της. Σιγά-σιγά μέσα του όσο γνωρίζει την γυναίκα αυτή, γεννιέται ο πόθος και γίνεται μία σύγκριση δοματική. Δεν θέλει ν' αποχτήσει την γυναίκα του τραγικού φίλου του. Όσοσο κάποτε που βόσκονται μόνος, μολοντί και οι δυο θέλουνε ν' αποφύγουνε αυτή την σχέση, το σώμα νικά, ή σάρκα κυριαρχεί και ο ήρωάς μας αποχτά την γυναίκα του φίλου του. Πάνω σ' αυτό τον καμιά κέντησα και προσπάθησα ανάμεσα σ' άλλα να δώσω και την επαρχιακή ατμόσφαιρα με τους τύπους της, με της συνήθειές της, να δώσω όλο το χρώμα αυτό της ζωής. Ένα πράγμα που ξεχωριστή σημασία έχει για μένα, είναι το λογοτεχνικό όραμα, γιατί σ' αυτό πρέπει να δινη κανείς, στην μορφή δηλαδή, πρωταρχική σημασία. Δεν νομίζω πως με της έκατο ή χίλιες λέξεις της καθημερινής ζωής γίνεσαι λογοτεχνικό έργο. Αυτή την ελληνική γλώσσα της κυρίας Λαγυροπούλου την θεωρώ γλωσσική λεία και τίποτε περισσότερο.

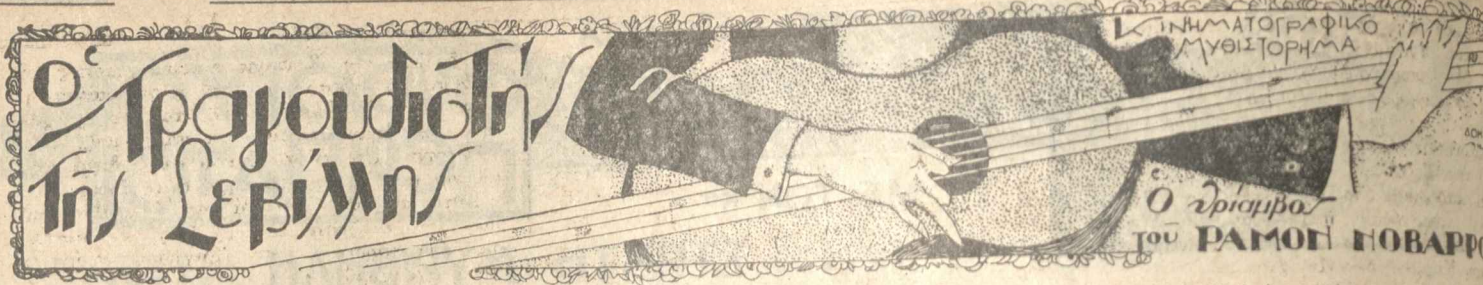
—Το κοινωνικό πρόβλημα υπάρχει στο έργο σας;

—Όσο μπορεί να παρουσιασθή μόνο του από τους ανθρώπους και τα πράγματα. Προβλέπω εγώ δεν έχω. Μπορεί ο τύπος να είναι άστερος, αλλά δεν νομίζω πως η τέχνη μου πρέπει να υπηρετήσει μία πολιτική ή δολογία. Ζωή φτάνω με το έργο μου, τίποτε άλλο.

—Είπατε ότι είστε άσπετος. Έμνοσιτε καινούριους;

—Γι' να σας πώ, Συγχίζωμαι όσα λίγα την σημερινή κατάσταση και λυγοστάί όσα έγω πούθουν την αλλαγή. Με τους κομμογονιστές με γυρίζει ο φόνος. Για καμιά σκοπιμότητα δεν συγγνώμ τον σκοτωμό ενός ανθρώπου. Η βία μου ανεβόζει το αίμα στο κεφάλι. Γι' αυτό είμαι άσπετος, αλλά έχω αντιρροπεί ως προς μερικούς τόπους για την επίβληση ιδέων. Βέβαια δεν μπορώ να πώ πως τα συνήματα που δίνει κι' αυτή την ώρα ή «Δημοκρατική Ένωσις» είναι κείνο που γράζεται. Νομίζω όμως ότι με λίγη παρασπαστική τακτική, με πιο θετική και ξεκαθαρισμένη στάση όλα γίνονται. Κι' αυτό πουμενι, κι' αν τα βώ, θα δίνω πάντα την συνδρομή μου σαν στρατιώτης που αγωνίζεται για το καλλίτερο.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΡΑΣΤΙΑΣ

(Τὰ προηγούμενα)

Ἡ ὁμορφὴ Ἀνδaluσιανὴ Μαρία - Κονσουέλο Βάργκας, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς μητέρας τῆς ντόνας Λούζ, κλείνεται στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῶν Δακρύων, στὴν Σεβίλλη. Τὴν ἡρεμὴ καὶ χριστιανικὴ ζωὴ τῆς Μαρίας ἐξοχεῖται νὰ ταράξῃ τὸ παθητικὸ τραγούδι ἐνὸς ἀγνωστοῦ τραγουδιστοῦ, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ καφενεῖο τῆς Μαριπόζας. Ὁ τραγουδιστὴς αὐτὸς εἶναι ὁ Ζουάν (Ραμόν Νοβάρο). Ἡ Μαρία-Κονσουέλο, γοητευμένη ἀπ' τὸ τραγούδι του, πηδᾷ ἐνα βράδυ ἐξω ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ μοναστηρίου τῆς καὶ κατορθώνει νὰ συναντήσῃ τὸν Ζουάν, μὲ τὸν ὁποῖο συνδέεται ἀμέσως φιλικά. Ὁ Ζουάν δίδωκε γὰρ τὸ νόση τὴν ἐροτικότητά καὶ ἀποφασίζει νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Μαδρίτη μαζί της. Ὁ θεὸς τὸν ἔστειλεν πρὸς τοὺς συνοδοιῖτες, τοὺς δὴδη στὸ σπίτι μιάς παλαιᾶς του φιλενάδας, τῆς περιφημῆς ἀρτίστας Ρουμπιλάρα.

9.

(Ἡ συνέχεια)

Τὸ ἄνθος τῆς Ἀνδaluσιᾶς

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἄνθρωποι στὴν Ἰσπανία ποὺ θυμούνται ἀκόμα τὴν Ρουμπιλάρα, τὴν περιφημὴ ἀρτίστα τῆς Βασιλείας. Ὁπερὰς, μὲ τὰ λαμπερά μάτια καὶ τὴν φωνὴ τῆς ποιοῦσε σὰν ἀλλοδαπὴ ἀρτίστα. Τὸ νὰ τὴν θυμούνται ἀκόμα ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι διόκληρα χρόνια αὐτὸ εἶναι μιά τιμὴ ποὺ λίγοι τραγουδιστὰὶ τὴν πέτυχαν ποτέ.

Στὴς καλὲς τῆς μέρες ἦταν πολλὴ ὁμορφὴ καὶ τὴν χορταίναν οἱ οἱ τότε κομψοὶ καὶ τῆς Μαδρίτης. Σήμερα δὲν ἦταν πιά παρὰ μιά χοντρογυναικία ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ ἀρτίστα φαίνεται. Ἡ φωνὴ καὶ ἡ παρουσία τῆς εἶχαν περᾶσει πρὸ πολλοῦ καὶ τοὺς φτωχικοὺς ὅς ἓνα ταπεινὸ σπιτάκι. Σχεδὸν ἀπέναντι στὴν ἐπιθλητικὴ πρόσοψη τῆς πόλεως τῆς Ὁπερὰς τῆς Ἰσπανικῆς πρωτεύουσας, διατηροῦσε μιά μικρὴ παντοφλὴ γιὰ ἐργένιδες καὶ ἔτσι σχεδὸν κατέφευγε γὰρ φέρον βόλτα τὰ ἔξωδά της.

Ἀν καὶ ἄγνωστοι στοὺς κοσμοπολὶτες καὶ οἱ Μαδρίτες ποὺ ἄλλοτε τοὺς εἶχε δὴ μισοῦσε, σὰν πῶδα τῆς, περνοῦσε ὡστόσο σὰν μιά διασημότητὴ ἀνάμεσα στοὺς ἀποδαστές, καὶ τοὺς νεαροὺς καλλιτέχνες ποὺ κάθε χρόνον ἐρχόνταν καπαδὶ στὴν πρωτεύουσα. Τὸ νὰ γίνῃ κανεὶς δεκτὸς στὴν παντοφλὴ τῆς Ρουμπιλάρα ἦταν μιά διάκρισις.

Μισοὺσε σχεδὸν ἀπὸλυτὰ ἀλλὰ χωρὶς κακία καὶ συχνὰ ὅταν εἶπε κανένα-δύο ποτηράκια κρασί, τὰ γερασμένα μάτια τῆς εἰσπαιγνέον μιά κομψὴ λάμψη σὰν νὰ καθάρτιζαν μέσα του διόκληρη τὴν παλαιὰ τὸς δόξα. Ἀναθυμιάσαν τότε τῆς καλὲς ἐκείνης μέρες ὅταν ἡ Μαδρίτη ἦταν Μαδρίτη καὶ ἓνας καλλιτέχνης ἦταν κατὰ τὴν Πουέρτα ντελ Σόλ, τὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο, τὸ μέγαρο τῆς Μεγάλης Ὁπερὰς καὶ στρατιὰ διόκληρη ἄλλων ἐπίσημων κέντρων τῆς πόλεως ποὺ τὰ ἤξερε σταθμὰ πρὸς σπιδάμη, δὲν εἶχαν ἀλλάξει. Ἦσαν ἀλλὰ εἰς ὁ κόσμος...

— Λεφτά, λεφτά! τὴν ἄκουγαν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ συχνὰ. «Ὅλοι γι' αὐτὰ μιλοῦν, ἀκόμα καὶ οἱ καλλιτέχνες! Μιά φορὰ ρώτησαν: «Εἶμαι καλὸς καλλιτέχνης;» Τώρα λέγε: «Θὰ με πληρώσουν καλὰ;»...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ πᾶν νὰ κοιμηθῇ, ὅταν κάποιος χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Περιμένει νὰ σηκωθῇ καὶ

γιὰ δευτέρη φορὰ καὶ ὕστερα σηκώθηκε. Τὸ δεύτερο χτύπημα ἦταν δυνατότερο ἀπ' τὸ πρῶτο.

— Θὰ μοῦ σπᾶσετε, διαβόλοι, τὸ κουδούνι... γκρίνιασε, ἐνῶ ἐρχοντο πάλιν τῆς ἓνα χτυπητὸ πενιούρι καὶ ἐβόε τὴν περσοῦκα τῆς.

Σὲ λίγο ἦταν καὶ ὅλας στὴν πόρτα. Διέκρινε δύο ἄνδρες καὶ ἓνα κορίτσι ποὺ περιέμεναν στὸν ἐξωτερικὸ διάδρομο. Κρατοῦσε στὸ χερὶ τῆς μιά λάμπα καὶ τὴν ἐσήκωσε γιὰ νὰ ἰδῇ τὰ πρόσωπα τοὺς καλλίτερος.

Ἐβλεπε πὺς ἦσαν ταξιδιώτες, ἐρχόμενοι προφανῶς ἀπὸ μακριὰ, θαυνομένην χαρὰ κτηριστικὰ, κρατοῦσε τὴν ἐξώπορτα μισανοικιστὴ καὶ κοιτοῦσε μὲ θαυμασμὸ πρὸς τὴν πόλη. Μὲ ἐκπληξὴ τῆς ἡ Ρουμπιλάρα τὸν ἄκουσε νὰ λέγῃ:

— Μαδρίτη! Μαδρίτη! Τὸ στολίδι τῶν πόλεων! Ἡ Μόκα τῶν καλλιτεχνῶν! Τὸ πᾶν σπάνιο ἄνθος τῆς Ἀνδaluσιᾶς! Θὰ μᾶς δεῖχτῃ σκληρὴ ἢ εὐνοϊκὴ;

Μιά χαριτωμένη σκηνὴ ἀπ' τὸν «Τραγουδιστὴ τῆς Σεβίλλης», μὲ τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ ἔργου: Μαρία, Ζουάν, Ρουμπιλάρα καὶ Ἐστεμπάν.

Εἶμαι περιεργός...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐβόου ὅς ἓνα παραπαιώμα-κο στεναγμὸς. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν σὰν γνώριμος. Θὰ τὴν εἶχε ἀκούσει ἄλλοτε; Ὁ ἀγνωστος γύρισε τώρα καὶ τὴν εἶδε.

— Γιατὶ μᾶς ἔχετε καὶ περιμένετε; ρώτησε μισοθυμωμένη. Ἄλλοτε θυμάμαι πὺς κοινωνοῦσαν γρηγορώτερα γιὰ νὰ μᾶς δεῖξῃ τὴν εὐγένειά σου.

Ἡ Ρουμπιλάρα ἀποδοχώθηκε πειραγμένη. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ τῆς μιλάγε μὲ τέτοιαν οἰκειότητά. Τώρα δὲ τοῦ εἰδείχε. Ἐπὶ τὸν ἔβλεπε στὴν θέσιν του.

— Ἀν ἡ ζήτησις δὲν εἶναι καλλιτεχνικὴ ἀπὸ τοὺς τρόπους σας, μὴ φαντασθῇ πὺς δὲν περνούτε τὸ κατὰ τὴν μέτρον γιὰ νὰ στεγασθῇ... τὸν ἐπληροφόρησε μὲ φαινομενικὴ κακεντρέχεια.

Ὁ Τίος Ἐστεμπάν—γιατὶ δὲν ἦταν δέξαια ἄλλος—γέλασε ἀπὸ μέσα του καὶ στραφόμενος πρὸς τὸν Ζουάν καὶ τὴν Μαρία εἶπε:

— Μπερτε παιδιὰ, ἀλλὰ ἔχετε ὑπ' ὄφθαλμόν σας ἑδῶ εἶδος ἱερὸς τόπος.

Ὑστερα ἐβόησε τὸ κατέβη τοῦ καὶ ὑποκλίθηκε μισοστὰ στὴν ἐκπληκτικὴ γυναῖκα.

— Νὰ μᾶς ἔξησῃ ἡ μεγαλύτερη Κάμεν ποὺ

εἶδε ποτὲ ἡ Μαδρίτη. Νὰ μᾶς ἔξησῃ ἡ Ρουμπιλάρα!

Ἡ γυνὴ παραξενεύθηκε. Στάθηκε τὰ μὲν τῆς λάνος στὸν Ἐστεμπάν, ἐνῶ σήκωσε τὴν λάμπα γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ πρόσωπό του.

— Εἶμαι ἡ Ρουμπιλάρα, τὸ ὄνομα! Τὸ ὄνομα! Τὸ ὄνομα! Μὰ ποὺς εἶσαι εἰς τὸν πόδα μὲ ἔξορις; Κανένας δὲν με γνωρίζει πιά.

— Ἐκτὸς ἀπὸ μένα, δέξαια! ἐπρόσθεσε Ἐστεμπάν. Μὰ τί σημαίνει; Ἐγὼ καὶ οἱ Λουί, εἴχαμε τὴν εὐτυχίαν νὰ μᾶς μᾶς.

— Μὲ ὀνομάζεις Λουί; Πῶς εἶναι;

Ὁ Τίος Ἐστεμπάν γέλασε χαρούμενα.

— Ἐκεῖνος ποὺ σ' ἐσαγγέλλε κάποτε στὸ «Φάντομα», ποὺ σὲ πλάνεψε στὸν «Μαγικὸν αὐλὸν» καὶ ποὺ πῆδαν μαζί σου στὸν «Φάντομα». Τώρα δὲν με γνωρίζεις;

Ἡ Ρουμπιλάρα σὺνιωσε τὰ χεῖρά της. Ἦταν ἀφάνταστὴ ἡ ἐκπληξὴ τῆς.

— Ἄγε Θεέ! ρώτησε, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της ἄλλαξε ἀποτομικῶς ἔκφραση. Ἄντι

Πνεῦμα! Δὲν εἶσαι, ὅσοι μὴν πορεῖ νάσαι ἐνὸς ὁ Ἐστεμπάν ἡ Μαρίνα!

— Ἄντις διὰ τὰς τῆς καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

Λουί, ὁ φιδώτης καὶ ἀντικείμενος ἦταν δυνατὸς ἀπὸ τὴν θέλησή του.

— Ἐστεμπάν! Ποῦ ἦσαν οἱ αὐτὰ τὰ εἶδαν χρόνια.

Τὸν ἐμίσησε καὶ ἄντις μὴν πορεῖ νάσαι ἐνὸς ὁ Ἐστεμπάν ἡ Μαρίνα!

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

Ὁ Ζουάν ἐπρόσθεσε τὴν μπάρα. Ἐστεμπάν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπρόσθεσαν τὴν καλὴ τῆς.

— Ἐλα! Φίλησε με, ὅσοι μὴν πορεῖ! Καλλιτεχνί! Φίλησε.

καὶ οἱ ἄλλοι μαζί προχώρησαν γιὰ ν' ἀνέβουν.

— Ἐρετε, ἀγαπᾶται μου, ἐξακολούθησε νὰ ἐξηγῇ. Δὲν μπορούσατε νὰ δεῖτε καλλίτερο μένος, τόσο κομψό, τόσο ἡνωμένο!

— Αὐτὸ τοὺς εἶχα πᾶν καὶ ἐγώ. Ὅλο γιὰ σένα μιλοῦσα ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ φύγαμε ἀπὸ τὴν Σεβίλλη.

Ἡ παρουσία σου μὲ κάνει νὰ ξανα-βῶναι! ἀναστήθηκε ἡ Ρουμπιλάρα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, Ἐστεμπάν, πὺς ὑπῆρξε ἡ καλλιτεχνικὴ Κάμεν, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ἡ πᾶν τέλεια. Τὰ χρόνια καὶ σήμερα ἀκόμα εἶμαι μισοστὰ στὸν νοῦ ἡ Χαμπιλάρα σου!

Ἡ Χαμπιλάρα μου! ἐπανελάβε ἡ γυνὴ σὰν ἰδίῳ. Ἀ, νὰ!...

Συνομιλοῦσαν μὴν-δύο νότες. Εἶχε νὰ τραγουδῇ χρόνια, ἀλλὰ ὁ πειρασμὸς τώρα τὴν χεντοῦσε.

Ὁ Ζουάν ἀνέστησε καθὼς ἡ γυνὴ ἄρχισε νὰ καθαρίζῃ μὲ δάκρυα τὸν λαμπρὸ τῆς. Σὲ λίγο ἡ γυνὴ ἔπασσε τὸ τραγούδι. Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν τώρα ἓνα ἐρεῖο μετὰ-σοπράνο ποὺ τὴν εἶχε καμὶ ἐνδοξία ἄλλοτε. Ὅχι μόνον δὲν εἶχε πᾶν καμὶ γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ ἡ νότες φατσοῦσαν καὶ στοὺς ἡμιλὸς τόνους ἐπαίαν.

Ὁ Ζουάν ἀνέστησε. Τὴν εἶδε νὰ σφίγγεται γιὰ νὰ βγάλῃ λίγη περισσότερὴ δύναμη. Τοῦ ἐρχόταν, ἀλβίνα, νὰ φωνάξῃ νὰ βάλῃ τὰ γέλια. Ἀλλὰ γιὰ χάρις τοῦ ἄνδρος Ἐστεμπάν συγκρατιόταν. Γιὰ μιά στιγμή καθὼς ἔβλεπε τοὺς δύο γέροντες ἀλλοδαπῶν, τυχαία, τσάκωσαν ἓνα βλέμμα τοὺς καὶ ἡ εὐθυμία τοῦ ἔξαμίσθητος, γιὰτὶ ἔνοιωσε μέσα τὸν τὴν τραγικὴν τὸν γεωγραφικὸν, τὴν λατρία γιὰ τὰ νεῖτα ποὺ εἶχαν χαθῇ ἀπὸ πᾶν τοὺς γιὰ πάντα.

Σήμερα καὶ αὐτὴ θὰ καταλάβαινε τὴν ἀδυναμία τῆς, αὐτὴ ποὺ κάποτε ὑπῆρξε μεγάλη καὶ τρανὴ. Τὴν εἰσωνεῖα!

Ὁ Ζουάν σκεφτόταν. Τοῦ ἐρχόταν ἡ διάνοιξη νὰ τὴν βοηθήσῃ στὴς δύσκολες νότες. Ἐρεῖσε ἓνα βλέμμα στὸν Ἐστεμπάν. Ὁ γέρος τὴν κοιτοῦσε καὶ ἐκείνος μὲ συμπόνια, κἀνοντας πὺς δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὰ γὰρ τῆς.

— Κίττα! φημίσε ὁ Ζουάν στὴν Μαρία! Ἀπὸψε γύρισαν στὴν ζωὴ τους τρεῖς χρόνια πᾶν.

Σήμερα μὲ τὸν σκηνοθετικὸν ὁρὸ τῆς Κάμεν, ἡ Ρουμπιλάρα ἄρχισε νὰ γὰν ὁρὸς γύρω στὸν Τίος Ἐστεμπάν. Ἦταν τόσο γαυροῦν ὅσοι μισοῖν ὅταν ἓνας ἀξιοθαύμητος μικρὸς ἐλέφαντας...

— Ἀν πέσῃ ἀπάνω του, πᾶν χαμένος ὁ μπάρα. Ἐστεμπάν! μουρμουροῦσε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ζουάν. Γιὰ διπλὴ ἐκπληξὴ τοῦ ὅμως ὁ δὸν Ἐστεμπάν ἔγινε στὴν Μαρία.

Ἦταν τόσο γαυροῦν ὅσοι μισοῖν ὅταν ἓνας ἀξιοθαύμητος μικρὸς ἐλέφαντας...

— Ἀν πέσῃ ἀπάνω του, πᾶν χαμένος ὁ μπάρα. Ἐστεμπάν! μουρμουροῦσε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ζουάν. Γιὰ διπλὴ ἐκπληξὴ τοῦ ὅμως ὁ δὸν Ἐστεμπάν ἔγινε στὴν Μαρία.

Ἦταν τόσο γαυροῦν ὅσοι μισοῖν ὅταν ἓνας ἀξιοθαύμητος μικρὸς ἐλέφαντας...

— Ἀν πέσῃ ἀπάνω του, πᾶν χαμένος ὁ μπάρα. Ἐστεμπάν! μουρμουροῦσε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ζουάν. Γιὰ διπλὴ ἐκπληξὴ τοῦ ὅμως ὁ δὸν Ἐστεμπάν ἔγινε στὴν Μαρία.

Ἦταν τόσο γαυροῦν ὅσοι μισοῖν ὅταν ἓνας ἀξιοθαύμητος μικρὸς ἐλέφαντας...

— Ἀν πέσῃ ἀπάνω του, πᾶν χαμένος ὁ μπάρα. Ἐστεμπάν! μουρμουροῦσε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ζουάν. Γιὰ διπλὴ ἐκπληξὴ τοῦ ὅμως ὁ δὸν Ἐστεμπάν ἔγινε στὴν Μαρία.

Ἦταν τόσο γαυροῦν ὅσοι μισοῖν ὅταν ἓνας ἀξιοθαύμητος μικρὸς ἐλέφαντας...

— Ἀν πέσῃ ἀπάνω του, πᾶν χαμένος ὁ μπάρα. Ἐστεμπάν! μουρμουροῦσε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ζουάν. Γιὰ διπλὴ ἐκπληξὴ τοῦ ὅμως ὁ δὸν Ἐστεμπάν ἔγινε στὴν Μαρία.

Ἦταν τόσο γαυροῦν ὅσοι μισοῖν ὅταν ἓνας ἀξιοθαύμητος μικρὸς ἐλέφαντας...

— Ἀν πέσῃ ἀπάνω του, πᾶν χαμένος ὁ μπάρα. Ἐστεμπάν! μουρμουροῦσε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ζουάν. Γιὰ διπλὴ ἐκπληξὴ τοῦ ὅμως ὁ δὸν Ἐστεμπάν ἔγινε στὴν Μαρία.

Ἦταν τόσο γαυροῦν ὅσοι μισοῖν ὅταν ἓνας ἀξιοθαύμητος μικρὸς ἐλέφαντας...

— Ἀν πέσῃ ἀπάνω του, πᾶν χαμένος ὁ μπάρα. Ἐστεμπάν! μουρμουροῦσε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ζουάν. Γιὰ διπλὴ ἐκπληξὴ τοῦ ὅμως ὁ δὸν Ἐστεμπάν ἔγινε στὴν Μαρία.

Ἦταν τόσο γαυροῦν ὅσοι μισοῖν ὅταν ἓνας ἀξιοθαύμητος μικρὸς ἐλέφαντας...

— Ἀν πέσῃ ἀπάνω του, πᾶν χαμένος ὁ μπάρα. Ἐστεμπάν! μουρμουροῦσε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ζουάν. Γιὰ διπλὴ ἐκπληξὴ τοῦ ὅμως ὁ δὸν Ἐστεμπάν ἔγινε στὴν Μαρία.

Ἦταν τόσο γαυροῦν ὅσοι μισοῖν ὅταν ἓνας ἀξιοθαύμητος μικρὸς ἐλέφαντας...

— Ἀν πέσῃ ἀπάνω του, πᾶν χαμένος ὁ μπάρα. Ἐστεμπάν! μουρμουροῦσε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ζουάν. Γιὰ διπλὴ ἐκπληξὴ τοῦ ὅμως ὁ δὸν Ἐστεμπάν ἔγινε στὴν Μαρία.

Μποσπίτο! τοὺς ἐπληροφόρησε μ' ἓνα τόσο ἐντυπωσιακόν.

Ὁ Ἐστεμπάν στάθηκε μὲ σεβασμό.

— Ἀ! Ὁ Γκαλέτα. Ριάλτα Ρατοῖνα Μποσπίτο! Τὴν μὴν λές; Καλὸς οἰωνός!

Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ μεγάλου τραγουδιστοῦ τοῦ καιροῦ τοῦ, δὲν εἶχε καμὶ σημασία γιὰ τὸν Ζουάν. Ἐπᾶσε τὴν φωνὴ τῆς Μαρίας καὶ τὴν ἐσφίξε τραφερά.

— Ἐσὺ σὰν ὁ καλὸς οἰωνός μου! τῆς φημίσε. Ὁ μοναδικὸς οἰωνός ποὺ χρειάζομαι.

Ὁ Τίος Ἐστεμπάν καὶ ἡ Ρουμπιλάρα ἦσαν ἐνθουσιᾶσται στὴς ἀναμνήσεις τοὺς καὶ δὲν μπορούσαν νὰ προσέξουν τοὺς δύο νέους.

— Πᾶν κατὰ παράθυρο, Μαρία, θέλω νὰ σοὺ δεῖξω κατὰ τῆς εἶπε σιγανὰ ὁ Ζουάν... Χερσποισμένοι διέσχισαν τὸ δωματίο. Τὸ παράθυρο ἐπλάσιονε τὸ πανόραμα τῆς Μαδρίτης.

— Δὲν εἶναι ὁμορφα;

Ἡ Μαρία συγκινήθηκε καθὼς ἀντίκρινε τὰ τεμενισιαστὰ φῶτα τῆς μεγάλης πολιτείας.

— Εἶναι, εἶναι σὰν τὸν οὐρανὸν Ζουάν...

— Ὅλα ἀπλοῦνα μισοστὰ μας. Δὲν χαίρεσαι ποὺ εἶς καὶ ἀπολαμβάνεις δὲ αὐτὰ, Μαρία;

— Ἐκείνη δὲν ἀπάντησε.

Ὁ Ζουάν γύρισε καὶ τὴν εἶδε νὰ κοιτάξῃ

ΔΙΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Maurice Duplay

ΣΤΟ ΤΕΡΡΑΙΝ ΤΟΥ ΓΚΟΛΦ

Τό γλοερύ τερραίν του γκόλφ κατηφόριζε και έσκιζε με την Μάγνη, με μεγάλες πλάγιες κυματιστές. Έδοι και κεί φάνταζε το πουλόβερ κανενός παίκτη, το σούετερ καμιάς παικίστρας και πίσω από το καθένα απ' αυτά τα πολυχρώμα στίγματα, ακολουθούσε ένα γκριζωπό σημάδι : Τό μισθωτό παιδάκι, ο εκαντί, όπως τὸ λένε, πού ή δουλειά του είναι νά μεταφέρει τά μεταστώματα του γκόλφ μέσα σ' έναν σάκο πού ψηλά από τὸ μπῶι του.

Ο νεαρός συνθέτης Φρανσίς Ντρεζέλ, και ή υπερχρη Μάδ Χάντλεϋ, πού ήταν παντρεμένη μ' έναν πατρίκιου της 'Αγγλίας πού θά υπορούσε νάταν και πατέρας της, και ο καντί Γασπάρ, ένας μάγκας με φουσκωμένα και ροδονόκωνα μάγουλα σαν δυο μύλα της Νορμανδίας, εφάρσσε στην άκρη της χαράδρας. Ο Γασπάρ ξεφορτώθηκε τὸν σάκο του, πού κλυόσε πάνω στο γρασίδι μ' έναν κρότο σιδερέϊν. Έπειτα έφριξε γάμο λίγη βρεμμένη άμμο, και έπιτηξε μια μπάλα.

Η νεαρή γυναίκα έσανψε, άνασήκωσε την ράβδο της κι' έκτύπησε την καουτσουκένια φουόκα πού πέταξε σφυρίζοντας μέσα στο γαλάζιο άπειρο γιά νά ξαναπέσει πὸ μακριά. Ο Φρανσίς Ντρεζέλ έθαύμασε τὸ έπαιγμένο χτύπημα της άγγλοσαξωνικής 'Αρτέμιδος, όπως άκούη πότερο, έθαύμασε την μεγαλόπρεπη όμορφιά της.

Οι δυο νέοι φλερτάρανε : ή Μάδ ένοιωσε μίαν ιδιαίτερη προτίμηση σ' αυτόν, και ο Φρανσίς αισθανόταν πώς ήταν έτοιμος νά την άγαπήσει. Και στο άναμεταξὺ αυτό πού ο λόρδος Χάντλεϋ, έγοντας επίγνωση της ηλικίας του και προσέχοντας την υγεία του, έπαυε μολις μ' άλλους ήλικιωμένους κυρίους, είτε συζητούσε πολιτικά με τὸν γουαμιά του, ή όραία πατρίκια και ο μουσικός έπωρελόυντο από κάθε περίπτωση γιά νά πλησιάσουν ο ένας τὸν άλλον. Και τὸ γκόλφ τούς πρόσφερε ήδη μια τέτοια ευκαιρία.

Ο Ντρεζέλ ρώτησε γιά μια στιγμή την νεαρή του συμπαίκτρια :

— Πού θά πάμε σήμερα ; Θέλετε έδω;...

Η Μάδ κούνησε τὸ όλόεσθό της κεφάλι της, γιά νά έπικυρώσει την άρνησή της. Έπειτα τὸν έπείσθηκε :

— Νά με πάτε μ' αυτόν κίνητο στὸν 'Γουλιέλμο τὸν Κατακτιτή; !

— Τότε, άποκρίθηκε ο Φρανσίς, είναι ώρα νά πηγαίνουμε.

Η Μάδ και ο Φρανσίς άνηφορήσανε πρὸς τὰ ξενοδοχεία. Φτάνοντας στὴς καμίνες, ο καθέας τους έξορύσσε στην δική του.

Σέ λίγο ! έπεν ή Μάδ Χάντλεϋ.

Έπειτα ξαναπαρουσιάστηκαν μ' άλλα ρούχα. Ο νεαρός συνθέτης φόρεσε ένα φανελένιο σακάκι και ή όραία πατρίκια έλλαξε τὸ γαλάζιο σούετερ της, μ' ένα άλλο πού είχε ένα χρώμα πορφύρου ήλιου.

Ο Ντρεζέλ ρώτησε την Μάδ στὸ μικρό σάκο αὐτοκίνητό του, τὸν όποιου έπιασε τὸ δολάν. Τὸ ξεφορμασμένο μπλέ τὸν ούρανό είχε χλωμάσει άκόμη περισσότερο και έτσι ή ξανθιά 'Αγγλίδα με τὸ φλογερό σούετερ άντεπροσώπευε όλη την λάμψη μιάς άστατης μέρας. Ο μουσικός της έξέφρασε την σκέψη του αυτή, πού είχε μια μετρία μάλλον ποσότητα, με μια συμπληρωτική φράση.

— Ω ! σεις οι Γάλλοι, έκανε φουσκώνοντας τὰ χείλη της ή Μάδ, κάνετε κομπλιμέντα και κορτάρες όλες της γυνάκες.

Ο μουσικός φουσκωμένος γ' αυτή την υπεκφυγή πού προσέτελλε σὲ τόσες άλλες προηγούμενες, έπανελάβε :

— Μά πρέπει νάται τοιλάχιστον έλαστική!

Η 'Αγγλίδα όμως είχε ένα ύφος σατιζόμενο.

— Ναι, στὸν τόπο σας δὲν ζητάτε τίποτε άλλο, παρὰ την άπόλαυση και αὐτὸ συνήθως προσβάλλει την άγάπη.

Και μελαγχολικά άτένισε τὸν ούρανό και την θάλασσα με τὴς δαύλινες άντιφωγγίες της.

Η Μάδ δὲν είχε άπατήσει ποτὲ τὸν λόρδο Χάντλεϋ, και άπέφευγε νά τὸν γνωρίσει τὸν πόνο της προδοσίας παρ' όλο πὸν αὐτὴ ή ίδια δὲν είχε δει στὸν γάμο παρὰ μόνον την άνία. Ο Φρανσίς, νέος, όραίος, ένδοξος, της άρεσε : όμως δὲν ήταν τάχα κι' αὐτός όμοιος με τὸς συμπατριώτες του, έλαφρὸς και άστατος ; Η Μάδ τὸν μελετούσε και φυλάσσονταν. Απέναντι της Μάδ και ο Φρανσίς Ντρεζέλ αισθανόταν επίσης κάποιαν έπαφύλαξη. Δὲν διέτρεχε τάχα τὸν κίνδυνο, άν κα-

τερραίν του γκόλφ άποφύσσανε, κι' έπειτα μωσαν πὸν δὲν θύριαν έκει τὸν μικρὸ σάκο. Τὸν κάκον στείλανε νά τὸν έπισηπαντοῦ. Η Μάδ και ο συνθέτης, άν ή χανε ξωπίσω στην μπάλα πάνω στην ραγδένια πάσα, χαρακτηρίζανε την άπο τὸν μικρὸν ὡς δείγμα τεμπελιάς και άρμίας.

Όμως ή κατηγορία αὐτή ήταν άδικη, περὶ ή Γασπάρ μαζεύοντας κογγόμα άκροθαλασσά έχε πέσει και χτυπήσει τὸν βράχιο. Κι' ένθ τὸ τερραίν άστραψε και γής-λογής πουλόβερ και σούετερ, ο κα στέναζε μ' ένα πόδι σπασμένο μέσα στὸν δάτι της γιαγιάς του, μιάς φτωχῆς πού πὸν τὸ επάγγελμά της ήταν νά επιθελά τὰ δάχτυλα τὸν παρράν.

Ο Ντρεζέλ, και ή Μάδ δὲν έμπαζαν μόνον την έπομένη τὸ δυστύχημα τὸν κα Λυπηθήκανε πὸν γ' αὐτό, όμως δειλία, ή καλή συμπεριφορά και στις στην καταγωγή τους, τούς έκαζε νά μὴν εκδηλώνουν με έμμετα τὰ αισθήματά τους.

Στὸ τέλος της παύσεως ή Μάδ έλεγε με μια πλαστή άρρωστικὴ μουσική :

— Δὲν πάμε νά μάθουμε τί γινε Γασπάρ ;

— Γιατί όχι ;

Προσπαθούσαν νά πείσουν ο τὸν άλλον πὸς στην πρῆξη τους τούς έσπορχανε μονάχα ή άνία μάλλον ήνα αισθημα φιλικότητας.

Μέσα σ' ένα χαμόσατο τὸν λιμανιό πληγωμένο παιδάκι ήταν ξεπλωμένο από ένα άθλιο στρώμα, ένθ ή γρηή γριά έφαγε σιμά του. Τὸ μικρὸ ροδονόκων σακάκι του δὲν ήταν πιά τόσο στεγνό, τε και τόσο όμοιο. Φαίνονταν με έμμετα πὸν.

— Έ, λοιπόν ! άδέε, τοῦτε με γέλο ο Ντρεζέλ. Πὸς διάβολο τὰ κατὰ νάρθηκες σ' αὐτὸ τὸ χάλι ;

Με συγκιτάβωση ή Μάδ τούς άπορῶν νά τούς στείλη τὸν ματὸς της. Παρ' αὐτὰ τὸ πρόσωπό της ήταν γεμάτο γάλα και ή φωνή ή τὸν ή και χαϊδεύει.

Τὸν στείλανε λοιπὸν τὸν πρῶτο ματὸς τὸπο και ξαναπήγανε νά τὸν έπισπασ.

Ότὸσο τόσο ο Ντρεζέλ, δοο και ή, αισθανόταν την ίδια ευγνωμοσύνη πὸν σπάρ. Μπροστὰ τὸν φτωχὸ στρώμα πού κροῖ, μήπως δὲν άνεκάλυπτε τάχα ή έκεινο πὸν άλλου, στὸ γκόλφ, στην στὸ καζίνο, στὸν δρόμο, προσπαθούσε άποκρίνην με τέτοια έντέλεια : Χάι παιδάκι έκεινο πὸν στάθηκε γ' αὐτὸς μικρὸς γητευτής τὸν ψυχῶν, ο Ντρεζέλ, ρε τώρα πὸς μέσα στην καρδιά της Μάδ χελύζε ή πηγή τὸν οίκτον και της τρυπῶς, και ή Μάδ δὲν άμείβαλε πὸν ευαισθησία και την γενναίωση πὸν.

Κάθοναν ο ένας δίπλα στὸν άλλον σιωπηλά κι' εὐτυχισμένοι...

Τώρανε νά γίνη έρωμένη του, νά συνδεθῇ μ' ένα πλάσμα άκατάδεχτο, άλαστικό ; Κι' έτσι ο καθένας θεωρούσε τὸν άλλον έναν άντιπάλό επικίνδυνο και όστὸσο θελητικό.

Σέ λίγο τὸ αὐτοκίνητο έφτασε στην αὐλή τὸ 'Γουλιέλμου τὸν Κατακτιτῶν. Η φουσκωθλασσά μεγάλωνε από στιγμή σὲ στιγμή και τὸ θέαμα της άγριωμένης φύσεως άπλωνόταν μπροστὰ τὸς μαγευτικό. Η Μάδ πρότεινε νά καθήσουν σ' ένα γειτονικό φηλόμα γιά νά άπολαύσουν τὴ φύση. Κάθοναν ο ένας δίπλα στὸν άλλον σιωπηλά. Φαίνονταν σαν δυο έρωτευμένοι, πὸν τὸς έσπορῶς μια δυνατὴ έπιθυμία νά ξεμοναχιαστοῦν μέσα σ' αὐτὸ τὸ μυστηριώδες καταφύγιο. Έντοίτοις ο Ντρεζέλ δὲν έκανε τίποτε άλλο παρὰ ν' άραδιάζε μ' ένα ευφράδες τόνο φυλοφρονήσεις στην Μάδ πὸν τὸν άκούε με κάποια δυσπιστία.

Στὸν γυρισμό ή όραία πατρίκια συνώμιζε με μια λέξη την αισθηματική τους κατάσταση :

— Βλέπετε, φτωχέ μου φίλε, μιάς λείπει έντελὼς ή άμοιβαία έπιστοσύνη.

— Αίγιες μέρες άργότερα, σαν ξαναπήγαν στὸ

ΜΟΡΙΣ ΝΤΟΥΥ

ΜΟΡΙΣ ΝΤΟΥΥ

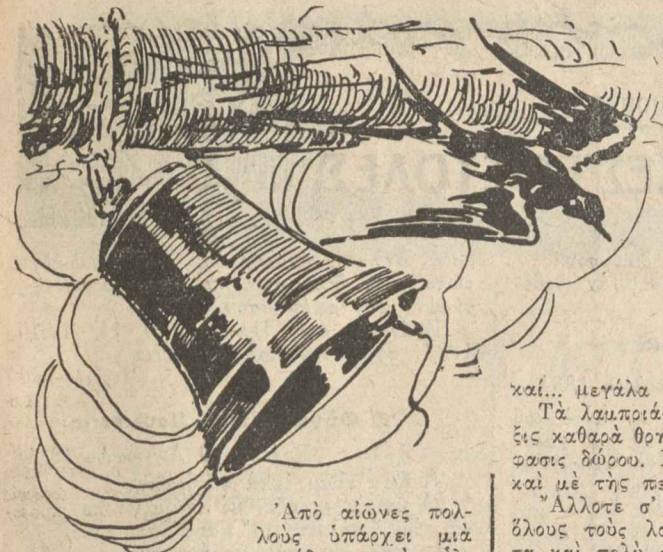
ΜΟΡΙΣ ΝΤΟΥΥ

ΜΟΡΙΣ ΝΤΟΥΥ

ΜΟΡΙΣ ΝΤΟΥΥ

ΜΟΡΙΣ ΝΤΟΥΥ

ΜΟΡΙΣ ΝΤΟΥΥ

Από αιώνας πού λους ύπάχει μια παράδοση στὸν ελληνικό λαό πὸς την ήμερα τὸν Πάσχα οι Έβραίοι έγουν τὸ έθιμο νά αχμολογῶν παιδιά γοισταγῶν, νά τὰ σφάζουν και νά τούς πίνουν τὸ αίμα. Αὐτὸ βέβαια είναι μια πρόληψις και τίποτα παρανόμ. Γιατί δὲν είναι δονατὸν ο τόσο φιλήσυχοι αὐτοὶ λαὸς νά έχη ένα τέτοιο άπάνθρωπο έθιμο. Η γράφει του και τὰ ίσα τὸν διέλλα δι' μόνο άπαγορεύουν τὸ γύσιμο άνθρωπίνου αίματος, άλλα και αὐτὸν τὸν ζῶν άκόμα.

Αν θέλουμε νά πιστέψουμε έναν Γερμανὸν συγγραφέα τὸν περασμένου αιώνας ή πρόληψις αὐτὴ δημοσιεύθηκε από τὸ εξῆς γεγονός :

Μία ταλμοδικὴ παράδοση λέει πὸς όταν διακούσε ή δουλειά τὸν Έβραίων στην Αίγυπτο, ένας βασιλεὺς πὸς ήταν λεπρὸς διέταξε κι' έσφαξαν πολλὰ παιδιά γιά νά θεωραπυθῇ κάνοντας λουτὸ με τὸ ζεστὸ εκείνο αίμα, γιατί έπιστέβετο πὸς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο υπορούσε κανεὶς νά γίνη καλός.

Σαγνὰ οι λεπροὶ μενιστάνες άγρόχων ή έλλεσαν τὰ παιδιά τὸν φτωχὸ λαό. Αὐτὸν λοιπὸν αὐτὰ τὰ παιδιά τὸν Αιγυπτίων έπιστασαν θύματα της παράξενης θεωρείας τὸν σκληρὸν νεογόνων, πὸς μάλλον δὲν θά έπιστασαν θύματα τὰ παιδιά τὸν Ισραηλιτῶν.

Αὐτὸ τὸ κάτω-κάτω οί κυρίαρχοι δὲν είναι νά δώσουν κανέναν λόγο στὸς σκλάβους τὸν ! Κι' έπειδὴ τὸ Πάσχα—πὸν τὸ πανηγυρικό του έθιμο είναι «Φάσχαν»—έχει σκοπὸ τὸν πανηγυρισμὸ της εἰόδου τὸν Ισραηλιτῶν και τὴν άπελευθέρωσή τους από τὴν Αίγυπτο, φυσικὸ και σωστὸ είναι νά θεωρηται και νά θυμῶν οί πιστοὶ του με λόγια και με συμβόλα την ήμερα αὐτὴ της γαράς τὸν τὸν πρῶτο τὸν παθῆματα και τὰ θά ύπασαν στην γῶδα εκείνην γιά νά αίσθάνωνται μεγαλειότητα γαρά σπείροντας την ποσότη πὸς τὸς προγόνους και κι' εύχασιστόντας τὸν Θεό πὸν τὸς έσπασ.

Οί ταλμοδιστάι, γιά άνάντηρη θλίων αὐτὸν τὸν γεγονότων, έγραψαν στὰ ποικιλόχρημά τους και καθῶς τὸν βράδυ τὸν Φάσχα νά πίνουν κοσκι κί κί κί κί, με πολλὸ κόκκινο.

Οί Έβραίοι έγουν την συνήθεια, δ.τι κάλουν νά τὸ περιβάλλουν με τὸν βοῦν πέπλο τὸν υστρίδιου, κι' αὐτὸν άκόμα τὸν πορὸ τὸς ζωῆς τὸν και τὴν θεησκία τους.

Ο λαὸς λοιπὸν, ή όποῖος πὸν λίγο γνωρίζεται τὸ πὸν πὸν άκόμα και τὴς ίδιες τὸν θεησκίας ή έστω τὰ γνωρίζεται έλάχιστα, ήταν έλλογν νά γνίσαι πὸς τὸ κοσκι αὐτὸ ήταν και είναι αίμα. Η πλάνη λοιπὸν φαίνεται νάται φυσικὴ και ή παράδοση νά άπέγη πολλὸ της ποικιλιότητος!...

Αλλ' άς άόσουμε την παράδοση κι' άς έθωμε στὸ κεφάλαιο τὸν έθιμον πὸν επικρατοῦν έως σήμερ σ' όλο τὸν κόσμο κατὰ την ήμερα τὸν Πάσχα. Τὸ σπουδαιότερο και τὸ κινεώτερο είναι τὰ αλχημοίτικα αὐγά.

Τὰ έθνην, άλλα και τὰ ψεύτικα. Δηλαδή τὰ αὐγά τὴς κότες πὸν βάρους. Ζωγοαφί-ζωας και σπολίζεις γιά τὴν πορ-στασι και τὰ σὺν πὸν έτε από γαίστῶν, είτε από έλεφαντῶν, είτε από ζῳα, ή σκολόττα, ποσορίζονται νά γοιστωμένον γιά θῆκες διαφόρων άντικειμένων, ζῳοαφιστῶν, είτε από τὰ διάφορα μικρὰ

Τὴν έποχή τὸν Λουδοβίκου ΙΔ', σὲ ι-διαίτερο διαμέρισμα τὸν βασιλεὺς στίβαζαν μεγάλα καλάρια με ποικιλία, πὸν ποικίλιν ποικιλίες όλόκληρες ζωοαφιστῶν αὐγῶν, τὰ όποια μόλις οί υονάντες άντίκοις, τὰ άνινη και υοιζαξέ σουγίτες-σουγίτες, τὰ άνινα όλόγυρα τὸν, άκόμα και σ' αὐτοὺς τὸς υόλακας και τὸς λαχέδες τὸν άνακτορῶν.

Αὐτὰ πὸν οί γοιστωμένον άνασσεύε πὸς έγίνονταν άλλτες στην Γαλλία, με θεησκυ-τική πάντα έννοια, έγίνονταν σάκετα σ' πολλὸν παλαιότερους γόνους και στην Αὐλή τὸν Περσῶν βασιλέων ήθε περσιστῶν με την έννοια πὸς τὸ αὐγὸ είναι τὸ σύμβολο της άογῆς πάσης δημιουργίας. Τὰ αὐγά έπίσης πὸν μοιάζαν τότε οί παντοδύναμοι. Σάκετα στὴς γυναικείας τους και στὸ προσωπικὸ τὸν πολυμελῶν τους γαρνιμῶν ήσαν βαμμένα πότε κόκκινα, πότε γοιστά, κι' έσπορίζαν μάλα στα σὺννά παραπολὺ άκοιρία.

Έκτός τὸν Γερμανῶν πὸν ιδιαιτέρως πύ-τοι κι' ίσως πενιστότερο απ' όλους πὸς έθ-λους λαὸς έσθεβήθηκαν τὸ έθιμο τὸν λιμ-ποιάτικων αὐγῶν και τὸ έτήσιον κατὰ και-

καί... μεγάλα παιδιά!

Τὰ λαμπούτικα αὐγά ! Άλλοτε μια ένδει-ξες καθαρά θεησκυτική, και σήμερα μια πρό-σας δόρου. Μά μήπως αὐτὸ δὲν συμβαίνει και με τὴς περσιότερες και συνήθειες;

Άλλοτε σ' όλα τὰ μέρη της γῆς και σ' όλους τὸς λαὸς επικρατοῦσαν γοιστωμέ-ματα και πολλὸ εύχαρίστη έθιμα σχετιζόμενα πάντα με τὰ αὐγά της Λαμπαξίς. Ένας Γά-λος γοιστωμέτος τὸν περασμένου αιώνας ά-νασσεύει μεσικῆς πολλὸ γοιστωμένον συνήθειες πὸν έγίνονταν τὸν παλῶ καιρό και τὴν έπο-γή πὸν ή βασιλεία θεοκτόν στην άκμή της.

Οί μαθηταί, οί νέοι και οί παπῆδες θλίων τὸν εκκλησιῶν συνάζονταν στὴς πλατείες ποσκαλόμενοι από της καμίνες κι' από της σάλπιγγες και τὰ τῶν πῶν της βασι-κῆς όσφύτας, κρατώντας διάφορες σημαίες και όπλισμένοι με μπαμπούνα και δόρατα. Πήγαναν πῶτα-πῶτα κι' έψαλλαν έξω από την πόρτα τὸν μητροπολιτικὸν νοῦν κι' έ-πειτα διασκορπίζονταν στὸς δρόμους γιά νά κάνουν έξωγν από πόρτα σὲ πόρτα λαμπού-τικων αὐγῶν. Η συνήθεια αὐτὴ κράτησε γιά πολλὸς αιώνας στην Γαλλία και διατηρήθη-κε έως τώρα τελευταία, άν διγί βέβαια παν-τοῦ, τοιλάχιστον κατὰ τόπους και σὲ υοι-κῆς κοινότητες τὸν γειτονικῶν κομπούλων τὸν Περσῶν. Στην Αὐλή μετὰ την μεγάλη λειτουργία της ήμερας τὸν Πάσχα ή μάλλον από την παλαιότητα, έφταναν στὸν βασιλέα θαμμένα και γοιστωμένα αὐγά πὸν τὰ μοιά-ζε στὸς αὐλικούς. Τὸ μεγαλειότερο συνήθος αὐτὸ τὸ κρατοῦσε ο βασιλεὺς γιά τὸν εαυτὸ του και μ' αὐτὸ αετσούγκοιζε εύχόμενος σ' όλους τὸ «Χριστὸς 'Ανάστην».

Τὴν έποχή τὸν Λουδοβίκου ΙΔ', σὲ ι-διαίτερο διαμέρισμα τὸν βασιλεὺς στίβαζαν μεγάλα καλάρια με ποικιλία, πὸν ποικίλιν ποικιλίες όλόκληρες ζωοαφιστῶν αὐγῶν, τὰ όποια μόλις οί υονάντες άντίκοις, τὰ άνινη και υοιζαξέ σουγίτες-σουγίτες, τὰ άνινα όλόγυρα τὸν, άκόμα και σ' αὐτοὺς τὸς υόλακας και τὸς λαχέδες τὸν άνακτορῶν.

Αὐτὰ πὸν οί γοιστωμένον άνασσεύε πὸς έγίνονταν άλλτες στην Γαλλία, με θεησκυ-τική πάντα έννοια, έγίνονταν σάκετα σ' πολλὸν παλαιότερους γόνους και στην Αὐλή τὸν Περσῶν βασιλέων ήθε περσιστῶν με την έννοια πὸς τὸ αὐγὸ είναι τὸ σύμβολο της άογῆς πάσης δημιουργίας. Τὰ αὐγά έπίσης πὸν μοιάζαν τότε οί παντοδύναμοι. Σάκετα στὴς γυναικείας τους και στὸ προσωπικὸ τὸν πολυμελῶν τους γαρνιμῶν ήσαν βαμμένα πότε κόκκινα, πότε γοιστά, κι' έσπορίζαν μάλα στα σὺννά παραπολὺ άκοιρία.

Έκτός τὸν Γερμανῶν πὸν ιδιαιτέρως πύ-τοι κι' ίσως πενιστότερο απ' όλους πὸς έθ-λους λαὸς έσθεβήθηκαν τὸ έθιμο τὸν λιμ-ποιάτικων αὐγῶν και τὸ έτήσιον κατὰ και-

καί... μεγάλα παιδιά!

Τὰ λαμπούτικα αὐγά ! Άλλοτε μια ένδει-ξες καθαρά θεησκυτική, και σήμερα μια πρό-σας δόρου. Μά μήπως αὐτὸ δὲν συμβαίνει και με τὴς περσιότερες και συνήθειες;

Άλλοτε σ' όλα τὰ μέρη της γῆς και σ' όλους τὸς λαὸς επικρατοῦσαν γοιστωμέ-ματα και πολλὸ εύχαρίστη έθιμα σχετιζόμενα πάντα με τὰ αὐγά της Λαμπαξίς. Ένας Γά-λος γοιστωμέτος τὸν περασμένου αιώνας ά-νασσεύει μεσικῆς πολλὸ γοιστωμένον συνήθειες πὸν έγίνονταν τὸν παλῶ καιρό και τὴν έπο-γή πὸν ή βασιλεία θεοκτόν στην άκμή της.

Οί μαθηταί, οί νέοι και οί παπῆδες θλίων τὸν εκκλησιῶν συνάζονταν στὴς πλατείες ποσκαλόμενοι από της καμίνες κι' από της σάλπιγγες και τὰ τῶν πῶν της βασι-κῆς όσφύτας, κρατώντας διάφορες σημαίες και όπλισμένοι με μπαμπούνα και δόρατα. Πήγαναν πῶτα-πῶτα κι' έψαλλαν έξω από την πόρτα τὸν μητροπολιτικὸν νοῦν κι' έ-πειτα διασκορπίζονταν στὸς δρόμους γιά νά κάνουν έξωγν από πόρτα σὲ πόρτα λαμπού-τικων αὐγῶν. Η συνήθεια αὐτὴ κράτησε γιά πολλὸς αιώνας στην Γαλλία και διατηρήθη-κε έως τώρα τελευταία, άν διγί βέβαια παν-τοῦ, τοιλάχιστον κατὰ τόπους και σὲ υοι-κῆς κοινότητες τὸν γειτονικῶν κομπούλων τὸν Περσῶν. Στην Αὐλή μετὰ την μεγάλη λειτουργία της ήμερας τὸν Πάσχα ή μάλλον από την παλαιότητα, έφταναν στὸν βασιλέα θαμμένα και γοιστωμένα αὐγά πὸν τὰ μοιά-ζε στὸς αὐλικούς. Τὸ μεγαλειότερο συνήθος αὐτὸ τὸ κρατοῦσε ο βασιλεὺς γιά τὸν εαυτὸ του και μ' αὐτὸ αετσούγκοιζε εύχόμενος σ' όλους τὸ «Χριστὸς 'Ανάστην».

Τὴν έποχή τὸν Λουδοβίκου ΙΔ', σὲ ι-διαίτερο διαμέρισμα τὸν βασιλεὺς στίβαζαν μεγάλα καλάρια με ποικιλία, πὸν ποικίλιν ποικιλίες όλόκληρες ζωοαφιστῶν αὐγῶν, τὰ όποια μόλις οί υονάντες άντίκοις, τὰ άνινη και υοιζαξέ σουγίτες-σουγίτες, τὰ άνινα όλόγυρα τὸν, άκόμα και σ' αὐτοὺς τὸς υόλακας και τὸς λαχέδες τὸν άνακτορῶν.

Αὐτὰ πὸν οί γοιστωμένον άνασσεύε πὸς έγίνονταν άλλτες στην Γαλλία, με θεησκυ-τική πάντα έννοια, έγίνονταν σάκετα σ' πολλὸν παλαιότερους γόνους και στην Αὐλή τὸν Περσῶν βασιλέων ήθε περσιστῶν με την έννοια πὸς τὸ αὐγὸ είναι τὸ σύμβολο της άογῆς πάσης δημιουργίας. Τὰ αὐγά έπίσης πὸν μοιάζαν τότε οί παντοδύναμοι. Σάκετα στὴς γυναικείας τους και στὸ προσωπικὸ τὸν πολυμελῶν τους γαρνιμῶν ήσαν βαμμένα πότε κόκκινα, πότε γοιστά, κι' έσπορίζαν μάλα στα σὺννά παραπολὺ άκοιρία.

Έκτός τὸν Γερμανῶν πὸν ιδιαιτέρως πύ-τοι κι' ίσως πενιστότερο απ' όλους πὸς έθ-λους λαὸς έσθεβήθηκαν τὸ έθιμο τὸν λιμ-ποιάτικων αὐγῶν και τὸ έτήσιον κατὰ και-

καί... μεγάλα παιδιά!

Τὰ λαμπούτικα αὐγά ! Άλλοτε μια ένδει-ξες καθαρά θεησκυτική, και σήμερα μια πρό-σας δόρου. Μά μήπως αὐτὸ δὲν συμβαίνει και με τὴς περσιότερες και συνήθειες;

Άλλοτε σ' όλα τὰ μέρη της γῆς και σ' όλους τὸς λαὸς επικρατοῦσαν γοιστωμέ-ματα και πολλὸ εύχαρίστη έθιμα σχετιζόμενα πάντα με τὰ αὐγά της Λαμπαξίς. Ένας Γά-λος γοιστωμέτος τὸν περασμένου αιώνας ά-νασσεύει μεσικῆς πολλὸ γοιστωμένον συνήθειες πὸν έγίνονταν τὸν παλῶ καιρό και τὴν έπο-γή πὸν ή βασιλεία θεοκτόν στην άκμή της.

Οί μαθηταί, οί νέοι και οί παπῆδες θλίων τὸν εκκλησιῶν συνάζονταν στὴς πλατείες ποσκαλόμενοι από της καμίνες κι' από της σάλπιγγες και τὰ τῶν πῶν της βασι-κῆς όσφύτας, κρατώντας διάφορες σημαίες και όπλισμένοι με μπαμπούνα και δόρατα. Πήγαναν πῶτα-πῶτα κι' έψαλλαν έξω από την πόρτα τὸν μητροπολιτικὸν νοῦν κι' έ-πειτα διασκορπίζονταν στὸς δρόμους γιά νά κάνουν έξωγν από πόρτα σὲ πόρτα λαμπού-τικων αὐγῶν. Η συνήθεια αὐτὴ κράτησε γιά πολλὸς αιώνας στην Γαλλία και διατηρήθη-κε έως τώρα τελευταία, άν διγί βέβαια παν-τοῦ, τοιλάχιστον κατὰ τόπους και σὲ υοι-κῆς κοινότητες τὸν γειτονικῶν κομπούλων τὸν Περσῶν. Στην Αὐλή μετὰ την μεγάλη λειτουργία της ήμερας τὸν Πάσχα ή μάλλον από την παλαιότητα, έφταναν στὸν βασιλέα θαμμένα και γοιστωμένα αὐγά πὸν τὰ μοιά-ζε στὸς αὐλικούς. Τὸ μεγαλειότερο συνήθος αὐτὸ τὸ κρατοῦσε ο βασιλεὺς γιά τὸν εαυτὸ του και μ' αὐτὸ αετσούγκοιζε εύχόμενος σ' όλους τὸ «Χριστὸς 'Ανάστην».

ΕΝΩ ΧΤΥΠΟΥΝ Η ΚΑΜΠΑ-
ΜΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ...

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Τους με γίλιων ειδών τόπους, κι' οι 'Αμε-κάνοι και οι 'Αγγλοι δὲν έυειναν πίσω, ά-ποῦ μάλιστα ποῶτοι έφεύσαν και εφῆμαζαν τὸ ζωοαφισμα άνθρωπίνων προσώπων έπ-νω στὸ εξωτερικὸ φλοῦδι τὸν αὐγῶν. Υπά-γει επί πλέον ή παράδοση πὸς στὸ έθιμο τῶν έδωσαν άποσκι ένα πολὺ άπίστευτο και άκατανόητο γεγονός. Μία κόττα, λέγε, γέν-νησε στὰ 1569 ένα πελώριο αὐγὸ πὸν έφερε πάνω του ζωοαφισμένη μίαν άνθρωπινή μορφή ! Νά τὸ πιστέψουμε ; Κι' όμως τὸ αὐ-γὸ αὐτὸ τὸ είδαν πολλὲς ποσοποικότητες της έπογῆς εκείνης στην 'Αγγλία και τὸ άνέφε-σαν μέσα σὲ διάφορα συγγράμματα τὸς ή σ' άπομνημονεύματα. Στὸ Βρετανικὸ μου-σεῖο σώζ

Ο ΕΡΩΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Ριχάρδος Βάγνερ στην Μίννα Πλάνερ

28 Ιουλίου 1842

«Πολυαγαπημένη μου Μίννα, είναι αδύνατον να γωιστούμε ποτέ... Τό νοιώθω καλά, τόσο, αυτό, μέσ' απ' το βάθος της καρδιάς μου. Τίποτε, στον κόσμο, δεν θα μπορούσε να σ' αντικαταστήσει στην ψυχή μου... Όταν δεν έχω δουλειά, σε συλλογίζομαι και στενοχωρούμαι πορμενά που δεν σ' έχω κοντά μου... Κι' όταν γυρίζω το βράδυ κουρασμένος από την εργασία της ημέρας και δεν σε βρίσκω να με περιμένεις σπίτι μου, το «σπίτι μου» που τόσο οι τούτοις μου είναι συνήθως ξεκουραστικό, μου γίνεται ανυπόφορο...»

«Ναι, Μίννα μου... Τίποτε δεν θα μπορούσε ποτέ να με γωιστεί... Για θυμήσου: Κάποτε, που αντικρύσαμε τον θάνατο από κοντά, κάποτε που η τρομερή θύελλα είχε ξεσπάσει άγρια και που ο κίνδυνος θοισκόταν στο κατακόρυφο, με παρακάλει, με τόνιζε, με παρηγορούσε—θυμήσου—να σε κρατήσω σφιγμένα στην αγκαλιά μου, για να μη γωιστούμε ούτε στον θάνατο...»

«Θυμάσαι... Ό, τέτοιες στιγμές δε λησμονούνται... Έλα, έλα, έλα! Έλα, έλα, έλα! Την Δευτέρα! Την Δευτέρα! Α! Αν ήταν δυνατό να είχαν έλθει κι' όλες η Δευτέρα!...»

«Όλη η καρδιά μου ποθεί και καλεί την Μίννα μου... Αγάπη μου...»

Ο ίδιος στην ίδια

P.

1847

«...Σήμερα συλλογίστηκα κάτι, και στο γάμο...»

«Τι άξια έχουν τα ωραιότερα πάθη της νεότητος μπροστά σ' έναν έρωτα σαν τον δικό μας;...»

«Τό σκέφτηκες ποτέ αυτό;...»

Ο Βίκτωρ Ουγκώ στην Ίουλιέττα Ντρουέ

P.

18 Δεκεμβρίου 1834

«Όταν υποφέρες, θάθελα να να το γιναι το πού θα υποφέρεις να σ' αποκομίσω. Όταν κλαίς, θάθελα να βόσκω τα λόνια που θα σε έκαναν να γαμωλάσεις. Το ωραίο σου σώμα δεν θα ποίε να βέβαια τί είναι η αφοσίωση. Η ώρα σου φωνή δεν θέλει να ξέρω τί είναι ο πόθος. Είμαι πλασμένη για να κάνω καλό σε όποιον με αγαπάει. Κι' εγώ σ' αγαπώ... Θάθελα να σε τρυπώ. Ό, εγώ σ' αγαπώ... Θάθελα να σε τρυπώ. Ό, εγώ σ' αγαπώ... Θάθελα να σε τρυπώ. Ό, εγώ σ' αγαπώ...»

Ο ίδιος στην ίδια

31 Ιανουαρίου 1834

«Όσο ζής, όσο μ' αγαπάς, όσο αντηνέεις να μένα, ο ουρανός μου βρίσκεται στην γη. Θάθελα να ανήκα στο παλάτι σου για να μ' έδωσες στην αγκαλιά σου! Σ' αυτόν τον κόσμο, όπου τόσο λίγα πράγματα λυγίζουν, οι άλλοι άνθρωποι δεν έχουν παρά έναν μοναχό ήλιο. Έγώ, έχω δύο: το ωραίο σου μάτι!»

«Η πίστις, η ελπίδα, η γαλήνη, το γαλόγιο, ο στεφανός, η θέληση, βλ' αυτά είναι κλεισμένα σε μια λέξη μονάχα. Στην λέξη: Έρωτας. Έτσι, Ίουλιέττα μου, κι' όλες η αντίδες που βρίσκονται στον ουρανό, όλες προέρχονται από τον ήλιο καθώς κι' όλες προέρχονται από τ' άστρες. Η αγάπη της ημέρας καθώς κι' η αγάπη της νύχτας, βρίσκονται

συγκεντρωμένες σ' ένα βλέμμα δικό σου. Όταν το ωραίο γαλόγιο σου αγιτιδοβόλη, η ψυχή μου φωτίζεται...»

Ο ίδιος στην ίδια

8 Ιουλίου 1834

Είμαι ευτυχισμένη μαζί σου, κι' αυτό μου άκοι! Η γοησία σου είναι και δική μου γοησία! Τί με νοιάζει αν η ζωή μου είναι σκοτεινή, αφού το ωραίο σου πρόσωπο αγιτιδοβόλει; Το πρόσωπό σου είναι ένα άστρο, και το γαλόγιο σου είναι ένα άστρο. Τό άστρο αυτό είναι το άστέρι μου! Όταν σηκώνω τα μάτια πάνω από τους θλιβερούς γήινους ορίζοντες, το αντικρύζω. Αντικρύζω το άστέρι μου, Ίουλιέττα μου, εσένα! Όπου βρίσκωσαι σύ, εκεί βρίσκωσαι η ευτυχία μου! Τά άστέρια βρίσκονται στον ουρανό...»

9 Ιουλίου, 1 μ. μεσονύχτιο

(γαμμένο με το μολύβι)
«Όταν σ' άκούω να τραγουδάς, Ίουλιέττα...»

μεσα, δηλαδή γεμάτη από έναν μοναδικό ρωτα, τον δικό σου, κι' από μια μοναδική, την σκέψη σου.
Εγένετο στο Παρίσι την 14 Ιουλίου 1834, στις τρεις το απόγευμα

Ο Ουγκώ στην Ίουλιέττα

Βεστέν, 9 Αυγούστου 1834

«Η ώρα είναι έρτα το βράδυ... Ο καρμός μοιάζει με την ώρα που να την ζωή μας. Έτσι, από μια συννεφιασμένη και γεμάτη όμιλη, ξαφνικά σάνηκε... Ο ουρανός κι' η γη που ήταν τόσο θλιμμένα όταν γωιστήκαμε, τώρα για να σου γωιστεί μαζί μου. Όρα, ψυχή, ο Θεός σ' έπεισε. Έδώ, στον ήλιο αυτόν τόπο, η καρδιά μου ένοιώθη για πάντα... Ας μη ποίε ποτέ τί όρείλει ο ένας στον άλλον. Τί μοιάζει εσύ το άγνωστο. Τί πάει λω ζωής έχω το ξέρω: την ευτυχία! Αυτό τ' άστέρι στο σουρούπια με μοιάζει ημεώρα. Ο έρωτάς μας δεν είναι ποτέ σούρουπο!...»

Ο Ουγκώ στη γυναίκα του Άννα Ουγκώ

Βεστέν, 9 Αυγούστου 1834

«Όλας η μέρες μου πέρα πιά, μου, είναι άφωτισμένες στην πόση έρωτα. Μη με παρεξηγήσεις, λοιπόν, δεν μπορώ να σου γράφω τόσο γρήγορα. Μην ξεχνάς πως σε συλλογίζομαι όλη Σ' αγαπώ! Είμαι η γοησία κι' η σκέψη σου...»

Ο Ουγκώ στην Ίουλιέττα Ντρουέ

27 Αυγούστου 1834

Ναι, αγαπημένη μου... Μόνο στην σελήνη μπορώ να βρω κανείς την ψυχή σου. Ας προσευχηθώ, λοιπόν, στην σελήνη. Ας προσευχηθώ για να μη με γωιστεί ποτέ, ούτε σ' αυτή την ζωή, ούτε στον άλλο, ούτε σ' αυτόν τον κόσμο, ούτε στον άλλον που θα τον αντικρύσουμε σ' ένα. Σ' αγαπώ πολύ βαθιά. Είμαι όλη σου περσιότερο ένα κομμάτι απ' την ψυχή σου. Χωρίς εσένα και εγώ από σένα δεν θα βάλω τίποτα... Ο έρωτάς σου είναι η ταυτότητά μου. Είμαι η ευτυχία και η γαλήνη που μου δίνει ο Θεός... Αγάπη μου, ελπίσθω, δε πιστεύουμε, δε προσευχόμαστε... Σε λατρεύω!

Ο ίδιος στην ίδια

«Πολυαγαπημένη μου,

Στην κοίμη, αυτήν στιγμή της ζωής μου, σου θεωρώ: έχω με τα πάντα που δεν έχω ποτέ αν δεν έχω τον έρωτα. Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ όπως την πόση σου, η, προ πηνήναι περίπου γράφω! Μην ότι τ' ό π' αν για σένα όποις και για σένα βρίσκωσαι σ' αυτή την άτελειωτη ορατή, σ' αγαπώ, πολυαγαπημένη μου, σ' αγαπώ οισσότερο από κάθε άλλη φορά! Ο Θεός, ξέρει, ο Θεός το βλέπει, κι' επειδή αυτό το ξέρει και το βλέπει, σ' αγαπώ στον έρωτά μας την ζωή σου! Ας αγαπιόμαστε. Μην αυτό ξέρεις. Ας αγαπιόμαστε ακόμη—και πάντα.

Ο ίδιος στην ίδια

Σ' αγαπώ! Πηνήναι για να έρωτας είναι ο έρωτας...»

Frédéric Boutet

ΟΟΟΟΟΟΟΟ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΟΟΟΟΟΟΟΟ

Τό μικρό δωμάτιο που καθόταν η Άλμπερτίν γωισμένη για τραπέζια και σάλα μαζί, δίπλα ήταν μια μικρή κρεβατοκάμαρα και πιά πέρα ένα σκοτεινό καμαράκι που γωιν μεταφέρει σε κορβίνα. Αυτό ήταν όλο-όλο το σπίτι. Η Άλμπερτίν καθόταν στο τραπέζιο κι' όλες τραπέζι και περσιμε τον Πόλ Σελβάζ, τον άνδρα της.

Περσιμε νευρική κι' ανήσυχη. Τό λεπτό, κανονικό της πρόσωπο με τ' αλόχουσα μαλλιά ήταν γλυκό. Αν άποψε, παραμονή του Πάσχα έφανε ο άνδρας της καμιάν ευχάριστη είδηση, θα γωισόταν πολύ. Αλλωστε η έρευναση του ήταν ενδιαφέρουσα, αξιόλογη, πρακτική. Έτσι, από τόσες άποψεις δεν θα του γωινολόγες επί τέλους η νίκη!

Από τ' άματά του άνδρας της στην είσοδο, η Άλμπερτίν κατάλαβε πως ούτε αυτή την φορά δεν έφανε ευχάριστη νέα. Ο Πόλ μπήκε μέσα σκακισμένος και άθυρος κι' έπρεπε σ' ένα κάθισμα μουρουρίζοντας: «Καίμενο ήλιο μου!»

Η Άλμπερτίν ένοιωσε τότε πιο καύο τό έλασά θεομιασμένο δωμάτιο.

—Και πάλι τίποτα κι'!

—Τίποτα, αποκρίθηκε ο Πόλ Σελβάζ. Κι' όμως αυτή την φορά ήμουν σίγουρος πως θα νινότες κάτι. Πώς μπορώ πιά να μείνω αίσό-δοξος;

—Μά για διηγήσου μου πούν κι' συνέδη; το έλε η Άλμπερτίν.

—Καθίσε σ' ένα π'ν, ο Δόντλεο κι' ο Φενγκάν μούχαν υποσχεθί να μ' απαντήσουν σίμερα. Τί σημασία έχουν γι' αυτούς, που πέρσι με έκατωμάρα λίγες ψυρογυλιές σ' ένα που μ' έρεϊζόταν για να κάνω την έρευνά μου πραγματικότητα; Κι' όμως! Ο Δόντλεο ήθε να μ' αναγγείλη πως επειδή είχαν ζήσει τον τελευταίο καιρό, δεν τήλιναν ακόμα να μιλήσουν στον Φενγκάν, τον σινεταίο του. Πρόσθεσε μάλιστα πως δεν έπρεπε να σπείζω πολλές ελπίδες πάνω τους...

—Μά αυτό είναι μια τελεία έρηνησε! μου-υρούσε η Άλμπερτίν.

—Δεν πνίω! Καλά-καλά δεν πολυόρε ναθω σπία, τόσο έμμαι άπορησεμένος. Φαντασε πως η έρευνά μου δεν άξίζει τίποτα. Αν δεν ήσουν εσύ, άνάπη μου, θα ντυπόταν τό κεράλι μου στον τοίχο!

Ο Πόλ ένοιωσε τό πρόσωπό του σ' ά γέλιο και κι' άνοιξε να κλαίει. Η Άλμπερτίν τον έβλεπε υβόλον άδάρωση. Τον λυπόταν, μ' άπορηότερο λυπόταν τον έαυτό της κι' η άδυναμία του την γεμίζε.

—Μην κλαίς σε παρακαλώ.

—Δε σκαίω, Άλμπερτίν. Έσύ ξέρεις πόση άνυμνήθηκα, πόση δούλεψα. Η δύναμεις μου έξανηλώσαν πιά...

—Έλα να φας π'όσα. Έγώ δεν πεινώ...

Ο Πόλ όμως έφαγε με όρεξη. Μετά τό σά νίμμε τό τραπέζιο του, και πλατάχ'ον-τας την Άλμπερτίν έλε άσ'ον και λυπημένα:

—Είμαστε κι' οι δύο πολύ δυστυχείς. Άλμπερτίν. Ούτε που πιστεύω ναμ' άπορη θωα-μ'έν μαζί μου. Είμαι ένας γενναίος σύντο-ρος κι' έρεεις πως ο Πόλ σου κάνει ό,τι μπορεί.

—Ναι, τό ξέρω, έλες καινή κουρασμένη, νινίε να νινίε και β'όη άλλα παραρηρητικά λόγια.

Κατά της δέκα τούπες να κοιμηθί και κεί-νος γ'ον άκούσε. Η ίδια θύανε ακόμα λίγα, γιατί έλε να σάφη κάτι. Η Άλμπερτίν κά-θιπε δίπλα στο ζάκι που η φωτιά ψωγμά-νιζε κι' άρεσε να συλλογίζεται. Σίγουρα δεν υπολόγε να νινίε περσιότερο. Όταν έδω κι' έξη γ'όνα πάννηυόταν, άγαπούσε τον Πόλ και τον θαμνέζε. Ήταν φτωγός,

μ' ά με την μικρή της ποίκα θα μπορούσε να έρεσθί ως την μέρα που θ' αναγνοϊόταν η άξία του. Μά η ποίκα της έξανηλώθηκε κι' η μ' άποψία διαδεχόταν την άλλη. Η Άλμπερτίν είχε γάσει κάθε ελπίδα της πως τ' ά πράγματα θ' άλλαζαν. Δεν θαμνέζε πιά τον άνδρα της κι' ούτε πίσανε πως ή-ταν μια παραρηρημένη άξία. Ήταν άπλού-στατα ένας άνικανος. Η Άλμπερτίν δεν ή-ξεσε πιά καλά-καλά ούτε αν τον άναπούσε. Ένα μόνο ένοιωθε: πως η ζωή αυτή δεν μπο-ρούσε να εξακολούθησε. Θάπορε να κιντά-ξη την ευτυχία και τό υβόλον της ποσού μακαθί ή ύμωσία της. Είχε άναγκη από λίγη άνεση, λίγη πολυτέλεια, λίγη ευ-

—Είμαστε κι' οι δύο πολύ δυστυχείς, Άλμπερτίν. Ούτε που πιστεύω ναμ' άπορη θωα-μ'έν μαζί μου.

τυχία. Της άξίζαν άλλωστε. Ένας πλούσιος που της άρεσε μάλιστα άσκατά, την κνη-γούσε μ'ένες τόσα θέλοντας να κερδίσει την ευνοία της... Αι, λοιπόν δεν έπρεπε να δι-στάση. Δεν θα σκαπτόταν ούτε τον κόπο να σ'όβλια, ούτε την άρετή της, ούτε την θλίψη που θα προέκυπτε στον Πόλ, τίποτα! Θάφανε, θα πήγανε να ζήση. Είχε τό δι-καίωμα να ζήση. Άδεια κι' όλες που ήσαν η τελευταία μέρα της ανακούφισης. Ο Πόλ θα υπολόγε να τ' ά καταρρέση καλλίτερα μ' ά-νος του και να παραρηρηθί. Δεν είχε πιά την δύναμη να σκαπτόταν για κανέναν άλλο π'όσα μόνο για τον έαυτόν της. Η φωτιά έι-γε σβόσε όλόκληρα. Η Άλμπερτίν κρώνας και πήγε να κοιμηθί.

Όταν την άλλη μέρα έφύγανε, η άπορη-σή της ήταν ακόμα σκαλότερη. Ο Πόλ π'ό-νοντας της έλε πως θα γωιστοποιόσε τό π'όσι του για μενικές τελευτερές άπορησε. Ο ύμνος σκαπτόε πως τούτε δ'όρη δ'όρη και θάροσε. Έκείνη σ'όκατ άδάρωση πο-δ'όρη της. Σκαπτόε πως δεν θα τον ένα-βλεπε πιά και δεν ένοιωθε καμιά σ'όκα-νιση.

Προίμισε τ' ά πράγματα της κι' έρεσθί ένα γ'όμμα που γωιζέζε στον Πόλ την άπό-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

οσή της. Έστρεψε η Άλμπερτίν κατέθηκε κάτω να σ'όναξη ένα ταξί για να π'όρη της θαλίσεσε της.

—Ένα γ'όμμα για τον κ. Σελβάζ, της έλε η σπιτονοικοκυρά.

Η Άλμπερτίν πήρε τό γ'όμμα και διά-βαζε την έντυπνη έπιστολή: «Δόντλεο και Φενγκάν. Μ' ένα δυνατό καρδιόγ'όπι άνοιξε τον φάκελλο. Σαν διάβασε τό γ'όμμα υβόλος κοαπτόταν σ'ά πόδια της. Η δουλειά του Πόλ είχε πετύχει! Οι δύο συνέταροι σ' άποφάσαν τό περηγ'όμιο β'όδο κι' ό β-όσι τους ήσαν πολύ καλοί. Αυτό σ'όμινε γ'όμματα, έπιστολά, έξασκαλισμένο μέλλον, περσιόσια και πολυτέλεια! Περσιόσαν τον Πόλ τό άπόγευμα, για να υπογράψουν τό συμβόλαιο.

Η Άλμπερτίν ανέθηκε πάλι παραρημένη στο σπία της. Βιαστικά, για να έρεσθί ποσού γωισίη ο Πόλ, ξεδίπλωσε και σ'όλα-ξε τ' ά πράγματα της. Έκούσε της θαλίσεσε της κι' άναψε τό ζάκι γωιστοποιόντας μια παραρηνημα τό άπορησεσ'όμο γ'όμα-μα της στον Πόλ.

Όταν ο Πόλ γ'όισε τό μεσημέρι η Άλμπερτίν τοδ'όσε περσιόντας τό γ'όμμα. Έ-νέτος υβόλος τό διάβασε, της έλε πολλός απ' την γοησία του:

—Δεν ήκαμε, δεγ'όκαμε! Δεν διάβασες; —Διάβασε. Ήταν τόση η άγωνία μου, που δεν κοιμήθηκα κι' άνοιξα τό γ'όμμα.

Ο Πόλ περηγοϊόταν παραρημένος μέσ' στο δωμάτιο.

—Επί τέλους! Και τί καλοί οι όδοι τους! Θα γίνουμε πλούσιοι! Τί ανέλπιστη παρηνη παρηλησε, άνάπη μου! Θα υπολό-γισα να σου κάνω δ'όσα! Απ'όψη θα πάμε κι' έλα σ' ένα σ'όκα β'όκα να κάνουμε κ'όσι! Τό σ'όκα μ'όσ φοιτάει ακόμα. Πετύ-καμε! Θα π'όβιν συμπάνα για την καν'όρη-μα μας ζωή. Και έρεεις! Τό περσιότερο γ'όμωσαι για σένα, άνάπη μου, που ύπρε-σε καρρηκα κι' άναγ'όστα τόση γ'όμα μαζί μου! Είνας υμνος έρεσθόνη στον Πόλ που και π'όνα να π'όα έμμαι η άρετή σου!

Η Άλμπερτίν συλλογίστηκε πως αν τό γ'όμμα έρεσθί με άνα άναγ'όστα, έλα θ'ά-ταν αλλ'όκληρα. Μά τόση πιά ήταν ευτυχι-σμένη. Γ'όισε στον Πόλ καλ'όσο έλε:

—Τώρα π'όπει να πάω, καλ'όσο να ν' άναγ'όκα κάτι να τό μεσημέρι. Ήταν τόση η γ'όκα μου τό π'όσι, που έρεσθί να έτοι-μάσω κάτι!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Ο άνδρας έρε ένα σ'όβιο στην το-κία της ζωής του: την αταπιάτη.

Η καούδα σ'όκα αιδάσεται ό,τι έρε-σθί τό σ'όμα. Όταν τό σ'όμα λέγει «Ναι» ή καούδα λέγει «Π'όσι».

Οι μάσοι έ'ουν τό ε'όνημα ό,τι της μεν έρενιες τον της φωτίζει ο ήλιος, τό δε σ'όβλοσά τους τό σκαπ'όει η γη.

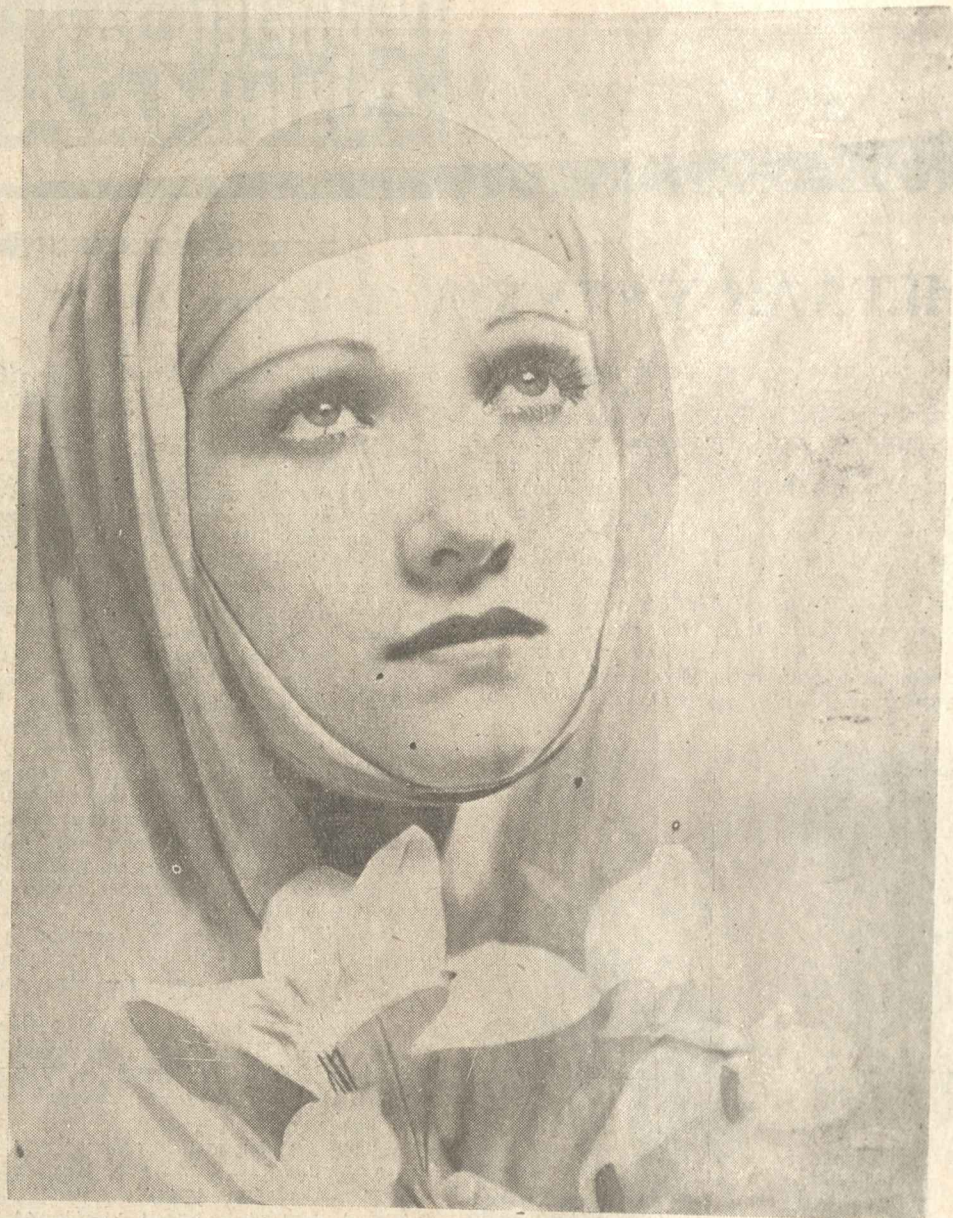
Όλοι έρεσθί δ'όλη τον υμνος για να υποσώσε τό έ'όμιο έρενιόσε.

Είμαι άδύνατο να διαδεθί η υμλία τον έ'όμα. Τό άντίθετο σ'όβόλινε σ'όκα.

Η άσ'όμια του σ'όματος δεν υποσώ-ποτ' ν' άσ'όμια με δύσση άρετή.

Κάθε άνδρας έχει άναγκη έ'να ίδιου-γ'ό για ν' άναγ'όνη την έλεση της παρα-ρηρημένης.

Η μεν'όσ'όνα γωιζέται από την τρέ-λα μ' ένα λεπτότατο διάφραγμα.

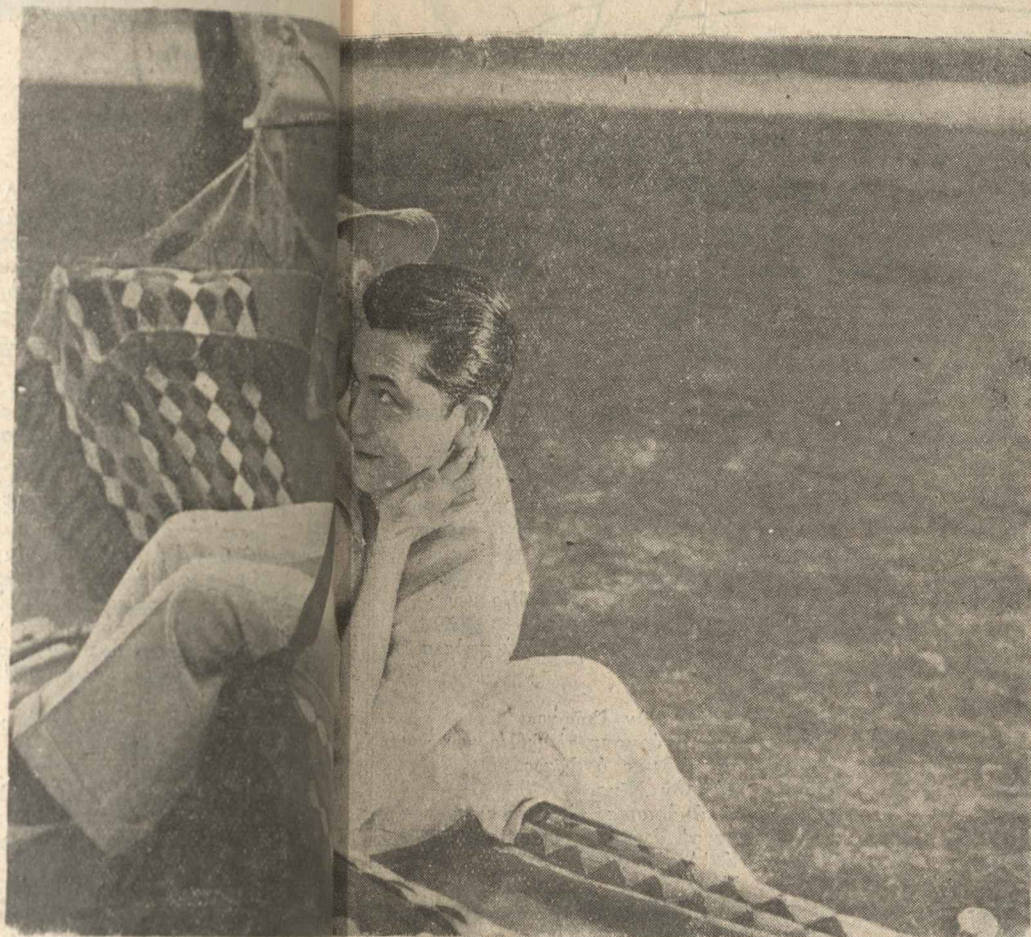
Ἡ Παναγία τοῦ . . . Χόλλυγουντ. Ἡ Ἐντρίνα Μπούθ, μὲ τὴν ἐξαίσιαν καὶ ἀγνόεστη ὁμορφίαν της πού ὑπεδύθη τὴν Παναγίαν σὲ μιὰ ἐκρηγὴ ποῦ ἔγινε στὸ Χόλλυγουντ κατὰ τὸ καθολικὸ Πάσχα.

Ἡ γνωστὴ μας Διλή Νταμιτὰ παραθερίζει στὸ . . . Χονολουλού, καὶ παίρνει τὸ μπάνιο της μὲ τὸν ἰθαγενὴ πρωταθλητὴ τοῦ κολυμβήματος κ. Καχαμαόκου.

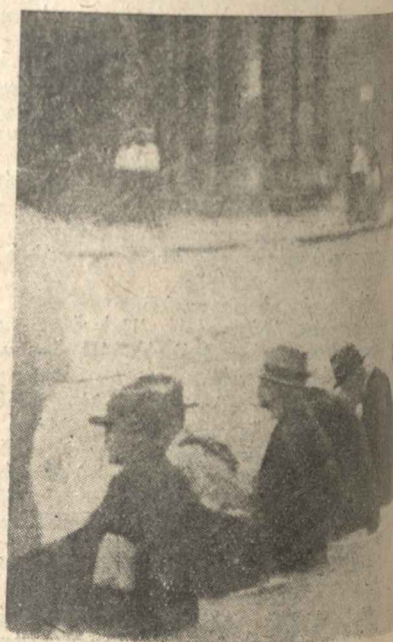
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μιά ἀνοιξιὰ τικὴ σκηνή. Λούις Μπερτ Γιούγκ καὶ ἡ Τζόαν Μάρς, τῆς Μέτρο - Γκόλντουϊν, ἀπολαμβάνουσι τὴν ἀνθισμένην ἐξοχὴν τῆς Καλλιφορνίας.

Ἡ Μαργλὲν Νήτσεϊχ μὲ τὸν ἄνδρα της ὁ ὁποῖος ἐπείτα ἀπὸ διετὴ χωρισμὸν ἦλθε πάλιν σὺν αὐτῇ στὸ Χόλλυγουντ. Κρατεῖν στὴ μέση τὸ παιδάκι τους.

Τὸ δράμα τῆς παγκοσμίου ἀνεργίας. Ἄνεργων στερουμένων στέγης, σιτῆς, ἡμέρας τους καθισμένοι στὸ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Πρὸ καιροῦ ἐδημοσιεύσαμε τὴν εἰκόνα μιᾶς συγκεντρώσεως τῶν μελῶν τοῦ πρωτοτύπου συνδέσμου τῶν «Φίλων τῶν ζώων τῶν κ α κ ὡς θεωρουμένων ὡς ἐπιβλαβῶν». Ἰδοὺ δύο μέλη τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου, μὲ ἓνα εἶδος κροκοδείλων-γάνων.

Στῆς πασχαλινῆς γιορτῆς τοῦ Χόλλυγουντ ἔλαβε μέρος καὶ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ «αγκρούπι», ἀποτελούμενο ἀπὸ μικρὰ «σιτάρα» τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν, μετεμφιεσμένα σὲ κουνελάκια.

Τὸ παράπονο τοῦ γέροντος

Μιά ἀπὸ τὴν παλιὰς συνήθειες τῆς ἄλλοτε Ἀλφῆς τῆς Βιέννης ἦταν ἡ ἐξῆς: Ὁ Ἀυτοκράτωρ κάθε Μεγάλη Πέμπτη συνεκέντρωνε στὰ Ἀνάκτορα δώδεκα ἀπὸ τοὺς γεροντότερους τῆς Ἀυτοκρατορίας καὶ τοὺς ἐπῆνε τὰ πέντε γιὰ ἀνάμνηση τοῦ πλουσιώτατος τῶν προδίων τῶν δώδεκα Μαθητῶν τοῦ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τὴν θανάτου τοῦ Μωσίου Δεῖπνου.

Μιά σοφὰ ἀνάμνηση στὸς δώδεκα γέροντες, πῶς τοὺς ὁποῖους ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐξετέλεσε τὸ παροπαράδοτο ἔθιμο, ὑπῆρχε καὶ ἕνας γέρος ἐκ τῶν γρονθίων πού ἦταν ὅμως ἀκόμα ὁλιάρης καὶ διατηρούσε θλῆς τῆς πνευματικῆς καὶ σωματικῆς του δυνάμεως.

Ὅταν ὁ Ἀυτοκράτωρ τοῦ ἐξέφρασε τὰ συγκαταστήματα τοῦ γιὰ τὴν ζωρότητα πού εἰσέβηκε σὲ μιὰ τέτοια ἡλικία, ὁ γέρος ἀπάντησε ἀμέσως ἡ ἐπομένως:

—Ναί, Μεγαλειότητά, πράγματι ἔγω σφάσσει στὴν ἡλικία τῶν θανάτων, ἕνα πράγμα ὁ μὴ μὴ στενοχωρεῖται ἀκόμα.
—Καὶ ποῦ εἶναι αὐτό;
—Πῶς δὲν τοὺς μοιάζω στὸ κυριώτερό τους πλεονέκτημα.
—Διὰ τὴν;
—Ναί, οἷόντι οἷός, ἐκεῖ πού μὲ ποτίζουν!

—□□—

Ἕνα πρωτότυπο ρεκόρ

Κάποιος ἰδιοκτήτης Ἀμερικανός—ἔ, ἄλλοι:—ὀνομαζόμενος Φίλιππος Μπέρου, ἀπὸ τὸ Χάμπερσον τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀγόρασε ἕνα υπαλλόλιν ἀπ' αὐτὰ πού παίζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ. Εἶπε λοιπὸν τὴν ἐμπνευσή, νὰ δέσῃ ἐπάνω τὴν κάσιν του καὶ νὰ τὸ ἀφίστη νὰ τὸ πῆγῃ ὁ ἄερας.

Λίγες μέρες μετὰ, τὸν προσέλασε Μάττιο πᾶναι ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕνα κάτοικο τοῦ Μιννακάπο τοῦ Βενεζουέλας πού τὸν εἰδοποιεῖ πῶς τὸ υπαλλόλιν ἔπεσε στὴν αὐλή του καὶ μάλιστα κατατρίβηκε στὴν... κόττες του.

Ἀσφαλὺς αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ρεκόρ ἀντογῆς καὶ πτήσεως μέσα σ' ἕνα τὰ παιδικὰ υπαλλόλιν τοῦ κόσμου.

ΓΚΑΦΑ ΖΗΤΙΑΝΟΥ

—Κύριε, δώστε μου μιὰ ἐλεημοσύνη, νὰ πάω λίγο ψωμάκι γιὰ τὰ παιδιὰ μου.
—Αὐτοῦμαι; πόσο, καὶ μὴν. Δὲν ἔγω φίλὰ ἐπάνω μου.
—Δὲν περναῖ, κύριε, σὰς χαλνῶ!

Ἡ "ΠΟΥΛΗΜΕΝΗ" ΑΠΟΥΛΗΤΗ

Ἦταν τὸ πρῶτο βιβλίο πού ἐξέδωσε. Ἕνα κοινωνικὸ μυθιστόρημα μὲ θαυμάσια σημασία πού ἦταν δέξιος πῶς θὰ προκαλοῦσεν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση στὸς φιλολογικοὺς κύκλους. Εἶχε παρακαλέσει μάλιστα καὶ ἕνα γνωστὸ κριτικὸ τὸν ὁποῖον ἐγγώρισε μέσον κάποιου φίλου του—να δοῦν ἄνισα τὸ βιβλίο του, νὰ τοῦ δώσῃ μάλιστα καὶ τὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ ἀκαταλλήλου γιὰ νὰ νῆαι ἡ ἐπιτυχία του ἐξοφλισμένη.

Ὁ τίτλος ἄλλωστε ἦταν πολὺ χτυπητός: «Ἡ πουλημένη». Ἡ ὑπόθεση, περιστρεφόμενη γύρω ἀπὸ τὴν θλιβερὴ ἱστορία μιᾶς γυναίκας τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου πού πουλοῦσε τὴν εὐνοία της σὲ ὅποιον παρουσιάσε περισσότερα ἰδικὰ ἐχθρία. Στὸ τέλος, ἡ δυστηχημένη αὐτὴ γυναίκα—θλῆς αὐτὴς ἡ γυναίκα πού εἶναι μιὰ ζωὴ χαρούμενη, μέσα στὰ πλοῦτη, ὀνομάζονται, παραδόξως, «δυστηχημένης»!—ἀγαποῦσε μὲ ἀληθινὸν ἐρωτὰ κάποιον, αὐτὸς τὴν ἄφηκε κατόπιν καὶ ἡ «πουλημένη» ἀναγ-

—Τ' ἀγόρασα μισοτιμῆς ἀπ' τὸν Δημήτρη, τὸν φίλο σου...

καζόταν νά... ἐξουλιχθῇ ὅλα της τὰ υπάρχοντα καὶ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.
Κατενθουσιασμένος ὁ ἄρς Μπαφίς—τὸ φιλολογικὸ ψευδώνυμο τοῦ συγγραφέως—καμάρωνε τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου του, ἀραδιασμένα στὴς διτρίνες τῶν κεντρικῶν βιβλιοπωλείων. Ὅπως ἦταν φυσικόν, καὶ ὅπως κάνει ἄλλωστε κάθε γνωστὸς καὶ ἀγνωστὸς συγγραφεὺς, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκδοχή τοῦ βιβλίου του, ἐχάρισε ἀρχεὶ ἀντίτυπα, μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωση σὲ μερικὸς φίλους του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίο του, ὁ ἄρς Μπαφίς δὲν ἔπαυε νὰ δέχεται συγκαταστήματα. Ὅποιοι καὶ ὅποια τὸν ἀναγνώστης στὸν δρόμο, τοῦ ἔλεγε, ἀφίγγοντάς τὸ χεῖρ:

—Θανατίσθω τὸ μυθιστόρημά σας, κ. Μπαφίς. Ὑπέροχο! Ἀριστοτεχνικόν! Τέτοια βιβλία μόνο κάθε ἑκατὸ χρόνια γράφονται.

—Τὸ διαβάσατε;
—Τὸ διάβασα: Τὸ οὐφῆσα! Ἀλλ' ὥστε καὶ ὅλοι οἱ γνωστοί μου σοὶ τὸ διάβασαν τὴν ἰδίαν γνώμη ἔχουν.

Τὸ λιγότερο τριακόσιοι ἄνθρωποι ἀμφοτέρων τῶν φύλων τὸν εἶχαν διαβεβαιώσει πῶς διάβασαν τὸ ἀριστοτεχνικόν του. Ἀν ὑπολογίσω καὶ ἀπὸ τοῖς γνωστοῖς τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς τριακοσίους ἔχουμε τὸ ὅλον 1200. Κι' ἂν προσθέσωμε σ' αὐτοὺς καὶ τοσούτους ἄγνωστους βιβλιοφίλους, φτάνουμε, κατὰ τοὺς μετρίωτερος ὑπολογισμούς, τὸν ἀριθμὸ 2000! Διὰ χιλιάδες βιβλία λοιπὸν, ἔγραφε νῆχον πούληθῇ! Ὁραῖος!

Ὁ ἄρς Μπαφίς ἔγραψε τὰ χεῖρά του

ἀπὸ τὴν χαρὰ. Κι' εἶτοι, πετώντας ἀπὸ τὴν ἐνθουσιασμό του, ἔφερε δόλτα στὰ βιβλιοπωλεία γιὰ νὰ πᾶν τῆς πρῆτης ἐλαφρότης. Ἀλλὰ ἐκεῖ, παρὰ τὸν ὅτι τὰ πρῶτα πού παρουσιάσθηκαν ἄλλοι τῶνα:—

—Τίποτα, κύριε Μπαφίς! Ἡ κρίση τοῦ βιβλίου βλέπετε...
—Δὲν ἔγινε τίποτα δηλαδὴ.
—Δυστυχῶς. Ἡ «Πουλημένη» εἶναι πούλητη. Ὅχι ἐνῶ ἀντίτυπο! Τὶ τὰ θάλα ἡ φιλολογία μᾶς δὲν ἐπαινεῖται ἀπὸ τὸ κοινόν.

—Μὰ ἐμένα μὲ δοῦσαν τριακόσιοι ἄνθρωποι καὶ μοῦσαν δὲ...

—Γιὰ ἐξέταστε τὸ πρῶτο. Μήπως γίνεαι καμιά λαθρογραφία στὸ τυπογραφικόν; Αὐτὸ θὰ ἦταν! Καὶ αὐτὴ τὴν ἀσχημὴ καὶ ῥῶτις τῶν γνωστώ του, ἔκανε πού τοῦ εἶχαν διαβεβαιώσει γιὰ τὸ ἀσχημὴ γνησιότητος τοῦ ἔργου του.

—Γιάννη, ἐπὶ διδάσκει τὸ βιβλίο μου.

—Ναί! Θανατίσθω, δὲν σῶσαι.

—Δὲν πολεῖται γι' αὐτό. Ἀλλὰ πῶς οἱ τῶν δόσε τὸ βιβλίο;

—Ὁ Γιώργος.

—Πῆγε καὶ δοῦν τὸν Γιώργο.

—Γιώργο, τὸ ἀγόρασε τὸ βιβλίο μου.

—Ὅχι, μὴ τῶν δόσε ὁ Νέκος.

—Τράβηξε γιὰ τὸν Νέκο.

—Ἀπὸ πού ἀγόρασε τὸ ἔργο μου;

—Μὲ ἔφερε ν' ἀγοράσῃ μισοτιμῆς.

Μοῦ τῶν δόσε ὁ Ἀνδρέας.

Εἶδε τὸν Ἀνδρέα.

—Εἶναι πού τὸ δοῦν, Ἀνδρέα.

Μοῦ τῶν δόσε ὁ Ζαχαρίας.

—Πῆγε καὶ δοῦν κατὰ σειρά τὸν Ζαχαρία, τὸν Πέτρο, τὸν Διομήδη, τὸν Ἀργύριον Μιζώλη καὶ τοὺς ὀκτώ. Ὁ ἄρς Μπαφίς τὸ βιβλίο στὸν ἄλλο, γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ. Φρόντισε νὰ μᾶθῃ τὴν πηγὴ. Εἶπε τὴν ἰδέα πῶς αὐτὸς τοῦ ἀνέστη. ὁ ποῖος, τὴν ὅταν ἀγοράσει. Πού τέτοια τὴν ὅταν πρῶτος, ἦταν ὁ Μιμν. πού τοῦ τὸ εἶχε γράψει ὁ Μπαφίς μὲ ἰδιόχειρη μάλιστα ἀφιέρωση.

—Ὁραία διάδοση κάνεις τὸ βιβλίο μου!

—Τί φάτο ἐγώ, φίλε μου. Ἐγὼ τῶν δόσε στὸν Μιζώλη.

—Ὁ Μιζώλης στὸν Ἀργύριον, ὁ Ἀργύριος στὸν Διομήδη καὶ τοῦτα κοροῖδα!

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἐξαναῖσσε καὶ τὴν πηγὴ τῆς διαδόσεως καὶ τὸν ὅλον βιβλίου. Ἦταν ὅλοι ἐκεῖνοι πού τοῦ εἶχε γράψῃ τὸ βιβλίο του. Ἀπὸ γὰρ σὲ νῆαι, κάθε ἀντίτυπο ἔφερεν δόλτα σὲ κόσμον καὶ κοσμοῦ καὶ τὸν ὅταν ἀντίτυπο πού ἔδωκε δοῦναι ἀντίτυπον χίλιον ἄνθρωποι!

—Νά, γιατί δὲν πούληθηκε ἡ «Πουλημένη»! μὴθῃσε μελαγχολικῶς... Ἀπὸ ἕνα τοῖς φίλοις ἐγώ. Τὶ διάβολο δώσε, δὲν ἐξοφλῇ καὶ ἕνας νὰ τ' ἀγοράσῃ;

Καὶ νά! Ἐφαίνετο, μιὰ μέρα, ἀπάντησάν τὸν δόδο κάποιος γνωστὸς του, πού δὲν εἶδε δὲ ἀπὸ παρὸ. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε ἕνα βιβλίο: Ἦταν τὸ δικό του.

—Μόλις τ' ἀγόρασα, τοῦ εἶπε. Γιὰ νὰ μὴ λές ὅτι δὲν σὲ ὑποστηρίζω.

—Μὰ δὲν τὸ πᾶν ἀπὸ βιβλιοπωλείον. Τὸ ἀγόρασα μισοτιμῆς ἀπ' τὸν Δημήτρη, τὸν φίλο σου...

—Γιὰ δώσε μου νὰ τὸ δῶ, σὲ παρακαλῶ.

Τὸ πᾶν στὰ χεῖρά του. Ἀνοῖξε τὴν πρώτη σελίδα καὶ διάβασε τὴν ἀφιέρωση: «Στὸν γαμπρό μου φίλο Δημήτρη... Μὲ ἀγάπη καὶ ἐκτίμηση. ἄρς Μπαφίς».

Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖον χτύπημα.

—Δὲν τὴν ἔβγαζε τοῦλάχιστον ἑκατομμύριον!

—Ναί, καὶ τὴν ἔβγαζε, κατὰ τὸν ὅσον τὴν ἀφιέρωση!

—Ὁ ἄρς Μπαφίς ἔγραψε τὰ χεῖρά του

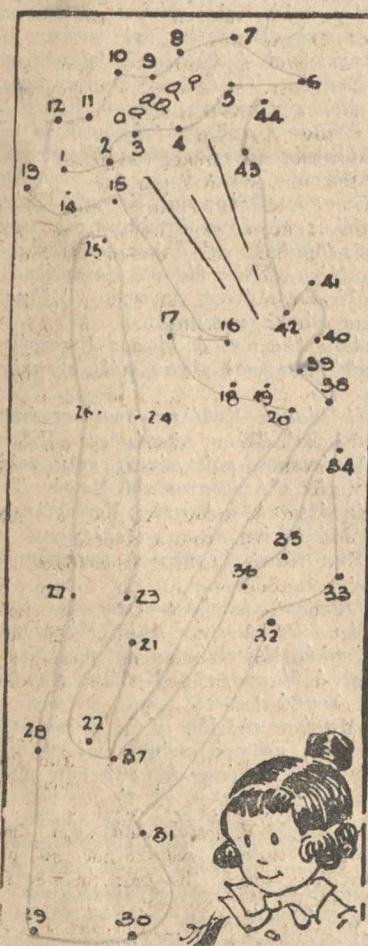
(Δύσκει προσηγοριῶν)

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ:

1	E															A
2	A															Π
3	Σ															Ο
4	I															Θ
5	Γ															Ε
6	Κ															Ω
7	Φ															Σ
8	Ο															Τ
9	Ρ															Χ
10	Σ															Ι
11	A															Ω
12	Ω															Υ

000

ΜΑΓΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 1, συνδέσατε μετὰ τῶν, μὲ τὸ μολύβι ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς μὲ τὴν σειρά, καὶ θ... μείνετε κατὰ πλάκτοι μὲρὸς στὸ ἀποτέλεσμα τῆς σχεδίασεως: ἰκανοποίησε σας.

—□□—

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦῶΝ

«Ἡ ἐρωταποκρίσεις»

Τῆς ἡμέρας αὐτῆς τοῦ Πάσχα ὁ πολὺς κόσμος συνηθίζει νὰ συγκεντρώνεται σὲ συγγενικά ἢ φιλικὰ σπίτια γιὰ νὰ ἐορτάσῃ ἀπὸ κοι-

νοῦ. Παίζονται διάφορα παιχνίδια μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὸ κατωτέρω πού εἶναι ἀπὸ μὲν ἄλλὰ πολὺ διασκεδαστικόν.

Ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς συναναστρώσεως παίρνουν θέση γύρω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι. Ἕνας ἀπὸ τὴν συντροφίαν παίρνει ἕνα φύλλο, ἀγοράζει χαρτί καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ φύλλου γράφει μιὰν ἐρώτησιν οἰκονομικῆς φύσεως. Ὑστερὰ ἀπ' αὐτὸ τοῦ αἵματος τοῦ χαρτίου δὲν ἔγραψε τὴν ἐρώτησιν του, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται, καὶ δίνει στὸν διπλὸν τοῦ τοῦ φύλλου ὁ ὁποῖος γράφει τὴν ἀπάντησιν στὴν ἐρώτησιν τοῦ προηγουμένου, ἐννοεῖται. Χωρὶς νὰ τὴν δῇ, ἀπαντώντας στὴν εἰρησὶα τοῦ καπνιστοῦ. Τσακίζει πάλι τὸ φύλλο ὅστε νὰ μὴ φανῇται ἡ ἐρώτησιν του καὶ τὸ δίνει στὸν... ἢ στὴν... γείτονά του νὰ γράφῃ μιὰν ἐρώτησιν παρόμοια, αὐτὸς δὲ πάλι ἀπὸ τὴν γείτονά του αἰσθάνεται ἕνα τὸ φύλλο καὶ τὸ μεταβιβάζει στὸν γείτονά του γιὰ νὰ γράφῃ τὴν ἀπάντησιν πάλι κατὰ ἀνταπόδωτον γῶνιν. Ὡς τὸ τέλος, τὸ ὅλον μεταβιβάζεται ἀπὸ χεὶρ σὲ χεῖρ, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ ἕνα γράφει τὴν ἐρώτησιν καὶ τ' ἄλλο τὴν ἀπάντησιν. Ἀπὸ τὸ φύλλο καὶ ὅλον τὸν γύρον τῆς συντροφίαν, τὸ παίρνει ὁ πρῶτος καὶ ἐξομολογώντας ὅτι ἀρχὴς λίγο-λίγο διαβάζει κατὰ σειρά τῆς ἐρωτήσεως καὶ ἀπαντήσεως.

Τόσο ἀλλόκοτες εἶναι ἡ ἀπάντησις στὴς ἐρωτήσεις καὶ φανερὰ τόσο ἀσυνάφειες πού προκαλοῦν ἱστορίας τὰ γέλια αὐτῶν πού παίζουν.

—□□—

ΠΑΣΙΕΝΤΕΣ

«Τὸ ἄστρο»

Παίρνετε μιὰ τράπουλα τῶν τριανταδῶν χαρτῶν (παζέτου), τὴν ἀνακατεύετε, κόβετε καὶ τὴν κρατᾶτε μὲ τὸ ἀριστερὸν χεῖρ. Ἀπὸ τὴν τράπουλα αὐτὴ παίρνετε ἑπτὰ δεκάτη γαστρίαν στὴν γαστρίαν καὶ τὰ τοποθετεῖτε ὑποστάσας σὲ μιὰ σπιτοῦλα μισογυμνῶν, δηλαδὴ μὲ τὴν ἑστὴν τοὺς ποδὲς τὸ τραπέζι.

Γύρω σ' αὐτὴ τὴν σπιτοῦλα, χορηγοποιώντας τὴν γιὰ κέντρο, τοποθετεῖτε ὅττω σπιτοῦλες ἀπὸ διὰ χαρτῶν τὴν κάθε μιὰ, μὲ τὸ δεξιόν χεῖρ τοὺς γυρισμένους πρὸς τὸ ἐπάνω, δηλαδὴ ἀνοικτὰ.

Γυρνᾶτε ἑπειτα τὸ πρῶτο χαρτὶ τῆς κεντρικῆς σπιτοῦλας. Ἄν αὐτὸ ταιριάζῃ μὲ καὶ νῆαι τὸ ἀνοικτὰ χαρτὶ πού ὀριζοῦνται στὴς ἄλλες ὀττω σπιτοῦλες. Ἄν εἶναι διὰ τῆς ἰδίας τιμῆς μὲ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ διὰ αὐτὰ γαστρίαν τὰ βάτετε ἀπὸ τὴν ἑστὴν. Ἐπαναλαμβάνετε ἑπειτα τὸ ἐπόμενον χαρτὶ τῆς κεντρικῆς σπιτοῦλας καὶ τὸ βάτετε πάλι, στὴν ὁρὴν μὲ τὸ ἰσότητο ποῦ—ἂν βέβαια ὑπάρχῃ τέτοιο ἀνάνησιν στὰ ἀνοικτὰ χαρτῶν πού παρουσιάζουν ἡ ὀττω ὀττω σπιτοῦλες.

Ἐξακολουθεῖτε ἔτσι μέχρις ὅτου ἔξω τῶν ὀττω δὲ (καὶ τὰ 16) χαρτῶν τῆς κεντρικῆς σπιτοῦλας.

Γιὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπιτυχία ἡ πασιέντια, πρέπει νὰ συμπληθῇ ἕνα ὅλον ὅλα κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπο τὰ γαστρίαν τῆς τράπουλας. Ἄν μείνουν ἑπτὰ καὶ λίγα ἐπάνω πρὸς τοῦ πᾶν, σημαίνει πῶς ἡ πασιέντια ἀπέτυχε.

Τὸ «ἄστρο» εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἐπιτύχῃ. Σημ.—Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά βάτετε στὴν ἀρχὴ τὰ χαρτῶν πού γυρνᾶν ἀπὸ τὴν ἑστὴν καὶ τὴν ἄλλη μεριά αὐτὰ πού μὴ γυρνᾶν τὰ ἰσότητά τους μένουσιν ἀνοικτὰ.

—□□—

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Ἀντικαταστήσατε τὰ παραθεωρητὰ ἀντίφωλα μὲ κατὰλληλα γράμματα, ὅστε ἡ καθέτος γραμμὴ νὰ σχηματίζῃ τὸ ὄνομα ἑνὸς ἑλληνικοῦ νησοῦ τοῦ Αἰγαίου, ἡ ὁριζωνία τὴν ἀρχαία ὀνομασία τῆς πέλλινος, ἡ πρώτη διαγώνια τὸ ὄνομα ἑνὸς ἑλληνικοῦ νησοῦ.

Τὰ πασχαλινὰ αὐγά

Τὰ πασχαλινὰ αὐγά εἶναι μιὰ συνήθεια πού ὑπάγει ἀπὸ τὰ παλὰ γόνατα πολλῶν μακρονίων αἰώνων. Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι ἄλλοτε τὰ αὐγά αὐτὰ δὲν ἦσαν κόκκινα, ἀλλὰ χρυσά, καὶ ζωγραφιστά.

Τὸν 17ο καὶ 18ον αἰῶνα ἐφροναν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ὑποστὰν στὸν βασιλέα, καλὰ θάλασσαν γεμάτη χρυσά, καὶ ὁ βασιλεὺς τὰ μοίραζε σ' ὅλους τοὺς παριστάμενους αὐλικούς, πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς.

Πολλὲς φορές τὰ πασχαλινὰ αὐγά εἶχαν ζωγραφισμένους ἐπάνω τους διάφορους σκηνές ἀπὸ διασημὸς ζωγράφους καὶ ἦσαν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τέχνης. Γιατὶ πολλοὶ διάσημοι ζωγράφοι, ὅπως ὁ Βαττίκα καὶ ὁ Λαφόν, δὲν εὐρίσκον καθόλου ταπεινότητα νὰ καταγίνονται στὴν ζωγραφικὴ πᾶν σὲ αὐτὰ.

Στὴν Γαλλίαν ζωγράφιζαν ἐπάνω σ' αὐτὰ διάφορα θεοσκευτικὰ θέματα. Ἀπὸ τὸν 19ον αἰῶνα αὐτὰ αὐτὰ τὰ Πάσχα δὲν ζωγραφίζονται, ἀλλὰ θάβονται κόκκινα καὶ μοναχὰ τὰ τεχνικὰ αὐτὰ πού κάνουν οἱ ζωγραφιστὲς διατήρησαν τὴν μόδα αὐτὴ τοῦ χρυσά καὶ τοῦ ζωγραφισμένου.

—□□—

Μιὰ ἰδιοφυΐα ὀπνισμοῦ

Ἡ ἀμερικανικὴς ἐφημερίδα ἀναφέρει μιὰ πολὺ περίεργη εἰδήσιον σχετικὰ μὲ μιὰ ὄπερα πού πᾶντῃς πρὸς ἐπὶν στὴν Νέα Ὑόρκη. Ὁ κύριος τοῦ Παρεκκλησίου καὶ σημειώσεως ἐκείνην ἐπιτυχία.

Η καλλιτεχνική και εθνοκοινωνική ζωή τῆς Μαρίνας Κοτοπούλη

Φ. ΓΙΟΦΛΛΗ

9.

(Ἡ συνέχεια)

Με θίασο στὸν Βόλο

ΣΤΟ μεταξύ πού ἡ Μαρίνα ἔλειπε σὲ ταξίδια στὴν Ἰταλία, στὴν Γαλλία καὶ στὴν Ἀγγλία, ὁ θίασος Σαγιάδης-Μυράτ ἔπαυσε στὴν Ἀθήνα χωρὶς αὐτήν. Μὰ δὲν ἐγίνισεν πάλιν ἀπὸ τὸ Λονδίνο στὴν Ἀθήνα, τῆς πρότειναν ἂν ἦθελε νὰ ξαναπαίξῃ στὸν θίασο. Ὁ θίασος θὰ πῆγαινε γιὰ μιὰ σειρά παραστάσεις στὸν Βόλο.

Ἡ Μαρίνα δέχθηκε καὶ πῆγε μαζί. Ἐπὶ στὸν Βόλο ἔπαυσε τὴν ἀνοίξη τοῦ 1910 μὲ πολλὴν δόξαν. Μὰ ἡ ἐργασία ἐκεῖνη δὲν πῆγε καλὰ ἀπὸ οικονομικῆς ἀπόψεως. Ὁ θίασος εἶχε ζημιές. Γύρισε λοιπὸν ἡ Μαρίνα γρήγορα στὴν Ἀθήνα, πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα, γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς πρόκειται νὰ ἐργασθῇ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι γιὰ ν' ἀποπληρώσῃ νέες ζημιές καὶ ἀποτυχίες...

Θίασος Κοτοπούλη-Φύροτ-Λεπενιώτης

Γρήγορα ἡ Μαρίνα κανόνισε νὰ ἐργασθῇ μὲ ἄλλον θίασο, πολὺ καλὰ ὀργανωμένον. Ἦταν πᾶν περιζήτητη καὶ ὅλοι οἱ θίασοι τὴν ἤθελαν. Ἐπὶ σχηματίσθη θίασος μαζί με τοὺς κ. κ. Φύροτ καὶ Λεπενιώτη.

Ὁ θίασος ἄρχισε τῆς παραστάσεις του τὸ Πάσχα τοῦ 1910 στὸ θέατρο τῆς «Νέας Σκηνῆς» στὴν Ὀμόνοια.

Τὴν ἴδια ἐποχὴν εἶχε καλὸν θίασο καὶ ἡ Κυβέλη. Καὶ οἱ δύο θίασοι ἄρχισαν ἕναν ἀγῶνα συναγωνισμῶ. Προσπαθοῦσαν νὰ δώσουν ἔργα ὅσο τὸ δυνατόν μὲ μεγαλύτερη τελειότητα. Καὶ πολλὲς φορές προσπαθοῦσαν νὰ δώσουν τὰ ἴδια ἔργα γιὰ νὰ δείξουν μπροστὰ στὸ κοινὸν τὴν ἀξία καὶ τὴν ἀντιμετώπιση καὶ τὴν ἀντιμετώπιση.

Μὰ μετὰ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα συναγωνισμῶν ὁ θίασος Κοτοπούλη-Φύροτ-Λεπενιώτης ἐθουάβεινεν!

Ἐδῶσε μερικὲς φιλολογικῆς παραστάσεις καὶ τελευταίαν τὴν «Σὺν τῇ φύλλῃ» τοῦ Τζακόβι.

Κατόπιν ἀνέβασε τὰ νέα «Παναθήναια» τοῦ 1910. Αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ ποσόστον τοῦ Τζανέτου ἀπαρτίσθη ἀπὸ τὰ «Παναθήναια». Ἐπὶ τότε τὸ ἔπαυεν ὁ Σαγιάδης, μὰ ὁ κομικὸς αὐτὸς τὸν χρόνον ἐκείνον ἀρροστήσθη καὶ σὲ λίγον καιρὸν πέθανεν. Ἐοικάζονταν λοιπὸν οἱ συγγραφεῖς τῶν «Παναθηναίων» μὲ μὴν βάλλον ἐκεῖνον τὸν χρόνον τὸν Τζανέτο καὶ αὐτὴν γι' αὐτὸν ἔβαλαν ἕνα κομικὸν χωροφύλακα τοῦ τὸν ἔπαιζεν ὁ κ. Τηλ. Λεπενιώτης.

Ἐκεῖνον τὸν χρόνον τὰ «Παναθήναια» σημειώσαν πάλι θορύβον! Ἀρσεν καὶ ἄρσαν ἄρθρα λευτὰ καὶ βράδυ...

Μετὰ τὸ τέλος τῆς σαζὸν τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1910 ἡ Μαρίνα πῆγε μαζί μετὰ τοῦ θίασου τὸν ἐξωτερικόν.

Πῆγε ποτὶ τὴν Πόλιν. Ἐκεῖ ἐθουάβεινεν γιὰ μιὰ σειρά ἀνέκδοτα! Ἐπειτα ὁ θίασος πῆγε στὴν Σμύρνη.

Ἐκεῖ ἡ Μαρίνα εἶπε καὶ παίζῃ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν πού ἦταν μικροῦλα. Τῆς ξαναδόσαν στὸν νοῦ, ἕνα πλῆθος ἀναμνήσεις. Ἀκόμα καὶ ἡ ἱστορία τοῦ «ῥυθμοῦ» τῆς... Καὶ οἱ καλὲς θεατρικαὶ τῆς θορύβοι...

Ἡ πρώτη παραστάσις τῆς ἐκεῖ ἐπὶ πῆγαν λαυρά. Ἀ-ξίαντα ὅμως ἕνα μαῦρο σῆμα τὸ ἀπέσπασεν ὅλα!

Ὁλιβερέδες...

Ἐμαθεν ἔξωθεν ἡ Μαρίνα πῶς ὁ πατέρας του καὶ ἡ οἰκογένειά του ὅλο-

κληροῦ ἤθελε νὰ παντρεύῃ τὸν Ἰωνά μετὰ καὶ ἄλλων...

Οἱ Δραγοῦνδες εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὴ οἰκογένεια, ἀπὸ τῆς καλλίτερας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ὁ πατέρας τοῦ Ἰωνος, ὁ Στέφανος Δραγοῦνης ἦταν πρωθυπουργός (18 Ἰανουαρίου - 6 Ὀκτωβρίου 1910). Σκέφθηκαν λοιπὸν οἱ γέροντες τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ ἡ οἰκογένειά του νὰ παντρεύσιν τὸν Ἰωνά μ' ἕνα κορίτσι διαλεκτῆς οἰκογενείας καὶ πλουσιώτατο. Καὶ ὁ γάμος θὰ γινόνταν, ἂν ὁ Ἰωνας δὲν ἔφαινε ἀντίρρηση καὶ δὲν ἔβρισκε ἀφορμὴν γιὰ ἀναβολές.

Ὁ Ἰων Δραγοῦνης ἔμεινε τότε στὸ Λονδίνο. Ἡ Μαρίνα ἔμαθε τὸ μαγεῖομα αὐτοῦ τοῦ συμπεθεριοῦ καὶ τοῦ γαμπροῦ ἀνήσυχον. Ἐπειτα τοῦστελε καὶ ἄλλο γράμμα πρὸς ἀνέσυχον. Καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο... Ὁ Ἰων συγκινήθηκε σὺν

Ὁ κ. Τηλ. Λεπενιώτης πρὸ ἀνεκκατέστης τὸν Σαγιάδην στὰ «Παναθήναια» τοῦ 1910.

εἶδε τὴν τόση ἀνησυχία τῆς Μαρίνας καὶ ἄρσαν τὴν προεσέβη τοῦ Λονδίνου, ἐπέστρεψε τὴν Εὐρώπην μετὰ τὸ γοργὰ μέσα ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καὶ ἔφθασε στὴν Σμύρνη.

Ἐκεῖ δὲ τῆς Μαρίνα ἀρροστήθη! Εἶχεν ἀρροστήσῃ ἀπὸ τὴν ἀνησυχία τῆς γι' αὐτὸν.

Ὁ Δραγοῦνης τὴν ἐπισκέφθηκε, ἔμεινε μαζί τῆς, τὴν καθυστάσθη, τὴν παρηγόρησε... Τὴν διαβεβαίωσε πῶς δὲν θὰ τὴν ἐγκατέλειπε ποτέ.

Τέλος ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ ὁ γάμος τους. Κι' οἱ δύο σήμερον ζήτησαν τὴν σχετικὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη. Ἐπείστεσαν πῶς θὰ τοὺς τὴν ἔδινεν ἀμέσως καὶ πῶς θὰ γινόνταν ποταγματικὸς ὁ πόθος τους. Μὰ ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης ἀνέβαλε...

Ἐπειτα καθυλά καὶ ἔσπευσε ὁ Μητροπολίτης τοὺς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν τοὺς δίνει ἄδεια γάμου! Φαίνεται πῶς εἶχε ζητήσει σχετικὰς πληροφορίες στὸ μεταξύ ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Ἰωνος, πρωθυπουργοῦ Δραγοῦνης, καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπήγγειλε πῶς δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος...

Ἡ Μαρίνα τότε γίνθηκε ἔξω φρενῶν. Πῆγε λοιπὸν στὸν τότε Ἑλληνα ποδάρκο τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ εἶπε καθαρά πῶς ἡ ἀνάμνησις τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τῆς Κυβερνήσεως σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν εἶχαν καμιά θέσιν...

Καὶ ὅμως δὲν ἔβαινε τίποτε... Ὁ ποδάρκος δὲν ἄλλαξε γνώμη. Οὔτε ὁ Μητροπολίτης δὲν ἐπέστρεψε...

Ἀπογοητευμένη

Ὁ Ἰων μάλιστα προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ... Τῆς ἔδωσε χίλιες ἐλπίδες. Μὰ ἐ-

κείνη ἦταν τρελλὴ ἀπὸ τὸν πόνο τῆς, ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσίς τῆς!

Ἐγύγε λοιπὸν τότε ἀπὸ τὴν Σμύρνη, ἔφθασε τὸν θίασον, ἔφθασε τὰ πάντα καὶ ξαναγύρισε στὴν Ἀθήνα...

Ἡ ἀπογοήτευσίς τῆς ἦταν ἀμέτρητη! Ἦταν φανερόν ὅτι ἐκεῖνος μεγάλος, περὶ ὅστις! Ὑπῆρχε φρόδος ἡ Μαρίνα μὲς στὴν τρυφερότητα τῆς ἀπογοήτευσίς νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὴν τέχνην τῆς ἀκόμα... Ἦταν κίνησος νὰ χαθῇ τελειωτικὰ...

Ἡ Μαρίνα στὴν σαζὸν τοῦ 1911

Κι' ὅμως ἡ Μαρίνα δὲν συνετρίβη, ἔφθασεν ὅς τὸ χειλὸς τοῦ γαμπροῦ, καὶ δὲν παρὰσθῆκεν ὡς τὴν καταστορῆσθαι τὴν ἐγκαταλείπει τῆς τέχνης τῆς.

Τὴν ἀνοίξη τοῦ 1911 ἡ Μαρίνα πῆγε καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ λυγίσῃ, μὰ νὰ τραβῇ θαρραλέα μπροστὰ στὸν θορύβον τῆς τέχνης τῆς. Ὅταν ἄρχιζε ἡ θερινὴ σαζὸν τοῦ 1911, ἦταν στὴν Ἀθήνα καὶ ἐβρίσκετο πάλι ἔκτακτα γιὰ ἐργασία μετὰ τὸν θίασόν τῆς. Ἐπείστε τὸ θέατρο «Ἀττικόν» καὶ ξαναἄρσινεν ἐκεῖ μὲ νέες δυνάμεις τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς ἐργασία.

Ἐκεῖνον τὸ καλοκαίρι ὁ συναγωνισμὸς τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων ἦταν πολὺ ἀγῶνας. Ἐπείστε ἀπὸ τὸν θίασον τῆς Μαρίνας, ἐργάζονταν καὶ δύο ἄλλοι πολὺ καλοὶ θίασοι: τῆς κυρίας Κυβέλης στὸ «Βαριετὲ» (τὸ κατόπιν θέατρο «Κυβέλης») καὶ ὁ θίασος Σαγιάδης-Νίκα στὸ «Νέα Σκηνή».

Ὁ ἀγῶνας συναγωνισμῶν ἔμεινε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴν. Καὶ οἱ δύο θίασοι ἔκτακτα ἐναρξῆ μετὰ τὸ ἴδιον ἔργο! Ἐπὶ τὸ ἀλλήλοφάγονα ἄρχισαν... Ἐδῶσαν καὶ οἱ τοεῖς θίασοι συγγένους τὴν κομωδία «Ἰμπαυτὰς» τῶν Φλὸς καὶ Καριαδέ. Στὸν θίασον Κυβέλης τὸ ἔργο ἐστάθηκε στὸ πρόθυμον τῶς ἐφύγετο καὶ ἄλλες τοεῖς στὸν θίασον Σαγιάδης-Νίκα. Στὸν θίασον Κοτοπούλη ὅμως εἶχε πολὺ μεγαλύτερον ἐπιτυχία καὶ ἔδωκε καὶ καὶ παραστάσεις γομφί...

Κατόπιν ἔδωσαν ὁ θίασος Κοτοπούλη καὶ «Παναθήναια» πῶς ἔχον πάλι σχετικὴν ἐπιτυχία. Μὰ ὁ θίασος Κυβέλης σημείωσε ἐκεῖνον τὸ καλοκαίρι καὶ ἄλλους θορύβους. Ἐδῶσαν καὶ «Παναθήναια» πῶς ἔχον πάλι καὶ κατὰ τὴν «Ἀγνοῦστος» τοῦ Μισόν. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἐπείστεσαν καὶ στὴν Κοτοπούλη καὶ τὴν παίζῃ. Μὰ ἐκεῖνη τὸ πέταξε λέγοντας:

— Ἐνα τέτοιο ξεροστικὸν ρομάντο δὲν τὴν παίζω!

Κι' ἀληθινὰ ἡ «Ἀγνοῦστος» ὡς ἔργον τῆς δὲν ἔβλεπε καμιάν ἀξία. Μὰ στὸ θέατρο ἔδωσαν πολὺ. Ἐπείστε τὸν πρὸς τὸν λαὸν καὶ καὶ ἔτσι ὁ θίασος τῆς Κυβέλης πῶς ἔβρισκε λευτὰ!...

Ἡ Μαρίνα τὸ εἶδε αὐτὸ μετὰ λίαν τῆς καὶ ἔκτακτα ἔβρισκε σκέψεις γιὰ τὸ θέατρο καὶ κοινόν... Ὅσῳ τὸ κοινὸν αὐτὸ σιγῶν καὶ ἡ Μαρίνα κατὰσθῆκεν νὰ τὴν ἀποπληρώσῃ καὶ τὴν ἀνέκδοτα πῶς ἔβρισκε λευτὰ!...

Ἡ δὲ ἀνέκδοτα αὐτὴ σαζὸν τοῦ θίασου Κοτοπούλη ἔβρισκε μ' ἕνα μὲν ὅλο καὶ τὸν θίασον Μαρίνας. Ἐπείστε τὴν «Ἡλένη» τοῦ Χόρμανσταλ. Ὁ αὐτὸς τῆς σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ἦταν ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα! Ἡ δημοσιότητα αὐτὴν γαστρίσθη ἀκόμα ἀπὸ τὴν τελευταίαν καὶ ἡ ἀνέκδοτα δημοσιότητα τῆς Μαρίνας.

Τουρνέ στῆς ἐπαρχίες

Ἀφ' οὗ τῆς ἐποχῆς τῆς σαζὸν τοῦ καλοκαιριοῦ ὁ θίασος Κοτοπούλη πῆγε τουρνέ στὴν Πάριον καὶ στὴν Ζάκυνθο καὶ ἔπειτα στὴν Κόρινθον. Τὸν ὅσον αὐτὴ διήρκεσε ἕως τὸ Πάσχα τοῦ 1912 καὶ εἶχε μεγαλὴν ἐπιτυχία. Τὸ ἔργο πρὸς τὸ τέλος τῆς Μαρίνας ἐνθουσίασεν πᾶν τοῦ...

Ἐπὶ ἡ Μαρίνα τότε ἔβρισκε πάλιν ἀνέκδοτα. Ἀρσινε κατὰ μέρος τῆς μαῖος σκέψεις. Ὁ Ἰων Δραγοῦνης ἦταν πάντα δικὸς τῆς. Τῆς ἔγραφε καὶ τότε καὶ τῆς ὁμιλοῦσε τὴν ἀγάπην του, τῆς ἔδινε θάρρος μετὰ τῆς ἀγάπης...

Τὸ σπῆτι τῆς Μαρίνας κοντὰ στὴν Ἀκρόπολιν

Μὲ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου τοῦ 1912 καὶ μετὰ τὸ κλείσιμο τῶν θεάτρων, πλῆθος ἡθοποιῶν ἐβρίσκειαν σὸν δρόμον. Ὅσοι δὲν πῆγαν στὸ Μέτωπον, δηλαδὴ οἱ πρὸς ἡλικιωμένοι, ἔμειναν ἀνεργοὶ στὴν Ἀθήνα. Μὰ γεννὰ ὅλοι οἱ θίασοι διαλύθηκαν καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ ὁ θίασος τῆς Μαρίνας.

Ἐπὶ ἡ καλλιτεχνικὴ δράσις τῆς κόπριε γιὰ λίγον καιρὸν. Ἡ ἐξαιρετικὴ καλλιτεχνικὴ περιωριστικὴ στὸ σπῆτι τῆς. Μὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἔπαυε ἡ διανοητικὴ τῆς ζωὴ καὶ δράσις.

Κατοκοῦσε τότε ἡ Μαρίνα σ' ἕνα δημοφιλὲς διόροφον σπῆτι κοντὰ στὴν Ἀκρόπολιν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐμαρτύρονταν οἱ ἡθοποιοὶ πῶς ἔμειναν χωρὶς δουλειὰ στὴν Ἀθήνα. Μὰ ἐμαρτύρονταν καὶ διανοούμενοι καὶ παντὸς εἶδους καλλιτέχνες.

Ἐπὶ ἡ καλλιτεχνικὴ δράσις τῆς κόπριε γιὰ λίγον καιρὸν. Ἡ ἐξαιρετικὴ καλλιτεχνικὴ περιωριστικὴ στὸ σπῆτι τῆς. Μὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἔπαυε ἡ διανοητικὴ τῆς ζωὴ καὶ δράσις.

Κατοκοῦσε τότε ἡ Μαρίνα σ' ἕνα δημοφιλὲς διόροφον σπῆτι κοντὰ στὴν Ἀκρόπολιν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐμαρτύρονταν οἱ ἡθοποιοὶ πῶς ἔμειναν χωρὶς δουλειὰ στὴν Ἀθήνα. Μὰ ἐμαρτύρονταν καὶ διανοούμενοι καὶ παντὸς εἶδους καλλιτέχνες.

Ἐπὶ ἡ καλλιτεχνικὴ δράσις τῆς κόπριε γιὰ λίγον καιρὸν. Ἡ ἐξαιρετικὴ καλλιτεχνικὴ περιωριστικὴ στὸ σπῆτι τῆς. Μὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἔπαυε ἡ διανοητικὴ τῆς ζωὴ καὶ δράσις.

Κατοκοῦσε τότε ἡ Μαρίνα σ' ἕνα δημοφιλὲς διόροφον σπῆτι κοντὰ στὴν Ἀκρόπολιν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐμαρτύρονταν οἱ ἡθοποιοὶ πῶς ἔμειναν χωρὶς δουλειὰ στὴν Ἀθήνα. Μὰ ἐμαρτύρονταν καὶ διανοούμενοι καὶ παντὸς εἶδους καλλιτέχνες.

τα καὶ μετὰ θειότητα... Εἶχε ταξιδεύει στὴν Πάριον γιὰ τὸ συνέδριον τῶν Δωδεκανησιῶν πρὸς τὸ ὄργανισον ὁ ἴδιος γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐννομήσῃ τὴν Ἑλλάδα. Ἐπειτα ἐγύγαλε τὸν ἴδιον χρόνον τὸ διδύκον τοῦ «Ὅσοι ζωντανοί». Ἐξέδινε, ἀγωνίζετο! Τὸν τραβοῦσε ἡ δούλη, μὰ δὲν ἔχοντο στιγμὴν καὶ τὴν ἀγάπην του...

Ἡ «Νέα Σκηνή» γίνετα «Θέατρο Κοτοπούλη»

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1912, μόλις τελειώσεν ἡ τουρνέ, ἡ Μαρίνα ξαναἄρσινε νὰ παίζῃ στὴν Ἀθήνα. Μὲ καλλιτεχνικὴς ὁμοσυνήρως. Ἐπειτα δὲν μποροῦσε νὰ παίζῃ κατὰ τὸν καριερίαν τῆς ἐννοιαστικῶς θεάτρον καὶ ἐπεισὶ εἶχε χάσει τὸ προηγουμένον καλοκαίρι τὸ θέατρο τῆς «Νέας Σκηνῆς», ἀποφασίσει νὰ τὸ νοικιάσῃ γιὰ μεγαλύτερον χρονικὸν διάστημα. Καταφέρει λοιπὸν νὰ τὸ νοικιάσῃ μετὰ ὁμοσυνήρως γιὰ πεντε χρόνον. Αὐτὸ γέμισεν χαρὰ ὅλο τὸν θίασόν τῆς! Ἐπὶ τὸ θέατρο αὐτὸ θὰ ἦταν δικὸς τῆς ὡς τὸ 1917.

Τότε λοιπὸν τὸ μετανόησε ἀπὸ «Νέα Σκηνή» πρὸς ἐλέγετο ἀκόμη, σὲ «Θέατρο Μαρίνας Κοτοπούλη». Καὶ μετὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐμείνεν ἕως σήμερον.

Ἡ σαζὸν τοῦ 1912

Τὸν Μάη τοῦ 1912 ἄρχισαν ἡ παραστάσεις μετὰ τὸν δρόμον «Ἰσραήλ» τοῦ Μπερντάν.

Ἐπειτα ἡ Κοτοπούλη ἀνέβασε νέα πρωτότυπα ἔργα τοῦ μακαρίτου Δ. Ταγκαπούλου, τοῦ μακαρίτου Γ. Τσοκοπούλου καὶ κατὰ μόνον τῶν κ. κ. Π. Χόρν. Μὰ ὅλα ἔπαυσαν γρήγορα. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ ἐργασία ἐκοιτάζετο πάλιν καὶ τὴν Μαρίνα καὶ ὅλο τὸν θίασον. Ἐπειδὴ ἄλλαζαν συχνὰ νῦν ἔργον, ἐγίνονταν γοργὰ ἡ πρόβες. Ἐφύγετο νὰ κινή ὁ θίασος τοεῖς πρόβες τῆς ἡμέρας...

Τέλος ὅμως ἕνα ἄλλο ἔργο ἑλληνικὸ ἐστάθηκε. Ἦταν ἡ «Στέλλα Βιολάντη» τοῦ κ. Γ. Σενοπούλου πρὸς πρωτοπαίχθηκε τότε καὶ σ' ἐμείωσε μὲ καλὴν σειρά ἀπὸ παραστάσεις.

Ὅταν ἔπαυσε καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ, ἐπείστεσαν στὴν Μαρίνα νὰ ξαναπαίξῃ ἐπαθεύσθη. Μὰ ἐκεῖνη δὲν τὸ δέχθηκε. Δὲν ἤθελε νὰ ξαναγύριση στὸ ἐλαφρὸν θέατρο...

Ἐπὶ ἀποφασίσει νὰ δώσῃ τὸν «Συρανό» ντὲ Μπερντάν τοῦ Ροσταν μετὰ Συναδὸν τὸν κ. Μ. Μυράτ. Ἡ Μαρίνα ἔβρισκε τὸ πρᾶγμα δύσκολον, μετὰ τὴν ἐλπίσιν ὅμως διδασκαλία τῆς ἐφύγετο στὴν ἐπιτυχία. Τὸ ἔργο δόθηκε τὸν Ἰούλιον τοῦ 1912 καὶ παίζθηκε στὴν σειρά 15 βραδυνῶν.

Ἐπειτα πάλι ὁ θίασος τῆς Κοτοπούλη ἐβρίσκει σὲ ἀγῶνα συναγωνισμῶ μετὰ τὸν θίασον τῆς Κυβέλης. Ἐπείστε καὶ οἱ δύο συγγένους τὸ ἔργο «Τὰ μικρά».

Ἡ σαζὸν αὐτὴ εἶχε καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν πῶς στὸ θέατρο Κοτοπούλη παρουσιάσθηκε μιὰ νέα καλλιτεχνικὴ μετὰ τὸν καλόν. Ἦταν ἡ Ἀλίκη Παπαρησίου. Πρωτοφάνηκε στὴν «Ζωὴ» τοῦ Μπερντάν. Ἦταν κορίτσι καλῆς οἰκογενείας τῆς Πάτρως, πολὺ μορφωμένο, λεπτὸ, κομψὸ καὶ μετὰ πολλὰ καλλιτεχνικὰ χαρίσματα. Ἡ Μαρίνα μετὰ χαρὰ τῆς καὶ μετὰ καμάρ τῆς τὴν παρουσίασε. Μὰ ἡ Ἀλίκη ἀγάπησε καὶ παντρεύθηκε μετὰ τὸν ἀγαπημένον τῆς καὶ ἄρσινε γρήγορα τὸ θέατρο. Ἐπὶ ἔφθινε σὲ λίγο γιὰ τὴν Τέχνην. Ἀργότερα εἶπε καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴ. Πέθανε νέ...

Ἐπὶ κόντε νὰ τελειώσῃ ἡ καλοκαιρινὴ σαζὸν τοῦ 1912, δταν ἄξαφνα ἦρθεν ἡ ἐπείστεσις καὶ ὁ πόλεμος καὶ τὸ θέατρο ἔκλεισε!

Τὸ σπῆτι τῆς Μαρίνας κοντὰ στὴν Ἀκρόπολιν

Μὲ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου τοῦ 1912 καὶ μετὰ τὸ κλείσιμο τῶν θεάτρων, πλῆθος ἡθοποιῶν ἐβρίσκειαν σὸν δρόμον. Ὅσοι δὲν πῆγαν στὸ Μέτωπον, δηλαδὴ οἱ πρὸς ἡλικιωμένοι, ἔμειναν ἀνεργοὶ στὴν Ἀθήνα. Μὰ γεννὰ ὅλοι οἱ θίασοι διαλύθηκαν καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ ὁ θίασος τῆς Μαρίνας.

Ἐπὶ ἡ καλλιτεχνικὴ δράσις τῆς κόπριε γιὰ λίγον καιρὸν. Ἡ ἐξαιρετικὴ καλλιτεχνικὴ περιωριστικὴ στὸ σπῆτι τῆς. Μὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἔπαυε ἡ διανοητικὴ τῆς ζωὴ καὶ δράσις.

Κατοκοῦσε τότε ἡ Μαρίνα σ' ἕνα δημοφιλὲς διόροφον σπῆτι κοντὰ στὴν Ἀκρόπολιν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐμαρτύρονταν οἱ ἡθοποιοὶ πῶς ἔμειναν χωρὶς δουλειὰ στὴν Ἀθήνα. Μὰ ἐμαρτύρονταν καὶ διανοούμενοι καὶ παντὸς εἶδους καλλιτέχνες.

Ἐπὶ ἡ καλλιτεχνικὴ δράσις τῆς κόπριε γιὰ λίγον καιρὸν. Ἡ ἐξαιρετικὴ καλλιτεχνικὴ περιωριστικὴ στὸ σπῆτι τῆς. Μὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἔπαυε ἡ διανοητικὴ τῆς ζωὴ καὶ δράσις.

Κατοκοῦσε τότε ἡ Μαρίνα σ' ἕνα δημοφιλὲς διόροφον σπῆτι κοντὰ στὴν Ἀκρόπολιν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐμαρτύρονταν οἱ ἡθοποιοὶ πῶς ἔμειναν χωρὶς δουλειὰ στὴν Ἀθήνα. Μὰ ἐμαρτύρονταν καὶ διανοούμενοι καὶ παντὸς εἶδους καλλιτέχνες.

Ἐπὶ ἡ καλλιτεχνικὴ δράσις τῆς κόπριε γιὰ λίγον καιρὸν. Ἡ ἐξαιρετικὴ καλλιτεχνικὴ περιωριστικὴ στὸ σπῆτι τῆς. Μὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἔπαυε ἡ διανοητικὴ τῆς ζωὴ καὶ δράσις.

Κατοκοῦσε τότε ἡ Μαρίνα σ' ἕνα δημοφιλὲς διόροφον σπῆτι κοντὰ στὴν Ἀκρόπολιν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐμαρ

101 χρόνια 'Εσφυλίδει ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ

Ο περίφημος 'Ελληνογάλλος ποιητής.
Τα πρώτα χρόνια του.—'Η ιδιότροπη και περιπετειώδης φύσις του.—Το ποιητικό έργο του.

Στις 15 του περασμένου μηνός 'Απριλίου, επέτειο της γεννήσεως του Ζάν Μορέας εν-
ταχισμένη από την «Ένωση 'Ελλήνων Λογο-
τεχνών» μία αναμνηστική πλάκα στο σπίτι ο-
που έζησε για πρώτη φορά το φως της ήμε-
ρας ο ποιητής των «Στροφών». Στις 15 'Α-
πριλίου του 1856 και ακριβώς μέσα στο γο-
νακό σπίτι των αδελφών Φιλελλήνων και Ξενο-
φώντος των 'Αθηνών, γεννήθηκε ο μεγας
'Ελληνογάλλος ποιητής 'Ιωάννης Παπαδια-
μαντόπουλος, ο γνωστός στην παγκόσμια φι-
λοσοφία με το ψευδώνυμο του Ζάν Μορέας.
'Απο πατέρα ο Μορέας ήταν εγγόνος του η-
ρωϊκού μάστρου του Μεσολογγίου 'Ιωάννου
Παπαδιαμαντοπούλου και από μητέρα διεγ-
γόνος του πρωτοδούτου Τομαζή.

Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε όλα στην
'Ελλάδα, άρχισε μάλλον και το φιλολογικό
του έργο με στίχους ελληνικούς. Το 'Ελλη-
νικό έργο του Μορέας δεν είναι άσφαλός ού-
τε μεγάλο, ούτε σημαντικό, ούτε εξαιρετι-
κό. Μερικά ποιήματα στο εφημερό περσιόζω-
της εποχής εκείνης «Χελιδόνες» και σε μερ-
κά ημερολόγια του σφυριού ακόμη τότε. Μία
μετάφρασις του «'Ερμάνου και Δωροθέας»
του Γκαίτε. Μερικά κριτικά άρθρα του στην
«'Εφημερίδα των Σιζιτηρέων». 'Η ανάμει-
ξις του στον περίφημο φιλολογικόν άγωνα της ε-
ποχής μεταξύ Βλαζου και Ροϊδη, ανάμει-
ξις ενός άγνωστου αλλά θαρραλέου και όρμητι-
κού νεοσύλλεκτου στην πάλη δύο άγνωστών
του καλίου. Και τέλος η ισχυρή ποιητική
συλλογή των «Τρυφώνων και 'Εχιδνών» όπου
περιλαμβάνονται τα πρότυπα και τα προτά-
γματα της μελλοντικής εξέλιξεως της
νεοελληνικής ποιήσεως.

Προσφερόμενος για την σπουδή του δι-
καίου ο Μορέας στάλθηκε από την οικογέ-
νιά του στο Μόναχο και από κει με δική του
προτοβουλία ταξίδεψε διαδοχικά στην Φρανκ-
φούρτη, την Χαϊδελβέργη, την Στουτγάρδη,
την Γενεύη, τον Ρίνο, την 'Ιταλία και στο
Παρίσι. 'Αλλά δεν ήταν παρά μόνο μία πρό-
φασις ή νομικώς σπουδές για τον Μορέας
στο ταξίδι του εκείνο. Ο Μορέας έφυγε από
την 'Ελλάδα πηγαίνοντας στην Γερμανία της
όποιας βαθειά ένωση το πνεύμα και της ο-
ποίας τον φιλοσοφικόν αισθητισμό εμπόλισε
αργότερα στο δέντρο της γαλλικής ποιήσεως
με άμνηστη έλαφρότητα και με έλλειψη κάθε
σχολαστικότητας.

Στην 'Αθήνα οι σύντροφοι της νεότητός
του, όσοι έπαυον, τον θυμούνται ακόμα κοι-
νό νέο, άμεμπτο δανδή, με το μονάκι κα-
ραμένο στο μάτι, να απαγγέλλει στίχους, να
γράφει κριτικά άρθρα, να χορεύει και να μο-
νομαχί. 'Η Γαλλίδα δασκάλα του ή όποια ή-
ταν θεία του ήθοποιου Ντυμενίλ τον εισήγαγε
στα άδρια της γαλλικής ποιήσεως. Ο ίδιος
σε ηλικία δέκα μόλις χρονών αισθανόταν και
έλεγε πως ήταν προωρισμένος να ψάλλει επά-
νω σε γαλλική λύρα.

Όταν μετά το 1872 πήγε στο Παρίσι να
εξακολουθήσει τα νομικά, ασχολήθηκε πολύ
περισσότερο με τα μέτρα των στίχων παρά με
τα σταθμά της Θεωρίας. Γύρισε βότερα από
τρία χρόνια στην 'Ελλάδα, αλλά το άκατα-
νίκτο θέλημά του Παρισιού τον έβλαψε
και πάλι. Δεν του ήταν δυνατό να ζήσει έξω
από την πόλη αυτήν και γοργόρα η Δανική
Συνείδησις ή συνείδησις των φοιτητών και των
άγνωστων ποιητών τον κατέταξε μεταξύ των
αποστόλων της. Ο Μορέας περιέφερε στα κέν-
τρα της, προπάντων τα νυχτερινά, την άρε-
στική καλλονή του, το κομψό ντύσιμό του και
το κάπως προκλητικό ύφος του που τόσες
φορές τον ώδηνε στο πεδίο της τιμής.
Τον άνομιαν τότε Ματαμωρέας, τον
άκουαν απόδραστα ν' απαγγέλλει σκοτεινούς και
άλλοκοτους στίχους και κανείς δεν υποπτεύο-
ταν ποιά θέση του μελλόταν να πάρει στα

γαλλικά γράμματα ο νεόφερτος εκείνος 'Α-
θηναίος που το μακροσύλλαβο έλληνικό όνο-
μά του άνηχούσε τόσο παράδοξα και ήταν
τόσο δυσκολοπρόφερτο για τους ξένους.

'Αλλά σιγά-σιγά μία μικρή ομάδα νέων
ποιητών συσπειρώνεται γύρω στον ξένο αυτόν
που έφερε όλα τα μυστήρια της γαλλικής
γλώσσας, έχει έμβαθύνει σε όλες της αποχρώ-
σεις της γαλλικής στιχοποιίας και ζητά ν' ά-
ποδώσει ζωή στα σθονόμενα γαλλικά όνόματα
και να συνδέσει την τότε Γαλλία με την Γαλλία
της ποιητικής 'Αναγεννήσεως. 'Εκδίδει στα
1884 της «Σύρτες» και αυτές προκαλούν την
προσοχή και των ένδοξων, εξάπτουν το
ένδιαφέρον και δημιουργούν έχθρες. Οι μα-
θηταί, πληθαίνουν γύρω στον «δάσκαλο» και ή
σημεία που αυτός σηκώνει είναι το σύμβολο
άγνωνων περιρήμων μέσα στην ιστορία της

Ο Ζάν Μορέας.
(Σκίτσο του Sem).

γαλλικής γραμματολογίας.

Ο Μορέας είχε άνακαθεν μία συνήθεια
που την διατήρησε σε όλη του την ζωή, να μη
γράφει ποτέ τους στίχους του. Τους έσύνθετε
απαγγέλλοντάς τους στον έαυτό του έως ό-
του ή μονοτονία τους τον ικανοποιήσει και τότε
άρχιζε να τους απαγγέλλει και στους άλλους.

Μη θέλοντας από πεποίθηση να χρησιμο-
ποιή τα γράμματα για επάγγελμα, έζησε όλα
τα χρόνια περνώντας οικονομικά και λι-
τά με ένα μικρό εισόδημα που του έδινε ένα
κτηματάκι του στις Πάτρεις.

Ύστερα από της «Σύρτες» εκδίδονται ή
«'Οδές» και ή «Περίπαθής Προσκυνήτης»,
ή «'Εριφύλη» και ή «'Οινών» και δημιουργούν
νέα ρεύματα ένδοξασμού γύρω στον Μο-
ρέας. Ο κύκλος των μαθητών όλοένα διγα-
νεται. Ο ποιητής βαδίζει προς την μεγάλη
φίλη. Όλο το Παρίσι ξέρει πιά τ' όνομά
του. Οι θαυμαστές τους διακηρύττουν παντού
όπου σταθούν το μεγαλείο του. 'Αλλά και ο
ίδιος—μη ξέροντας ποτέ τί θα ή μετριοφρο-
σύνη—γράφει άτέλειωτες περιαντολογίες:
«'Είμαι ένας Μπωντλαίρ με περισσότερο χρό-
μο» ή «ό μεγαλόπνοος φορησμός του αιδώς
μόν' έχω»... Δημοσιεύει σχεδόν ταυτόχρονα
και το περίφημο μανιφέστο του συμβολισμού.

'Αλλά τα μεγαλύτερα έργα του Μορέας
βγήκαν πολύ αργότερα όταν πιά είχαν περά-
σει οι νεανικοί του ένδοξοι και α' αυτά ε-
παι ή «'Εστροφές» άρ' ενός και άρ' έτερου ή
«'Ιαγνένας». Το τελευταίο αυτό μάλιστα που
είναι μία δεύτερη σοφία τραγωδία παι-
χθηκε στα 1906 και στο 'Αθηναϊκό Στάδιο
από το ξέγυρος των διδασκων Γάλλων ήθο-

ποιών Σιλβάν της Γαλλικής Κομωδίας και
το γεγονός έδωσε άφορμή στον Μορέας να
πραγματοποιήσει το δεύτερο και τελευταίο τε-
ξίδι του στην 'Ελλάδα, ύστερα από 9 χρόνια
που είχε νά την διή. Στην εποχή ακρόα-
σής άναφέρεται και το ανέκδοτο της έρω-
στικής φράσεως που είχε σε κάποιον φίλο του
ο Μορέας διακοσμήσει ακόμη στην 'Αθήνη
«Τρία πράγματα υπάρχουν μόνο εδώ: ο Σο-
φοκλής, ο 'Υμητός και έγώ»...!

Περί τα τέλη της ζωής του, άφου προ-
γυμνός πολιτογραφήθηκε Γάλλος πολίτης
και πήρε το δίπλωμα της Λεγεώνας της τι-
μής, φερόταν ύποπτος και για νά γίνει μέ-
λος της Γαλλικής 'Ακαδημίας των 'Αθηνά-
των. 'Αλλά ή κατάχρηση των ποτών και ή
κακή διαίτα, ή ανεπαρκής άναπαύσις και
βίοντι εξ αίτιας της μανίας που είχε νά βε-
ντανόσθωτα και προκάλεσαν τον από ασθ-
νεία του ήπατος θάνατό του στο νοσοκομείο
«Σαιν-Μοντε» τον Μάρτιο του 1910.

Ο θάνατός του ύπηρεσε ώς ούτως ή
ζωή του. Τον αντίκρισε όπως οι στωικοί φι-
λόσοφοι με την χαρακτηριστική ψυχρή γο-
λήνη εκείνων που γνώρισαν όλες της παρ-
αίτης πνευματικής ζωής και για τους όποιους
ο θάνατος είναι απλώς ή τελευταία άποψη-
τεροίς—που έχει ακριβώς την γλώσσα μόνο και
μόνο γιατί είναι ή τελευταία.

Η σκηνή που ξετυλίχθηκε δίπλα στην κί-
νη του νεοσύλλεκτου του ύπηρεσε πολύ γα-
λήνια και δεν έμοιαζε με ξεσηκωσια. 'Ητοι
περιστοιχισμένος από φίλους και τους μιλώ-
σε για τα όφρα διδάγματα που παρέχει ή
λατρεία του ήρωα και του καλού στην ζωή.
Ζήτησε νά μείνει μόνος με τον νεανικό φίλο
τον Μπαρρές και έκει σε μίαν ύπεράτης έρ-
μολόγησι διατύπωσε με λίγες λέξεις το α-
σθητικό δόγμα της ζωής του, έτσι ό-
πως του το καταστάλαξε μέσα του ή πολήροση
πείρα. «Δεν υπάρχουν, ελτε, κλασσικοί και
ρομαντικοί. Όλα αυτά είναι άνοησιες. Α-
πλάι που δεν είναι καλύτερα να σου άνο-
πτέσω...».

Για της τελευταίες ώρες του μάς έδωσε
μία πολύ ύποβλητική περιγραφή ή ποιητής
Μαλακάσης, που ήταν παρών όταν ο Μορέας
ξεψυχούσε στο νοσοκομείο του «Σαιν-Μοντε»:

«... Άκουμπησα στον τοίχο άπάντα που
μεγάλον κρεββατιού άναγείρει στην περιγυ-
φή του ο ποιητής των «'Ασφάδεων» και του
«Ματαριά» και έκπληκτος τον Ζάν Μορέας
που φανόταν νά έκκοιμάται γαλήνιος. Όμως
δεν πέρασε πολλή ώρα και ένας θαλασ-
στεναγμός άκούσθηκε και τα μάτια 'Εξείνου
δοκίμασαν ν' άνοιχτούν με κόπο. Ο Γο-
σταύος—ο νοσοκόμος του—έσκυψε περισ-
σότερο πάνω του και του έλεγε με σιγαλή φω-
νή: «Κύριε, ο 'Εξάδελφός σας, τον βλέπετε».

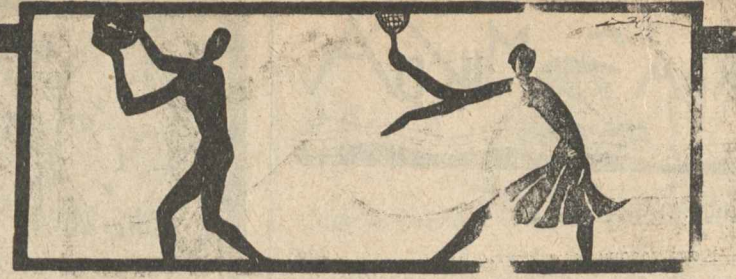
Ο Μορέας τότε που έλεγε χωρίς ν' άνοιξη
περισσότερο τα ημίλειστα βλέφαρα με άσθη-
νή αλλά καθαρή φωνή: «'Ελα κοντά μου».
Μου τό είπεν ελληνικά. 'Από την στιγμή
ήλκην δέν μίλησε πιά. Ο 'Ελαφρός εκείνος ο-
πνος τον κατέλαβε και πάλιν και έως της ο-
χτώ ή ώρα το βράδυ δεν τον άφανε πιά παρ' ό-
τι σιγμιαία διαλείμματα, και τούτο για ν' έ-
ναντινέση βαρύτερα. Είναι βέβαιον ότι τα
μάτια του δεν τό έκίνησε πιά, ούτε τα χεί-
λη του, και μόνο λίγες στιγμές που του άναύστη
τον έκάρφωσε δυο άσπρη βλέφαρα από
την κ. Σιλβάν ή όποια του έκρατούσε το χέ-
ρι και ότι κατέβαλεν δαπάνη προσπαθειών να
πύ κάπ. 'Η κ. Σιλβάν ίσχυρίζεται ότι ε-
πε: «Μερούς, ο κ. Κουλίν όμως και ο κ. Σι-
λβάν την άνασθη προσπάθεια άναγνώρι-
ζον μάλλον. Αυτά συνέβησαν στις 11 και 6
και 7 λεπτά. Στις 11 και 6 έκαν έλκον τελευταί-
α πάντα...».

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η ζωή στον ΟΤΙΒΟ ΝΤΙΝΤΗ ΣΕΡΠΙΕΡΗ

Η 'Ελληνίς πρωταθλήτρια του τέννις.

Η εξαιρετικές επιτυχίες της στο εξωτερικό.—Η άουναγώνιστη μαστριά της.—Τα άθλητικά και κοσμικά γούστα της.

Όταν μεγάλη ή παράλευρις άν μέσα στους
άσους του παγκοσμίου άθλητισμού δεν έ-
παυσε ξεχωριστή θέση στην ειδική σελίδα
της «'Εβδομάδας» το όνομα μάς 'Ελληνίδος
που τόσο λαμπρά έτίμησε την ελληνική κατα-
γογή της με της εξαιρετικές επιτυχίες που
είχε στα μεγάλα πρωταθλήματα του τέννις
στην Γαλλία, 'Αγγλία και 'Αμερική.

Ο παγκόσμιος τύπος και ιδιαίτερα ο γα-
λλικός επέλεξε πολλές φορές προς τιμήν της
πολύτιμους διηγήσεις που τους πλασίω-
ναν άπειρες φωτογραφίες της θελκτικής τεν-
νιστριάς μας.

Όσοι άσכולόνται με το άριστοκρατικό
σπόρ του τέννις θέλουν καταλάβει το θέμα
της σημερινής μας σελίδας: αλλά πολλοί φι-
λάθλοι άνδρες της παγκόσμιας άθλητικής κι-
νήσεως ή λιγότερο άσכולόμενοι με
το τέννις θα προσπαθούν να
μαντέψουν το όνομα που τόσο
πολύ δόξαζε τα ελληνικά χρώ-
ματα στα διεθνή τεραία.

—Το μαντέψατε;

—'Ακόμη;

—'Ιδού λοιπόν όσοι έχετε άμ-
φιβολίες:

Πρόκειται για την μεγάλη
μας πρωταθλήτρια του τέννις,
την Ντιντή Βλαστού, που πριν
λίγα χρόνια τώρα έγινε Ντιντή
Σερπιέρη.

Εμφανίζεται σπανιότατα στο
μοναδικό άθηναϊκό τεραίο του
Ουίλιαμ 'Αντισφαρίσεως 'Αθη-
νών, αλλά κάθε της εμφάνιση
είναι ξεχωριστό κοσμικό και ά-
θλητικό γεγονός.

Όταν το όνομά της φηγορά-
ρει στο πρόγραμμα της ημέρας
θαφείς πως ο κόσμος ήλεκτριζε-
ται.

Κάθε κτύπημα, κάθε κίνησις
της μεγάλης πρωταθλήτριας ε-
ίναι τόσο άρμονικά συνδυασμέ-
νη, που ξεχωρά από την άθλη-
τική έπίδοσή της προξενεί αι-
σθητική απόλαυση το παίζον της.

Έπειτα ο άέρας που έχει δ-
ταν παίζει ή χαριτωμένη από-
λητή της, ο τρόπος που χειρίζε-
ται την ρακέτα, όλα αυτά δη-
μιουργούν γύρω από το όνομά
της ξεχωριστή άτομικότητα.

Κάθε τόσο ή γαλλικής έφημε-
ρίδες άσכולόνται με την επάνοδο της Ντι-
ντής στο τεραίο.

Πατί πρέπει να σημειωθεί πως από την
εποχή που παντρεύτηκε ή Ντιντή άφισε την
μοναδική άσכולή της, το τέννις, και περιω-
ρίστηκε μονάχα στις σποραδικές εμφανίσεις
στα τεραία.

Τον 'Ιούλιο του 1929 ξαναγυρίζοντας έ-
πειτα από μεγάλη άπουσία στο αγαπημένο
της σπόρ, πήρε μέρος στο μεγάλο πρωταθλή-
μα του Γουίμπελτον στο Λονδίνον. 'Η τύχη
όμως δεν της φάνηκε ενοχική: ο κλήρος την
έφερε άντιμέτωπη με την 'Ισπανίδα σενορίτα
'Αλβαρς που είχε τότε την δεύτερη θέση
στο γυναικείο πρωτάθλημα του κόσμου.

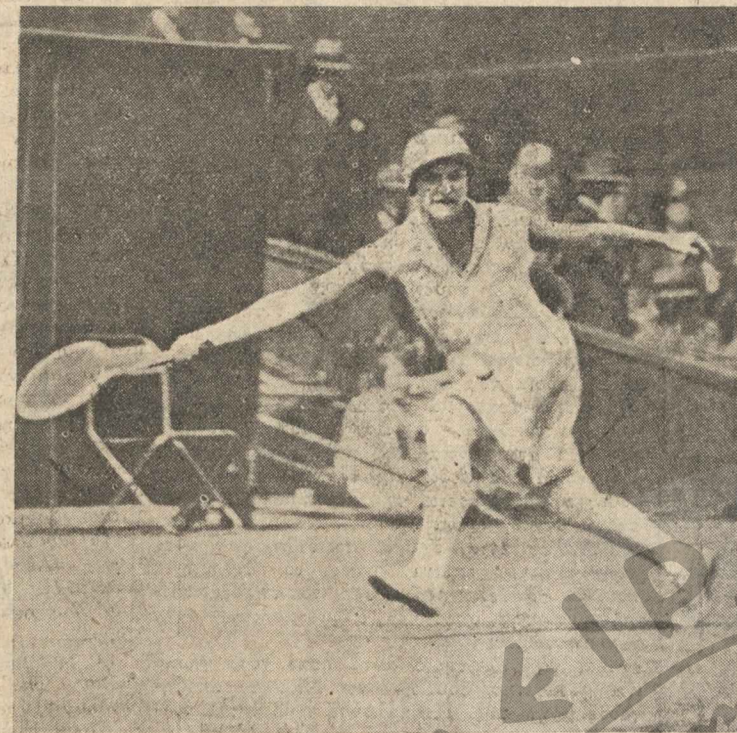
Μπροστά σε μιά αντίπαλο τέτοιας δυναμι-
κότητας ή Ντιντή Σερπιέρη, ή άλλοτε δνίς
Βλαστού πρωταθλήτρια της Γαλλίας, έχασε
το παιχνίδι με ένα χαμόγελο, τόσο χαρκτη-
ριστικό, σαν τους μεγάλους πρωταθλητές που
δεχονται με ηνυχασία την ήττα τους, γιατί
καταλαβαίνουν πολύ καλά πως ο αντίπαλός
της είναι άνώτερος.

Έπειτα ή κυρία Σερπιέρη επανήλθε στην
'Αθήνα, και έλαβε μέρος στο πρωτάθλημα
της Μεσογείου που διοργανώνει κάθε χρόνο

ο «'Ομιλος 'Αντισφαρίσεως 'Αθηνών».

Όλα τα μάς που έδωσε τότε ή κ. Σε-
πιέρη δεν ήταν παρά παιχνίδια άναμνη-
νής: νήσε γνωστές πρωταθλήτριες του όμιλου με
τόση ευχέρεια όστε νόμιζε κανείς πως έκανε
άλλη προπόνηση παρά πως έδινε σοβαρό
μάτς.

Κάθε μεγάλος πρωταθλητής έχει και κά-
ποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό στο παίζον
του: ή Ντιντή ημίζεται για τα χεραινοβόλα
κτυπήματά της, στέλνει με τόση δύναμη την
μπάλλα, που κάθε πρωταθλήτρια χάνει την
τέχνη της. Όταν παίζει ή κ. Ντιντή Σερπιέρη,
το τεραίο διασχίζεται από άστραπη, τα
κτυπήματά της στην μπάλλα είναι τόσο δι-
ανάτα που πολλές φορές ή αντίπαλός της δεν
καταλαβαίνει πως περνάει ή μπάλλα.

Ένα χαρακτηριστικό «ένσταναν» της κ-ας Ντιντής
Σερπιέρη, από το μάς της με την Ούγγαριδα
πρωταθλήτρια κ. Πέτερο.

Και χωρίς σ' αυτό το προσόν της, ένωσι-
μένο με την άκαταγώνιστη μαστριά της, έ-
φθασε πριν λίγα χρόνια σε θέση όστε οι δια-
σημότεροι κριτικοί του τέννις να την κατα-
τάσσον μετ'έπει των δέκα καλύτερων τενα-
ριστών του κόσμου και συγκεκριμένα τρίτη
ή τέταρτη στην σειρά.

Πέραν στο πρωτάθλημα της Μεσογείου
ένιχσε της γνωστές 'Ελληνίδες πρωταθλή-
τριες κ. Σακαμαρά και διδα Λεγού με τό-
ση ευκολία που οι θεαταί έμειναν κατά-
πληκτοι.

Στους ίδιους άγώνας ένιχσε με την αυτή
ευκολία την πρωταθλήτρια της Ουγγαρίας
κ. Πέτερο που έδο ήταν πολύ ύπολογισμη
αντίπαλος.

Η κ. Σερπιέρη βρίσκεται και σε περιβά-
λον εξαιρετικά φιλόδοξο: ιδιαίτερα την παρα-
κολουθεί ο σύζυγός της στα μάτς που δίνει.
'Αν και είναι βέβαιος για την ύπεροχή της
γυναίκας του, κάθεται πάντα σε μία γωνία
του Κλουμπ και άμυλτος με ένταση την
προσοχή παρακολουθεί τον άγώνα: τα μάτια
του είναι έπίμονα σταυρωμένα στην ρακέτα
της Ντιντής και παρακολουθεί έντατικά το
πήγαγε-έλα που διαγράφει στο κενό ή μπα-
λα.

Ετσι άλλωστε ο μαριώδης φίλαθλος κ.
Σερπιέρης που ξέρει κα' αυτός πολύ καλά τα
μυστικά της ρακέτας, πρώτος γνώρισε την
γυναίκα του σε κάποιο τεραίο της Νίκαιας
και το είδωλο δεν άργησε νά πλεχθεί. Έ-
πειτα από λίγον καιρό ο κ. Σερπιέρης και ή
δνίς Ντιντή Βλαστού έκαναν το ταριασμένο
ζευγάρι των φιλάθλων.

Η Ντιντή διακρίνεται έκτος από το εξα-
ρετικό της παιχνίδι και για τα καλλιτεχνικά
της γούστα στην άθλητική και κοσμική της
εμφάνιση.

Κάθε φορά που εμφανίζεται στο τεραίο,
επιστρέφει τα θαυμαστικά βλέμματα του όρα-
κού, που την σχολιάζει εφρόντα, πότε για
τα ιδιότροπα παπούτσια της και πότε για την
χάρη του κατέλλου της.

Και αυτό το σουζέ δεν τό έχει
μονάχα στα τεραία ή κυρία Σε-
πιέρη: ή κοσμικές στίλές των έφη-
μερίδων άσכולόνται τακτικάτα με
της τουαλέτες της και την εξαιρε-
τική της εμφάνιση στις δεξιώσεις
της άνωτερας άθηναϊκής κοινωνίας.

Η κυρία Ντιντή Σερπιέρη έγινε
δεκτή άρεκτές φορές και στην άγ-
λική αλή και με ιδιαίτερη σημά-
θεια και εμμένει την ύποδεχτηκε ή
βασίλισσα της 'Αγγλίας Μαρία: ε-
ίναι τόση ή χάρη και ή όμορφιά της
'Ελληνίδος πρωταθλήτριας, που κα-
τορθώνει να σαγηνεύει έσπεμιένους
και μη.

Έδωσε πολλά μεγάλα μάτς στην
ζωή της με τους περιφημότερους
πρωταθλητές του κόσμου και στα
περισσότερα είχε την εύτυχία νά
νικήση.

Εκτός από το τέννις ή κ. Σε-
πιέρη έχει μία άλλη μεγάλη μανία:
Το αυτοκίνητο.

Και στο σπόρ αυτό, όπως και στο
τέννις, είναι άίσωτος.

Κάθε φορά που γκαράζ του
μεγάλου Σερπιέρη βγαίνει μία θα-
μασία κορούσα την όποια οδηγεί με
άπορριμμένη ευστάθεια και ψυχραι-
μία ή κυρία Σερπιέρη.

Κάνει την προινή της κορούσας
έως τη Γλαρδά και στην έπιστα-
ση πηγαίνει όλοταξος στον «'Ομι-
λο 'Αντισφαρίσεως 'Αθηνών» όπου ή Ντι-
ντή άσκετά ολοκληρώνει ώρα στο τέννις.

Τα καλοκαίρια ή κυρία Σερπιέρη φεύγει
τακτικά για την Εόδοπη, όπου και παραθε-
ρίζει, και όπου υποφέρει να όμολογήσουμε
πως είναι περισσότερο γνωστή από την πα-
τρίδα της... 'Αλλωστε στην Εύροπη έχει ση-
μειώσει και της περισσότερες και μεγαλύ-
τες επιτυχίες της που της έδωσαν την έψη-
λη θέση που κατέχει σήμερα άναμεσα στους
διεθνείς άίσωτους του τέννις. 'Αλλά αυτό δεν
σημαίνει πως ξεχνά και την αγαπημένη της
πατρίδα όπου έχει της νικητικές άναμνησεις.
Γι' αυτό το φθινόπωρο βρίσκεται πάντα στην
'Αθήνα και κάνει τακτικά μπάνια στην Γλα-
ρδά. Είναι δεινή καλλιθέκη και έχει σνα-
γωνίστρια την κυρία Χαρακόπου που κάνει
κα' αυτή ιδιαίτερες προπονήσεις για νά νική-
ση τουλάχιστον στην θάλασσα την μεγάλη
πρωταθλήτρια, άφου δεν μπορεί να της πά-
ρη ούτε ένα σέτς στο τέννις στην ξηρά...

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Νομίζε...

—Κατηγορούμενε, γιατί πήρες το ξένο παλτό από την κορμάστρα του καφενιού;
—Είχα κάνει λάθος, κύριε πρόεδρε. Νόμισα πως ήταν δικό μου.
—Είχες δικό σου παλτό;
—Νόμισα πως είχα, κύριε πρόεδρε, γιατί έκανε τρομερό κρύο έξω.

—□□—

Ευχάριστη συμβουλή

—Ε, Νίκο! Γιατί, θες παιδί, τρέχεις έτσι;
—Άστα, Κώστα μου, πάω στον οδοντο-γιατρό! Με πονά τόσο έλκενα το δόντι μου...
—Μπα! δεν σ' είχα για τόσο κουτό! Έγώ, να σου πω, είναι καμώσιον που δεν πάω ποτέ μου πιά σε οδοντογιατρούς. Όσες φορές έχω πονόδοντο, λέω στην γυναίκα μου και μ' άγκαλιάζει, με φιλά μιά-δυο στ' ανεμένο μέσος και γίνονται άμεσως εσάγγε-νος! Γιατί δεν κάνεις κι' εσύ το ίδιο;
—Μιλώ σοφά; Ευχαριστώ, φίλε μου, για την καλή σου συμβουλή. Δεν μού λες ό-μιος κάτι... Είναι αυτή την στιγμή η γυναί-κα σου στο σπίτι;
—□□—

Στά «Εξομολογητήριο»

—Τέκνον μου, είναι πολύ κακό πράγμα να δένεις την γυναίκα σου. 'Ο Θεός θα σε τι-μωρήσει...
—Και λίγη τιμωρία είναι, παπά μου, να μού δώση τέτοια γυναίκα.
—□□—

Παρεξήγησις

—Φαινόσαστε λυπημένους, γιανέρη;
—Ναι, έχασα δυο αουστους μου.
—Πώς; Πέθαναν;
—Όχι, έγιναν καλά!...

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Καθαρώτατον ήλιο έπαιρνε ο ήλιος της αυγής το δροσάτο ύστερο αστέρι, σύννεφο, καταχνιά, δεν άπερνούσε τ' ουρανό σε κανένα από τα μέρη.

Και από 'κει κινημένο άρροφουρούσε τόσο γλυκό στο πρόσωπο τ' άει, που λες και λεί μεσ' στής καρδιάς τα φύλλα: Γλυκειά ή ζωή κι' ό θάνατος μυαύλα.

Χριστός Άνέστη! Νέοι γέροι και κύρες, όλοι, μικροί μεγάλοι, έτοιμασθήτε: μέσα στής εκκλησίας της διαφύλαξης με τ' όφες της ζωής συμμαχώγησης.

Άνοιξατε άγκαλιές εισηγοφόρες ύπερστώ στους Άγιους και φιληθήτε: φιληθήτε γλυκά χείλη με χείλη, πέστε «Χριστός άνέστη» έγθροι και φίλοι.

Δάσνες σε κάθε πλάκα έχουν οι τάφοι, και βροχή ώραία στην άγκαλιά ή μαννάδες γλυκόφωνα, κυτώντας της ζωγραφισ-μένες εικόνες, ψάλλουνε οι ψαλτάδες.

Λάμπει τ' όσμη, λάμπει τ' γουσάφι, από τ' όφες που χύνουνε ή λάμπάδες: κάθε πρόσωπο λάμπει άπ' τ' άνοιχτο, όπου κοιτάμε οι Χριστιανοί στο γέρι.

ΔΙΟΝ. ΣΟΛΩΜΟΣ

(Τά προηγουμένα)

(Ο Δόν Ζουάν—φύσας αισθηματική και περιπετειώδης—νοιώθει από τρυφερή ήλι-κία να ξυπνούν μέσα του άνδρικοί πόθοι. Άφου κατακτά πολλές με τή σειρά γυναί-κες και της αναγκάζει να τού παραδοθούν, χωρίς να βρή όμως σε καμιά την αληθι-νή αγάπη που ζητά, ρίχνει τα έρωτικά δι-χτυα του στην δόνα Φλόρ, πούνα άραβω-νισμένη με τόν δόν Μιγκουέλ. Η κατ-κρηστή της παρουσιάζει δυσκολίες κι' αυτό ίκανοποιεί την έρωτική ματαιοδοξία του Δόν Ζουάν, που προσπαθεί να τής γίνη συμπαθής μιλώντας της διαρκώς για τόν ξενιττεμένο άραβωνιαστικό της).

18.

(Η συνέχεια)

Τ Ο όνομα τού άραβωνιαστικού της έ-νικοσε τής ύποψης της. Κι' αυτός άσφαλώς θα τής μιλούσε με τόν ίδιο τρόπο. Ός που νάρχονταν λοιπόν ό ίδιος, γιατί να μην άκούγε από τ' ό στόμα τού φί-λου του τα λόγια της έρωτικής πείσας του;

Τό γλυκό δηλητήριο

Η δόνα Φλόρ έγερνε γι' αυτό της περισ-σότερες φορές κοντά του κι' άκούγε απλή-στα τα λόγια τού Δόν Ζουάν, ενώ τα μάτια της έδραζαν φωτιές και τα χείλη της έ-τρεμαν, άφροντας να ξεφύγουν οι βαθκοί στεναγμοί που φούσκωναν τ' στήθος της. Κι' ό Δόν Ζουάν την πλησίαζε τότε, έπανε τ' ό χέρι της σαν ένας γιανέρη που ήθελε να σφυγμομετρήσει έναν άρροστο, κι' άκουμπου-σε τα πόδια του στα δικά της. Έκείνη στην άρχή τραβιόταν, μα ύστερα ύποχωρούσε. Έ-τσι, κοντά-κοντά, ό Δόν Ζουάν έστύλιζε ύπερστώ στα μάτια της παράξενες ήδονικές εικόνες. Κάθε φορά της έλεγε και μιά και-νούργια λεπτομέρεια, τής αποκάλυπτε κι' από ένα μυστικό. Μέρα με την μέρα, σταλαγμα-τιά-σταλαγματιά, έγινε τ' ό δηλητήριο αυτό στην ανήξερη εκείνη ψυχή, τ' ό δηλητήριο που θα την επαναστατούσε, θα την έκινηθ-νιζε, θα την υπέστας άνωπεράσπιστη στην θέλησή του.

Και τ' ό δηλητήριο αυτό ήταν τόσο γλυκό και μεθυστικό που ή δόνα Φλόρ τ' άποζη-τούσε μόνη της. Προκαλούσε ή ίδια της δι-αίλειες και της χερσονομίες εκείνες που τής ά-ποκάλυπταν τ' ό μυστικό της εύδαιμονίας που θα δοκίμαζε σε λίγο με τόν δόν Μιγκουέλ, τής ευτυχίας που την περίμενε, που την έπο-θούσε, που ήθελε νάνοιωθε την ίδια εκείνη στιγμή.

Ο Δόν Ζουάν καταλάβαινε τόν πόθο της και τόν ίκανοποιούσε βαθμιαία, έκφορίζοντας κάθε φορά την άπορία του πως ό δόν Μιγ-κουέλ είχε παραιθεί να τής φερθή με τόν ίδιον τρόπο. Σιγά-σιγά άρχισε να τής έμπνέη μιά λύπη για τόν καιρό που πήρε χαμένος, για τόν πολύτιμο καιρό που περνά τόσο γρήγορα και δεν ξαναγυρίζει πιά... Κι' ό δόν Μιγκου-έλ τ' ό ίδιο. Άκόμα να γυρίση!

Όστε έπρεπε ή δύστηνη νέα να περιμένη άκόμα πολόν καιρό ώς που να γνωρίσει την ευτυχία που την έκανε να τρέμει; Ο Δόν Ζουάν τής μιλούσε κοντά της. Τόν αισθανό-ταν σκυμμένο πάνω στον ώμο της, ένοιωθε την ζεστή άναπνοή του. Τής βαστούσε τ' ό χέρι της. Τής χάιδευε τόν λαιμό και τ' ό στή-θος της. Καθισμένη δίπλα του, τόν άκούγε σαν έναν πνευματικό. Τα λόγια που την με-θούσαν. Άπό τα λόγια της αγάπης ως τ' ό φίλι ό δόκιμος ήταν σύντομος, λίγα βήματα μόνο.

Η δόνα Φλόρ αναπρίχιαζε όταν την κρα-τούσε στην άγκαλιά του και την έσφιγγε, καθώς θάπρεπε να κάνει ό δόν Μιγκουέλ και καθώς θάκανε σαν θά γύριζε με τ' ό καλό. Πότε όμως θα γυρίζε; Άχ, έπρεπε να περι-

μένει, να περιμένη. Τί κοίμα να περνά τ' όσος πολύτιμος καιρός!

Κόματα πάθος και ήδονής συγκλόνι-ζαν τ' ό κορμί της. Η δόνα Φλόρ έκλεινε τα μά-τια της και μέσ' στην πρετική ομίχλη της πίστεως πως ήταν ό δόν Μιγκουέλ τ' ός που την κρατούσε στην άγκαλιά του, όνομά του επανόλιζε μεθυσμένη από τ' ό γερά φίλιά τού Δόν Ζουάν. Μα τότε π' ό δόν Ζουάν άπέσσε τα γέλια της. Η κινή-σεις της ήταν πρόβρυτες και κυνικές. Η άγγελική αθωότης που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της είχε χαθή. Τέλος μ' ένα όργιο σαν έπιθανάτιο, έπρεσε πάνω στο κρεβ-βάτι της, ενώ κάτι δυνατόι σπασμοί έκαναν τ' ό σώμα της να σπαράζει.

Ο Δόν Ζουάν είχε φύγει. Κι' έτσι ό Δόν Ζουάν μπορούσε πάλι τολμήση τα πάντα. Η αντίστασή της ή-ταν εύκολο να νικήση. Ο πόθος που έλπι-ν την δόνα Φλόρ, την έκανε να παραιτεί-την τέλος ό Δόν Ζουάν δοκίμαζε την

Η δόνα Φλόρ καθισμένη δίπλα του, άκουσε σαν έναν ανερμάτικο...

καίαν άμοιρή μιά μακράς και στενυγ-πομονής, ή δόνα Φλόρ έγκαταλείπει στην θέλησή του, μουρμουρίζει:
—Μιγκουέλ!... Μιγκουέλ!... πολυαγα-πύ μου!...

Μα ό Δόν Ζουάν μ' ένα σκακιστικό γε-γελό στα χείλη σπινώθηκε να φύγη. Τ' ό δόνα Φλόρ, γονατίζοντας πάνω στο κρεβ-βάτι, καί τρέμοντας άκόμα από ήδονή, τ' ό μ' ό μούσιος πάλι:
—Μιγκουέλ!... Μιγκουέλ!... πολυαγα-πύ μου!

Τά χαμένα μάτια της κύτταναν τόν Δόν Ζουάν σαν να μην τόν είχε δει ποτέ τ' ό ζωή της. Τά χείλη της παύσαν να μι-λάνε.
—Μιγκουέλ!... Μιγκουέλ!... Έπ' ό δόν Ζουάν, πολυαγαπών μου... Έπ' ό δόν Ζουάν, έκανε να νοιώσω τ' ό δυνατό είλη της τ' ό νής... Είναι αλήθεια, Μιγκουέλ, πως τ' ό γή της αγάπης είναι ή μεγάλη ευτυχία τ' ό ζωής μας... Μιγκουέλ, σ' άγαπώ!

Ένα παράξενο χαμόγελο είχε παυσα-σει τ' ό έμμορσο πρόσωπό της κι' ένα έμ-μορσο...

μεγαλειέρου κολακίου, ίω μιναικώ

γαλαντό έκοβε στην μέση τα λόγια της:

—Μιγκουέλ, μ' όφες τόσο γρήγορα... Γιατί παραινόσαι; Ηθελές κι' άλλα φι-λιά... Έλα!... Διψώ άκόμα!... Μ' όφες τόσο μ' ός... Έλπιες, τόσο καιρό!...

Η δύστηνη δόνα Φλόρ κατωρθόσε ν' άνα-σπινώθη κι' άπέσσε τα γέλια της. Η κινή-σεις της ήταν πρόβρυτες και κυνικές. Η άγγελική αθωότης που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της είχε χαθή. Τέλος μ' ένα όργιο σαν έπιθανάτιο, έπρεσε πάνω στο κρεβ-βάτι της, ενώ κάτι δυνατόι σπασμοί έκαναν τ' ό σώμα της να σπαράζει.

Ο Δόν Ζουάν είχε φύγει.

Μιά άνήκουστη τραγωδία

Μιά νέα γυναίκα, όμορφη, μ' όλο που τ' ό βλέμμα της είναι σαν χαμένο, τριγυρίζει άνω στους δρόμους. Χαμογελά σε κάθε νέο, που συναντά στον δρόμο της και τ' ό φωνά-ζει:

—Μιγκουέλ, ήθελές επί τέλους!... Σε πε-ριμένα τόσο καιρό και τώρα διψώ τα γάδια σου και τα φίλιά σου!...

Η γυναίκα προσπαθεί να τόν πάρη μαζί της, μα εκείνος καταλαβαίνει πως έχει να κάνει με μιά τρελή, όμορφη, βέβαια, μα τρελή πάντα. Είναι άρεστα εύχρηστος, όστε να μην έπιθυμή μιά περιπέτεια υπό τής συνθήκες αυτές και την παρατ' ό στην μέση τού δρόμου. Εκείνη τόν βλέπει με περίλοπο βλέμμα ν' άπουακύνεται, μα όταν περνά κά-ποιος άλλος, σπρέφεται άμέσως σ' αυτόν.

—Μιγκουέλ!...

Ο νέος αυτός σατίζει, που ή γυναίκα τόν φωνάζει Μιγκουέλ και που μαθαίνει πως γί-ασε επί τέλους. Καταλαβαίνει κι' αυτός πως έχει να κάνει με μιά τρελή, μα επειδή ή τρελή αυτή είναι όμορφη κι' επειδή ίσως ύποπτευεται πως δεν είναι όσο τρελή φαί-νεται, δέχεται και πηγαίνει μαζί της. Φυ-σικά, σ' αυτόν τόν άγνωστο, στον Μιγκουέλ, δίνει τα φίλιά της και της κρυφές χαρές της αγάπης της, γιατί πραγματικά δεν καταλα-βαίνει πως βρίσκεται μ' έναν ξένο. Η δόνα Φλόρ είναι τρελή πιά και γυρίζει στους δρόμους.

Την πρώτη φορά, άνοιγοντας τα μάτια της και βλέποντας τόν Δόν Ζουάν ενώ σκεπτόταν τόν δόν Μιγκουέλ, ή δόνα Φλόρ ένοιωσε ένα τέτοιον κλονισμό, που τ' ό λογική της σκοτί-σθηκε. Κι' ή έντυπωση αυτή κυριαρχεί σ' όλες της στιγμές της ήδονικής της αυτοεγ-καταλήψεως. Άλλοτε αυτή είναι ή τρέλ-λα της. Μ' όποιον κι' άν πλαγιάζει, έχει την ίδια πως βρίσκεται με τόν άραβωνιαστικό της, τόν δόν Μιγκουέλ, που γύρισε επί τέ-λους από τόν πόλεμο. Γι' αυτό, όταν σταμα-τά στον δρόμο κανένα νέο και τ' ό γυρεύει: γάδια και φίλιά κι' εκείνος την άποπρίσκει, ή δόνα Φλόρ γίνεται περίλυπη κι' όταν πάλι δέχεται να την ακολουθήση, πηδά γεμάτη γκά.

Ο Δόν Ζουάν θάπρεπε, βέβαια, να νοιώθη γύρισε για την αξιοθένητην, την προηγή-θησά μιά άθλια κόρη, που έπρεσε όθμα τών στενυγμών γεδίων του, μα ό χαρακτήρας του ήταν τέτοιος: ξεχούσε γρήγορα. Με τόν καιρό άρχισε να πιστεύη πως δεν είχε κανένα άλλο προσώπο στην ζωή, παρά να διαφύγει, να βασανίζει και να καταστρέφη γυναίκες, να κάνει τ' ό χέρι του μαζί τους κι' ύστερα να τής εγκαταλείπει στον σπασμό και στην απόγνωση.

Η δόνα Χριστίνα

Γι' αυτό λίγον καιρό ύστερ' από τ' ό τρα-γικό κατήντημα της δόνα Φλόρ, ό Δόν Ζουάν έκανε έρωσην την δόνα Χριστίνα, που ήταν σύζυγος ενός δικαστή τών Νήσων. Καθόταν σ' ένα εύρωστο και δροσερό σπίτι:

με ήγλα παράθυρα. Ήταν μιά γυναίκα φιλά-ρεσχη που ή μόνη φροντίδα της ήταν πως να περιποιηθεί τ' ό σώμα της και πως να στολι-ζεται. Όλη ή πολιτεία την θαύμαζε στολι-σμένη, μα εκείνη φλεγόταν από τόν πόθο νάχη και θαυμαστού μόνο για την όμορφή της, γυναιή κι' απαλλαγμένη από κάθε πε-ριττό στολίδι και ν' άκούη κομπλιμέντα και παινήματα.

Ο Δόν Ζουάν δεν μπορεί να π' ό κανείς πως την αγάπησε. Όστόσο είναι βέβαιο πως αισθανόταν γι' αυτήν ένα ζωηρό κι' ασίγηστο πόθο. Η δόνα Χριστίνα τόν δεσόταν σ' ένα δροσερό δωμάτιο, που άνάδευαν τα πιο σπ' άνα άρώματα. Μέσα στην πολυτέλεια, που την περιστολίζει, έμαζαζε σαν μιά μάγισσα τών παραμυθιών. Ο Δόν Ζουάν χάιδευε ά-παλά τ' ό λεπτοκαμμένο κορμί της, γιατί μι-σούσε κάθε βία και θάναυση χειρωνακία, που έκανε σύντομη την έρωτική του απόλαυ-ση. Άλλωστε κι' ή δόνα Χριστίνα ήθελε ένα τέτοιο μεταχειρίσμα, γιατί ήταν σαν ένα εύ-θουστο φαρμακείο βάζο.

Η σχέση τους αυτή κράτησε κάμποσο και-ρό κι' όπως ήταν φυσικό ό Δόν Ζουάν άρχισε να κουράζεται. Μιά μέρα, πηγαίνοντας να την βρή, είδε στα πόδια τού κρεβάτιού της ένα χαρτί. Έσκυψε και τ' ό πήρε. Έπειδή ή-ταν γράμμα, ό Δόν Ζουάν τ' ό διάβασε. Ήταν μιά έρωτική επιστολή προς την δόνα Χριστί-να από τόν φίλο της Δουί Μαρτινέζ.

Ενσω διαβάζε, τ' ό χέρι τού Δόν Ζουάν, που έτρεμε από την όργη του, αναστήκανε τ' ό μικρό έρως του από την ήτκή του κι' ύστερα τ' ό ξανάβαζε στην θέση του, μ' έναν έρ-ο, παγερό κρότο. Τ' ό πρόσωπό του μαρτυρούσε τα πιο αντίθετα συναισθήματα, από την πε-ριστροφική άδιαφορία ως την παράφορη όργη, που όπλίζει δολοφονικά τ' ό χέρι.

Όταν τέλειωσε τ' ό διάβαμα, ό Δόν Ζουάν γύρισε κι' είδε την γυναιή έρωμένη του, που έτρεμε βλέποντας τ' ό χέρι του να παίζει όλο-να με τ' ό έρως του. Τά τρομαγμένα μάτια της δεν ξεκολλούσαν από πάνω του.

Σε μιά στιγμή ό Δόν Ζουάν σκέφθηκε να την εκδικηθή για την πρόδοιά της μα ύστε-ρα ένοιωσε μιά άκατάσχετη διάθεση να γε-λάσει. Όστόσο, προσποιούμενος άκόμα τόν ωργισμένο και χτυπώντας άδιακόπα τ' ό έρως του, την πλησίασε.

Η δόνα Χριστίνα έπρεσε στα γόνατά του: —Ζουάν, τούλγετε ίκετευτικά, δεν είναι α-λήθεια. Σου όρκίζομαι πως δεν είναι έρωσής μου... Είναι καμώσιον που με πολιορκεί, μα δεν είναι αλήθεια... Μή με σκοτώσης, Ζουάν, μ' όνο σεένα άγαπώ...

Ο Δόν Ζουάν εξακολουθούσε να την βλέ-πει με άγριο βλέμμα. Είχε όρ' ό έλεος τόν τρόπο να την εκδικηθή. Τ' ό πολύτιμο κι' εύ-θουστο εκείνο σκεύος, που θα μπορούσε να ραγισθή σ' ένα κόμμα π' ό διακό χάρη, θάπρε-πε να γνωρίση όλη την θανατοσύνη κι' όλη την χυδαίότητα, που τόσο φοβόταν. Ο Δόν Ζουάν έδρασε τ' ό έρως του κι' έμνησε κατά πάνω της. Η δόνα Χριστίνα έπρεσε χλωμό, κραυγάζοντας. Τότε ό Δόν Ζουάν την άπασε δίμα σαν κανέναν βαστάζο, τής έσφιγγε την μεσαίωτη ρόμπα της και σαν να την βάζου-ζοδικος την άνάγκασε να τ' ό παραδοθή, άφ' ό προηγούμενος ύπστη την ταπεινώση και τόν εξευτελισμό χίλιον-δω κακώσεων και θ-ναυσότητων.

Η δόνα Χριστίνα ήταν πιά ένα πτωμα. Η άλλοτε άσπρη και ροδαλή σάρκα της ήταν γεμάτη μώλωπες και πληγές. Έβγογούσε ά-πό τούς πόνους σαν ένα πούδα που σπ' έ-ται, όταν ό Δόν Ζουάν έτοιμασθηκε να φύγη. Φαίνονταν όμοιες στην πόστα σταματίνης. Τής έκανε μιά βαθιά υπόκληση, έβαλε ένα πλατύ ασκακιστικό γέλιο και την άφισε.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

—Η θησαυρία τού Μολώχ ήταν πολύ δια-δεδομένη στην αρχαιότητα. Δεν φαίνεται ό-μως αληθινό εκείνο που ύποστήζαν πολλοί, ότι δηλαδή τ' ό έθνοςίαν παιδιά. Σήμερα πα-ραδέχονται πως τα παιδιά αυτά τα θυσίαζαν στον Θεό και ότι στην μνήμη τού Μολώχ.

—Στην Νέα Γόρνη υπάρχουν σήμερα 2.003.000 Έβραίοι. Άποστέλουν δηλαδή πε-ρισσότερο από τ' ό ένα πέμπτο τού πληθυσμού. Η πιο πυκνοκατοικημένη χώρα της γής είναι ως γνωστόν τ' ό Βέλγιο. Υπάρχουν επαρχίες, όπως π. χ. ή Βραβάντη, όπου άνα-λογούν 378 κάτοικοι σε κάθε τους τετραγ-ωνικό χιλιόμετρο.

—Είναι γνωστό στην επιστήμη πάνω από 700 χιλιάδες είδη ζώων και μισό εκατομύ-ριο είδη φυτών.

—Ο γύψ κλωσάει: επί δύο μήνες, ή στρουθοκάμηλος 56 μέρες, ό κυνός σαράντα μέρες, ή γαλοπούλα 30, ή χήνα και ή πά-πια 28 έως 29, ή φραγκόκοττα 25, ή κόττα 24, τ' ό περιστέρι 16 και ό κολλός 12 μόνο μέρες.

—Η παγκόσμια παραγωγή λουλακιού φτάνει τα 5 εκατομμύρια χιλιόγραμμα τόν χρόνο. Τ' ό ένα τέταρτο όλης αυτής της πα-ραγωγής τ' ό ξοδεύει ή Γαλλία.

—Τ' ό φίλνιτσι θγαίνει έκτός άπ' τα δόν-τια τού ελέφαντος κι' από τα δόντια της σόκας, τού ζυφιά, τού ιπποπόταμου και τού υαμού.

—Οι πελαργοί τών περιχώρων τού Βερο-λίνου ξεκινούν για να φύγουν ταχτικά κάθε χρόνο στις 23 Αυγούστου. Ποτέ δεν άρροπό-τησαν ούτε μιά έστω αέρα.

—Τά αυγά της μωίγας εκκολάπτονται με-σα σε λίγες ώρες, αλλά για να γίνη τέλειο τ' ό έντομο χρειάζονται είκοσιπέντε με τριάν-τα μέρες.

ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ

Φθονώ την τύχη σας, προνομιούχα πλάσματα, κοκκίλες ιππωνικές. Κι' όφ' ό δόνα μέλη, πλαστικές γαυμές, μεταξωτά, διαφανή ρούχα.

Ζωή σας όλη τα όρεα σας μάτια. Στά γείλη μόνα ή λέξεις των πόνων. Ένα έχω όνειρο: τόν άγαθόν, άγία σας και τ' ό νόμιμα κρεβάτια.

Χορός ήμπαρβενών, δυο-δυο μ' αλύγιστο τ' ό σώμα, βοταιδικά, έπίσημα και τελετουργικά πηγαίνετε στο ντάνσιγκ ή στο ινδείο.

Έκεί άπειράριθμες παίρνετε πόες. Σαν τ' ό σελήνη πριν κοιμηθείτε, άδριο Παναγίες, όρο ποίητες, άκούοντας την «Βαλάντσα» σκαμπούδες.

Ένα διάστημα παίζει τ' ό ερως με τα τέσσαρα πόδια κολλητά. Τρέχετε και διαβάτε μέσα τόν όργη σας όιά τ' ό μητέρας.

Ω, να μπορούσε έτσι κανείς να ήλλει μέγα ρόλο καπνιάς ώς χροστί, ή να θυμωτούσαστε και είστε με μιά φουκέτα τ' ό άδριο σας κεφαλή!

Άτίθασσα μέλη, διαφανή ρούχα γλαυδ' ό στήματα ύποκοιτικά άνοποφίαστα, μηδενικά πλάσματα και ν' ό αυτό προνομιούχα...

Κ. Γ. ΚΑΡΥΟΤΑΚΗΣ

..... ΤΟ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

Τὸ ἀνέκδοτο ἡμερολόγιο τῆς γυναίκας.

ζήσω ἔτσι καὶ ὁὖν θέλω...

A black and white portrait of a man with a long white beard, wearing a dark robe, seated in a chair and holding an open book. The man is looking directly at the viewer. The background is a textured, mottled grey. The image is framed by a dark border.

Ὁ Λέων Τολστόι.
(Πίναξ τοῦ διασήμεον Ρώσσον ζωγράφου Ρισπίν).

να στις δύο αντιθέτες πλευρές του οδοστρώματος, ότι ο λαός του δεν θα υποφέρει ποτέ να μη κατακυριεύσει ολοκληρωτικά, όπως εκείνον. Κι εκείνος, όμως, δεν θα υποφέρει να κατακτηθεί ολοκληρωτικά από μένα, όπως είμαι έγω απ' αυτόν. Αυτό είναι. Κι αν δεν τον κατακτήσω, αν μείνω μια απλή κοχύλα, απλώς η γυναίκα του κι όχι ένα άνθρωπο πινω π λ α σ μ α, τότε δεν θέλω να

ταν στο γειτονικό δωμάτιο, πως τον
λούσε και πως δύο νοσοκόμες την έμπα-
ναν να φθάσει κοντά του Δέν μόρεας να
πλησιάσει, παρά την τελευταία στιγμή.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΑ ΛΕΦΤΑ

Μήπως τὸ γοῦμα δὲν ἔπαιξε κανένα ρόλο
σ' ὅλα αὐτά;... Μήπως ἦταν λιγώτερο ἄσχη-

ἤρεση καὶ θεομὴ φωνή· τὴν οὐότης α' ἀπ-
τήτα τί ζητοῦσε.

Ἡ Ζανέτ κοκκίνισε ὀλόκληρη καὶ ἐμε-
ᾷλαθη. Ἦταν πάρα πολὺ συγκινημένη γι-
ν' ἀπαντήσει ἀμέσως. Πῆγε ξυστάσει μολυβ-

αὐτὴ ἀπελπίσῃ αὐτὸν ποῦ/ε ἀγαπήσει τὸ
πολύ. ἔπειτα, γωῖς νὰ ἐκστομίση πλῆθος
τε μιὰ λέξη, γωῖς νὰ κἀν τὸ παρανομοῦ
σο κίνημα ἐξηγήσεως, ἔφυγε τρέγοντας
τρέλλῃ...

Z. ΜΠΡΟΥΝΟ - ΡΟΥΜΙΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΑΛΙ...

Πές μου πάλι το τραγούδι το παλιό
—σάν να νοιώθω... γλυκό, σάν θεό γάδι—
που θυμίζει κάποιο βράδυ μαγικό,
κάποιο άξελαστο κι' όνειρομένο βράδυ.

Πές μου πάλι το τραγούδι—α! γιατί
μοιρολόι το παλιό τραγούδι μοιάζει!
Τό σκοτάδι γύρω απλώθηκε βαθύ.
Στην καρδιά μου νοιώθω κάτι σάν να σπάει...

B. Π.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Στην Βηθανία, σ' ένα φτωχικό σπίτι, έ-
λει μαζευτή κόσμος... Γιατί; Τι θα γίνει...
Τό μικρό σπίτι έχει μεγάλη τιμή σήμερα,
γιατί φιλοξενεί τον ξαγνθ Ναζωαίο... Στην
αύλη του σπιτιού κάθονται γύρω του και τον
ακούουν προσεκτικά...

Ο Διδάσκαλος της Ανάπτυξης έδωσε την
διδασκαλία του...

«...Ελάτε σε μένα όλοι οι κοροσμένοι
κι' οι θασανισμένοι... Θα βρείτε την ανάπαυ-
ση και την παρηγοριά...»

Όλοι τον κυττούν στα μάτια... Είναι τόσο
απλός, α! και τόσο ώριμος... Τά μακριά μαλ-
λιά του καθώς πέφτουν στους ώμους, του δι-
νουν κάποια γάση, και στα μάτια του καθο-
σπίζονται ή άγνες—μιάς νέας εποχής...

Όλοι κρατούν την αναπνοή τους και
τον ακούν... Μονάχα κάποιος έχει κοντά, απο-
τραβηγμένο σε μια γωνιά, ο προδότης μαθη-
τής μελετά της απροσδοίας το σίλημα... Μά
ναι... Μιά μισόγρινη γυναίκα, με πολλή κό-
πο προσπαθεί να τον πλησιάσει, κρατώντας
κι' ένα πολύτιμο δαμάσκηνο... Η Μαγδαληνή! Ό-
λοι στοέσουν το βλέμμα τους σ' απροσδόκη-
τη και μονάχα αυτή την κυττά με καλωσύνη...

Ταπεινή έκείνη γονατίζει μπροστά του... Σπεί-
ρη βάζει και τ' ακοιβά μύρο γύρω του... Σπεί-
ρη βάζει και τ' ακοιβά μύρο γύρω του... Σπεί-
ρη βάζει και τ' ακοιβά μύρο γύρω του...

Νοιώθει τον σπασμό της και της γαί-
δαει το κεφάλι... Κι' εκείνη τον κυττάζει
και νοιώθει να ξαναγεννιέται... Είχε διαβά-
σει στα μάτια Του την μεγάλη συγκίνηση...
Κείνη την ώρα κάποιος ακούστηκε: «Δέν
θάταν ποτισμένο το γόμακα αυτό να δο-
θούν στους φτωχότες»

Έκείνος κατάλαβε... Τόσο άγαστοι ήσαν
λοιπόν οι άνθρωποι; Και παραπονήθηκε πι-
κά:

«...Τους φτωχούς θα τους έχετε πάντα
μαζί σας... Έμένα θυμω...» Κι' απ' τα μάτια
Του κυλούσε τώρα ένα δάκρυ...

N.

ΚΑΤΙ

Κάτι θέλω να σου πω, α! δέ βίσχω λόγια,
κάτι που τα γέλια μου δέν τολμούν άκου-
ναι, κάτι της καρδιάς μου μύχια κουφολόγια
που την βροχή σιγμής πνίγονται από σόδα.

Κάτι θέλω να σου πω, α! με πνίγει κάτι,
άλλο, που τα μάτια μου σούβουν ιστορίες,
κάτι που το φως απάνω σου δίνει απάντη-
ση και το πνο' ένα πουλί να στο τραγουδήσει.

Πές μου, σούπε τίποτα κείνο το πουλάκι
σούπε πώς τα μάτια σου μοιάζουν τού νο-
πέ, πές μου, α! θέλω, σούβω κείνο το φλάνι
πούτελνα για σέβαν σε' άστρο τ' ούρανο...

ΗΛΙΑΣ Ι. ΤΡΙΛΙΑΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ό! Θεέ! Κι' απόψε, σάν έλα τα θράδα,
ή μαγική σάν ένας φοικτός θραγγός με συν-
τροφεύει...

Όλα στην θέση των ήσυχα, θουβά, αδιά-
φορα...

Τ' αναπημένα άλλοτε απιαπλώ μου, τό-
ρα μου είναι αντιπαθητικά, τ' άστρο άγαλ-
ματάκια μου φαίνονται σάν να είναι, αυτά ή
κίττα της μοναξιάς μου. Τά βιβλία μου δίνουν
στα νύχτα με την σχολαστική τακτοποίησή
των στα ράφια και τα λουλούδια, νούφαρα
και τολύπες που φυλλορροούν στ' άνθουράλι,
που φαίνονται σάν άθωπος που ξεφυγίσει...

Όστος έλα είναι ήσυχα, θουβά, αδιάφορα,
Άφουγα, θέβια... Πώς τα μισώ, γιατί είναι
άφουγα, γιατί δέν νοιώθουν, δέν πονούν! Είναι
κενά, γοις να νοιώθουν μέσα τους αδιάστα-
το κενό... Ένώ έγώ... πονώ, γιατί δέν πο-
θώ τίποτε ενώ έπρεπε να πονώ... Νάχω κάτι
άναπημένο, λατρεμένο, να συλλογιστεί τέ-
λος κάτι, να ενδιαφέρωμαι για κάτι, Κι' έ-
ως τίποτα απ' έλ' αυτά. Και τό «είποτα»
αυτό τό νοιώθω απέναντο μέσα μου... Και δέν
μπορώ να τό γράψω—πώς θα γράψω ή άπε-
ραντοσύνη;—Μά κι' ούτε στον νο-
μό μου δέν γράφει... Μόνο που τό κισθίνωμαι θαθεία...

στα τείσθια του είναι μου... Ό θάνατος δί-
γως άλλο δέν θάνα τόσο άπαισιος, θέλω να
τον καλέσω, α! πώς... Άκού ή θέλησή μου
δέν κυβερνάει την σκέψη μου κι' ή φωνή μου
δέν υποφέρει να βγή απ' τό λαούγγι μου... Ό
Θεέ μου! Πόσο θαυμά νοιώθω απόψε την
φυγή μου!

ΜΑΡΙΚΑ Ν. ΤΖΕΡΑΚΗ

—□□—

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΠΟΝΩ

Δέν έλπιφες, μόν' ήπτες γής πονετικά,
Τ' αλυστρεμένα μπότσα σου τοιγύρω μου
είχαν πλέξει

ώσο στεφάνι σάκινο, ποίησες γλυκειά!
Και κείνο τό τραγούδι σου που μοιγες στε-
να παίζει

μέσ' στην φυγή μου σκόρπισε τρεμούλα θεϊ-
κιά.

Χθές, στο σαλόνι κράταγε μια πτωπή θλιμμέ-
νη.

Μήτε κλαίει δέν κούναγε ή κλαίονσα στον
κήπο.

Σινιά σου σ' άσφυγκόχρουν με την
σφιγμένη

από των πληγών των κλαυθίων των δάχτυ-
λων των γύπο.

Κι' οι πίνιακες των μουσουρών είχαν μοσφή
κλαμμένη.

Ό γύφινος Μπατόβεν σου λές κι' άκουγε τό
πίπνο.

τό κάτω γέλι κρεμαστό σ' άκούραστη γκα-
μάτσα

κι' ένα μικρό γαυδίο στο πόδιωπό του έ-
πάνω.

Τό θανάτων μουσουρών, έσες, κίθνη σά-
τσα!

Νόμιζα πώς άκούγοντας τά δόξα σας, θα
γιάνω.

Μά έλα πονούσα! Μ' έβλεπες έπ' πονετικά,
Ένός μου σπάζαζε ή καρδιά άνημπορη ν'
ζυθέει.

Στην θλίψη μου είναι φόνισσα μια όμορφη
ματιά.

Μά ώστόσο ή μελωδία σου που μοιγες στε-
να παίζει,

α! μέσα μου πώς κύλησε παθήσορ, γλυκειά.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Έγώ δέν έχω έλπίδες, μήτε όνειρα,
έγω μονάχα ζω, δέν περναίνω...
Στό λεξικό μου τό «θέλω» είναι άγνω-
τό κάθε τι που είναι άναπημένο.

Έγώ στην γή έβρηκα τον πατάειο,
μέσα στην μουδιά του οδού τό ωστό!
Στην μουσική του άηδονίου άντικρύ
τό ύπνορρο, τό τέλειο, τό σπουδαίο!

Έγώ δέν έχω έλπίδες, μήτε όνειρα,
έγω μονάχα ζω στην μοναξιά μου
και μέσ' στην ήσυγία ενός κόσμου
δύσχω την τελευταία γασά μου.

Και κάθε νύχτα που τ' άστέρα σίγναι
γλυκειές ματιές του πόθου τ' έλ' έλ'
και την φυγή τα δένδρα σκιάζουν,
έγω ύψηλά πολύ στο πιο μεγάλο

κλωνί του δέντρο που σίγναι
με ταίλλα άνισόβια και κορφή γασά,
και με λαχτάρισμα μουσών για γάλα
νοιώθω την φύση μέσ' στα σωθικά.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΝΑΛΗΣ

—□□—

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

Χτές βράδυ γονούσα κατόμνος σ' ή
μητήρ, έβγα δυο-τρία λουλούδια άπ' ή
και τ' άστέρα σ' ήνα τραγουδιστή σ' ήνα
σ' ήνα νίσκαρο τάφο. Έγινε λίγο ή
θεού πάνω στον τάφο έκείνη, να να ή
στη τό μάτι, και στο μπροσκότο να ή
τέφω την όπασία έκείνη την γλυκειά
έδωκε τον θάνατο στο πιο λεπτό της
έξής μου αίσθησο δημοσύννημα! Την είλα
νικά να καγγιά, έκείνη, που έβρι-
σκοτεινό φόντο της καρδιάς μου της
λαμπρές άγίδες του ύπνορρο ήλμα
'Ανάπτυς! Τί άνομία!

Τά λόγια έκείνα τα παλιά, μακρά
γοινη, λόγια—άδρα, λόγια—παινι-
λόγια—ούρανο, τά λόγια σου έκείνα—
δέν θυμίζα στον θωυ της άγάπης, που
σκληρά άντηγήσανε σ' αυτά μου ή
μυστηριώδη τόνο, γτές βράδυ που σκιά
λουλούδια στον νίσκαρο τάφο της άπ-
μας! Της άγάπης που σ' έπόθησε την
στοσσή! Τί γαυδίο!

...Κι' έκεί που έγινε τό αύρα, στον
έκείνον τον ιδεάτο, ήλθαν στον νο-
ποιο μακρυνό ήγα κλαψάκιου θά-
συντοφονότα την τραγούδια της
μου, για να σε ιδώ να λινίξαις εν-
νη, αχ! μ' αυτόν, άγκαλιασμένοι κι' ή
σινιτά σάν έσπασες, και να κισθίνω
θαθα τον πόνο που μοιδωκε, σπασ-
την καρδιά μου, τόσο δειλά και άνα-
στα.

ΝΙΚΟΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ

—□□—

ΔΕΝ ΗΛΘΕΣ...

Δέν ήλθες... Μάτια σε πρόσμεινα γής
νάσθες σάν πρώτα γελιστός, καλέ μου,
και ή ματιά μου μάτια τό γάδι
ανάλητοσε της ματιάς σου, άγγελό μου.

Δέν ήλθες... κι' ήταν έλα θλιβερά γής
—μέσα στην φτωγική την κλαυθί μου—
γένηαν οι κοίνοι μαρμαίνοι σ' ή
λές συμμοίλζονταν την πόνο της καρδιάς
μου.

Δέν ήλθες... κι' είγα τόσα να σου πω
γής βράδυ.

α! έλα απόψε!.. Μην άγής, άγαπητέ μου,
έλα και διώξ απ' την φυγή μου τό σκοτάδι
α! με παιδεύεις, τ' άσπνέ μου, λατρεμένο μου.

Α. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Μεταξύ μας

B. Π. Δημοσιεύεται. Έπιαναλαβάνομε τη
συστάση μας να εργασθώτε προσεκτικότερα.
—Κ. Βαρζώκαν. Θα μελετήσωμε τον κα-
τάλογο σας και θα σας άπαντήσωμε ιδιαιτε-
ρώς. —Ν. Σταμόπουλον. Δέν μας έν-
διαφέρει. Α. Ταγκαλάκη. Θα τό δη-
μοσιεύσωμε προσεχώς. Εύχαριστούμε για τό
ένδιαφέρον σας. —Φ. Γκρέκ. Καλό.
—Κ. Άφραν. Δέν μας ικανοποίησαν. —Σ.
Βαρελά. Εύχαριστούμε για δσα μας γρά-
φετε. —Ράντιο. Κάνετε λάθη μετρικά.
Διορθώστε τον στίχο σας. —Γ. Ντεγιάν-
νην. Τό ίδιο και σε σας. —Γ. Μέντζον.
Εύχαριστούμε πολύ για τά καλά σας λόγια.
'Η «Έβδομάς» ακολουθεί ένα πρόγραμμα που
αποβλέπει περισσότερο στην ήθική ικανοποίη-
σή μας παρά στα υλικά όφέλη. —Ρία. Προ-
χειρογραφμένα πράγματα χωρίς νόημα. —Π.
Τσιριγώτακη. Μερικοί στίχοι σας εί-
ναι καλοί. Τό σύνολον όμως δστερεί. —Λί-
λι-Λάν. 'Υστερεί πολύ από προηγουμένα
σας. —Ν. Άναστασόπουλον. Δου-
λέψτε προσεκτικότερα τον στίχο σας. —Α.

Δρακάκη. Κοινότυπο και άσύνδετο. —
Η. Β. Π. Άτεχνο. Τό άλλο θα δημοσιεύη
με την σειρά του. —Π. Πρωτοψάλτην.
Δυστυχώς δέν μας ικανοποίησαν οι στίχοι
σας. —Μ. Βασιλειάδη. Καί για σας
τό ίδιο. —Σ. Όλύμπιον. Εργασθώτε
προσεκτικότερα. Μπορείτε να γράψετε κάτι
καλλίτερο. —Α. Γεωργίου. Άκατάλληλο
για μας. —Α. Τσιαβέν. Κοινότυπο και ά-
δαδο. —Σ. Τζαβάραν. Μη διάσθε-
τε. Προχειρολογείτε. —Δ. Κ. Σχετικά καλλί-
τερο τό «Όρφανό» αλλά όχι και δημοσιεύσι-
μο. —Π. Κοράλλη. Δυστυχώς ούτε τά
πεζά σας ούτε και οι στίχοι σας μας ικανο-
ποίησαν. —Μ. Βλάχον. Δέν λέει τίποτε.
Θα θέλαμε κάτι πιο πρωτότυπο. —Ζαχα-
ράκη. Ένεγράφητε. Οι στίχοι σας δυσ-
τυχώς άκατάλληλοι για δημοσίευση. —Κ. Δρα-
μαίον. Καλό μόνο τό πεζό σας. —Κ. Κα-
τσαρού. Δυστυχώς δέν δείξαμε τίποτε δη-
μοσιεύσιμο. —Κ. Οικονομόπουλον. Έ-
χετε μερικώς καλούς στίχους, αλλά τό σύν-
ολον δστερεί. —Φαρσαλινόν. Καλό, αλ-
λά μάς ήθε παρακάρα. —Σπαχώφ. Δυ-
στυχώς ούτε οι στίχοι σας, ούτε τά πεζά σας
μας ικανοποίησαν. Μη διάσθετε. —Α. Μώρ-
Οι στίχοι σας είναι κοινότυποι και χωρίς καμ-
ιά έσωτερική πνοή. —Στ. Άκαν. Τό δη-
μά έσωτερική πνοή. —Στ. Άκαν. Τό δη-
μά σας έκτός που έχει μία θέση λανθασμέ-
νη, είναι και πολύλογο. —Ι. Χυτήρη. Κά-

ντε πολλά μετρικά λάθη. —Σ. Γιαννα-
τον. Ρηκό. —Κ. Κελέσση. Τό ίδιο και
σε σας. —Έλβίραν. Δέν λέει τίποτε. —
Α. Ζής. Χωρίς δημιουργική πνοή. —Γ. Γου-
λιελην. Πρωτοτυπία. —Α. Κωστό-
πουλον. Σχολιστικές και άσύνδετο. —Ε. Τ.
Φαίνεται πως κάτι θα μπορέσετε να κάμει-
τε, αν εργασθώτε με περισσότερη προσοχή. —Ζ.
'Αδην. Προχειρογραφμένο και δίχως άνώ-
τερη ύφή. —Κ. Κ. Κ. Άσύνδετο και κοινό-
τυπο. —Α. Νίκαν. Δυστυχώς ούτε οι στί-
χοι, μα ούτε τό πεζό σας μας ικανοποίησαν.
Μην προχειρογράφετε. —Γ. Φεργαδιώ-
την. 'Η προσπάθειά σας άνεπιτυχής. —
Λούλ. Παιδιάστικη στιχολογία χωρίς νόη-
μα. —Θ. Μ. Τό ίδιο και για σας. —Σ. Αγγε-
ρινόν. Οι στίχοι σας άτεχνοι. Τό πεζό σας
χωρίς νόημα. —Α. Πατάση. Ρηκό και
άνοσιο. —Πινδέα. Κοινότυπο και άσύνδε-
το. —Δ. Καρράν. Μακάριο. Δέν κάνει για
την σελίδα των Νέων. —Β. Πολιτόπου-
λον. Άσύνδετο και με πολλές άσυναρξίες.
—Σ. Παπαδημητρίου. Τό ίδιο και σε
σας. —Α. Τριποδάκη. Καλλίτερο σχε-
τικώς από προηγουμένα, αλλά όχι ακόμα τι
χρειάζεται. —Α. Φεδραίων. Έχετε μερι-
κώς καλούς στίχους, τό σύνολον όμως δστε-
ρεί. —Σ. Γιώργαν. 'Υστερεί από προη-
γουμένα σας. —Νένην. Προχειρογραφμέ-
νο. —Α. Δάκρη. Τό ίδιο και σε σας.

Ιρείς
άσιέρες,
Ιρία
άπαράμιλλα
πλεονεκλήματα:
Ολερεόλης
έμφάνισης
χρωματισμός
Ιών Έλληνικών
μελαξωτών

ΚΡΕΠΕ DE CHINE
» GEORGETTE
» MAROCAIN
» SATIN
» MONGOL
» SOCOL
» ROMAIN
» MIGNON
» GIVRINE
» SULTANE
» LINGERIE
» CHEMISIER
CREPON
FOULARD

Ιης Α.Ε.
Δ.ΠΑΘΑΛΙΑΝ
Κ.ΣΙΑ
ΛΕΟΝ

ΤΟ ΠΑΡΛΑΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΡΕΖΙΣΕΡ

Μαρίν, Βόλον.— Ναί, ή Μαρίν Ντήτς πρίν φύγη από τή Χόλλυγουντ διά νά επιστρέψη εις τήν Γερμανίαν ἐγύρισε τήν ταινίαν «Σαγκά-Εξπρές», κατά σκηνοθεσίαν πάντοτε τού Στέφνιερκε. Δέν γνωρίζω αν τήν ταινίαν αὐτήν θά τήν ἴδωμε ἐφέτος ἔδω. 2) Ἡ Αἰλ Νταγκόδερ ἐγύρισε στή Χόλλυγουντ μόνο μιά ταινία, τήν «Μία γυναίκα από τή Μόντε Κάρλο». Τώρα ἔχει ἐπιστρέψει στή Γερμανία. 3) Πράγματι, οἱ περισσότεροί ξένοι καλλιτέχναι, πού ἦσαν στή Χόλλυγουντ, ἀρχίζουν ἤδη νά ἐπανερχοῦνται εἰς τὰς πατρίδας τών. Ἰδίως οἱ Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι συγκεντρώνονται εἰς τήν Ἑλσινγκί, τήν ἀγγλικήν Χόλλυγουντ.

Κ. Α. Ἐρωτευμένην, Χαλκίδα.— Πράγματι, ὁ ἔρωτς παίζει τόν κυριώτερον ρόλον εἰς ὅλα σχεδόν τὰ κινηματογραφικά σενάρια. Σπανιώτατα εἶναι αἱ ταινίαι, πού ἡ ὑπόθεσις τών δέν εἶναι ἐρωτική. Οἱ περιφημοὶ ἔρωτες τού Χόλλυγουντ εἶναι τῆς Κλάρας Μπλου. Ἡ ὡραία αὕτη καλλιτέχνης κατόρθωσε νά ἐρωτευθῇ τόν μωδὸ σχεδόν Χόλλυγουντ, τώρα δὲ παντρεύθηκε. Περιφημῶν διὰ τοὺς ἔρωτες τῆς εἶναι καί ἡ Πόλα Νέγκρι. Ἐπίσης οἱ ἔρωτες τού Σαρλό εἶναι πολὺ δημοφιλεῖς. Ὁ ἀτυχέστερος ἔρωτς εἶναι τού Τζών Γιλμπερτ μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Οἱ πρῶτοι ἐντυχιμένοι γάμοι, εἶναι τού Ντούνγκλας Φαίρμαν (πατὴρ) καὶ Μαίρης Πίρροντ καὶ Ντούνγκλας Φαίρμαν (νιότ) καὶ Τζέι Κρόνινγκ.

Φίλον τού Χόλλυγουντ, Καλάμας.— Πῶς μπορεῖτε νά πάτε στή Χόλλυγουντ καὶ νά γίνετε ἀστέρ; Τὸ πρῶτον δέν εἶναι καὶ τόσο ἐνδοξόν. Ὑπάρχουν, δέ, διαδίσκοι Ἕλληνες καλλιτέχναι τῆς δόξης, ὅπως ὁ Λού Τέλλεγκεν (Βασίλειος Δελγιάννης), ὁ Ρήγας, ὁ Μήτσουρας, ἀλλ' ἡ σταδιοδρομία ἡ ἢ τὴν αὐτὴν δέν ἡμπορεῖ νά σῶς χρησιμοποίησιν ὡς ἀσφαλὲς προηγουμένον ἢ παρὰδειγμα. Αὐτοὶ εἶχαν τάλαντα, ἐξ ἄλλου δὲ εὐρίσκον καὶ ἀρκετὰς ἐνκαιρίας, πού τοὺς ἐβοήθησαν σημαντικά. Σεῖς ποῦ προσόντα ἔχετε γιὰ νά πιστεῦτε ὅτι θά ἐπιτύχετε καὶ μάλιστα εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς τρομερῆς αὐτῆς κρίσεως;

Γεώργιον Γεωργιάδην, Ἰωάννινα.— 1) Ἡ Γκρέτα Τάμερ εἶναι Γερμανίς. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Βιέννην καὶ εἶναι κόρη ἐνὸς πρῶτον ἀξιωματικοῦ τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ. 2) Ὁ Ἑνέστος Φερέντες ἐγεννήθη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἀπὸ ὀγγόνων γονεῖς, μένει τώρα εἰς τὸ Βερολίον καὶ παίζει εἰς γερμανικά θεάτρα. 3) Ἡ Μαντὶ Κρίστιανς εἶναι

Γερμανίς, 31 ἐτῶν, οὗτος τοῦ ὅρου Μύλλερ. Γ. Γ. Γ. Γ. Γ., Πύργον. Ναί, Ἀρμένιος εἶναι καὶ ὁ Μαξοντιάν καὶ ὁ Σακατοννύ. Ὁ πρῶτος εἶναι πράγματι μεγάλος ἡθοποιός, ὁμοιωμένος δὲ ὁλοῦν τοῦ παραμένοντος μοναδικοῦ. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Σμύρνην, εἶναι 51 ἐτῶν, ἔγγαμος. Ἐπαίξε προηγουμένως εἰς τὸ θέατρον, ἔχει δὲ πάρε τοῦ πρώτου βραβείου διὰ τὴν δραματικὴν τέχνην τοῦ Κονσερβατορίου τῶν Παρισίων.

Λέλαγ Π. . . ρ η, Ἐνταῦθα.— Ὁ Ζάν Ἀνζελό εἶναι Γάλλος. Ἐγεννήθη τὴν 17 Μαΐου 1888 στή Παρίσι, εἶναι ἔγγαμος, δέν ἔχει παιδιά. Εἶναι μαλαχοσινός, τὸ ἀνάστημά του εἶναι 1,78, τὰ μάτια του καστάνια. Γυναίκα του εἶναι ἡ Μίλ Λορεάν. Τὸ πραγματικὸν του ὄνομα εἶναι Ζάν Μπαρτελεμύ. Τὸ Ζάν Ἀνζελό εἶναι καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμον. Ἦτο ἡθοποιός τοῦ θεάτρον καὶ ἐντεμπουτάρης τὸ 1907 στή ἀκροῦ τῆς Σάρρας Μπερνάρ. Κατόπιν ἀφιέρωθη στήν κινηματογραφίαν. Αἱ κυριώτεραι ταινίαι του εἶναι: «Τὸ παιδί τοῦ ἔρωτος», «Ὁ ἀνθρωπὸς πού σκότωσε», «Ἡ καρδιά μου ἰν-κρίνιτον», «Συνοικία», «Μόντε Χρήστος» α' ὁ διπλὸς ἔρωτς, «Ροβέρτος Μακκάρ», «Ἡ τελευταία ὑπερσέξ», «Ἀτλαντίς», «Τὸ σπῆτι στή δάσος», «Ἡ μωρὰ παρθένος», «Τὸ τέλος τοῦ Μόντε Κάρλο», «Ὁ Λοχίας Χ.» καὶ ἄ.

Ο ΡΕΖΙΣΕΡ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΠΑΘΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικὸς νοσημάτων

Στομάχου - Ἐντέρων - Ἡπατος

Σόλωνος 66 3-6 μ. μ.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινὶς γνωρίζουσα τὴν γαλλικὴν, δακτυλογράφος καὶ εἰ δυνατόν στενογράφος, δι' ὑπηρεσίαν γραφείου ὀλιγόωρον, εἰτε καθημερινὰς εἰτε δις ἢ τρίς τῆς ἑβδομάδος. Ἀπευθυντέον προσωπικῶς Α. Μ. Γραφεῖα «Ἐβδομάδος».

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΜΟΝΟΝ

ΤΟ

SOLITAIRE

ΕΙΝΕ ΙΔΕΩΔΕΣ

ΣΤΙΛΒΩΜΑ—ΒΑΦΗ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΔΙΑ:

Λουστρίνια—Καστόρ—Υποδήματα κυνηγίου
Σεβρώ—Σουέντ—Βαλίτζες—Ζώνες
Ἀδιάβροχα—Ἀντιλόπ—Φούτ—Μπόλ

Γεν. Ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι:

Θ. Π. ΠΑΥΛΑΝΤΟΣ

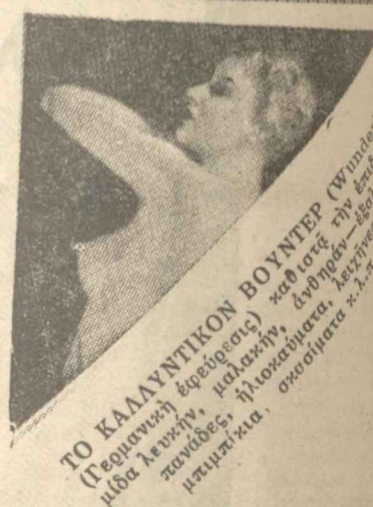
ΑΘΗΝΑΙ: 28, ὁδὸς Σταδίου (Μέγαρον Ἐφεσίου)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Μέγαρον Συγγέλα.

Kruschen
Salts

Αἱ νεαραὶ μητέρες ἀισθάνονται τὸ ἑαυτὸν τὰν καλὰ καὶ διατηροῦνται ἀσθενεῖς καὶ ἐνδεδειγμένον, διὰ τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν ὁρμῶν. Ἡ φρεσκάδα τοῦ προσώπου, ἡ ἰσχυρότης τῶν ματιῶν, ἡ διατήρησις τοῦ αἵματος εἰς τὸ κανονικὸν βάρος, ἐπιτυγχάνονται μὲ τὰ

Αἰσθητικὸν Κρούσεν

Πωλεῖται εἰς τὰ καλλίτερα Φαρμακεία
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος:
Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ
Πλατεία Ἀγίου Θεοδώρου 9

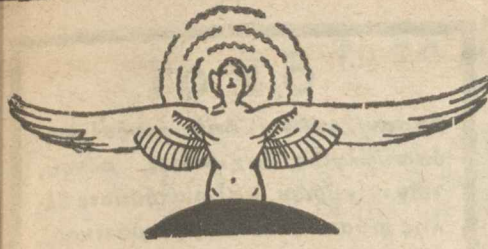

Φρεσκάρητε καὶ καθαρίσετε τὸ πρόσωπόν σας τὸ πρωῒ, τὸ βράδυ καὶ γυναικῶν ὅταν τουαλετταρίζετε. Συνιστᾶται ἀπὸ τὸν φαρμακοῦ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος μετὰ τὸ λουτρὸν, τὴν ἡλιοθεραπείαν, τὸ μασάζ.

Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ Φαρμακεία, Μυροπολεῖα Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, Παρεκαταθήκη «Βούντερ»: Αἰόλου 72 β. Τηλ. 63-63. Τιμὴ δραχ. 60. Ἐπαρχίας ἀπεστέλλεται ἀντὶ δρχ. 65

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ

παλαιὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ. Ἀπευθυντέον Α. Μ. Γραφεῖα «Ἐβδομάδος»

Ε. Φ. Ε.

ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Στὴν δευτέρᾳ συνεδρίασιν τῆς Προσωπικῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς ἐξετάσθησαν αἱ αἰτήσεις διαγραφῆς ἀναγνωστῶν μας καὶ ἔγιναν δεκταὶ ὡς ἰδρυτικὰ μέλη τῆς «Ε. Φ. Ε.» οἱ ἑξῆς:

Ἀθηνῶν — Πειραιῶς. — Νικόλαος Καραγιάννης, Νικόλαος Ἀγγελῆς, Λουῖς Παλλόν, Νανά Δάφνου, Σόνια Δάφνου, Γλαυκὴ Σέλη, Λαυρία Παλλόν, Γ. Δ. Χαλκιάς, Λούλα Φιλίππου, Ν. Βεντούρας, Μάρκος Λαμπρινίδης, Γ. Ἀργυροῦδης, Νικόλαος Μαρινάκης, Μαρία Ἰννάκη, Δέλα Φιλίππου, Κώστας Πετράκης, Μαίρη Πετράκη, Γ. Ν. Σαβίτης, Χρ. Γιαννίσης, Ἠλίας Κονσταντίνου, Ἰωάννα Μαγαράκη, Ἰωάννης Βελισσαρίου, Γεώργ. Ἀρκαδίου, Ἀντωνίου Παυλίδου, Σ. Τζαβάρας, Ι. Σουστάνης, Βασίλειος Παπαγιάννης, Δημήτριος Σαμακοῦλης, Ἀντώνιος Μαντικόπουλος, Πεινῶ Βασιλοπούλου, Κ. Καραμάνου, Δ. Μπάκας, Παύλος Τσοῦτς, Γεώργιος Μπαλλῆς, Ἀνδρέας Μπαλλῆς, Κωνστ. Μπενῆς, Σπυρίδων Βέσας, Μ. Α. Μπαλκίς, Β. Γ. Ζῆς, Εὐφροσύνη Μαστρογιάννη, Ἀλ. Μπαμπίλης, Εὐαγγελὸς Σκούρης, Κωστὴς Τσοῦκας, Κωνστ. Λουγγῆς, Ἀναστ. Λαδοπούλου, Βασίλειος Βαφειάδης, Γρηγόριος Ἀμυράντης, Παντελῆς Μοῖσης, Νικ. Ματσοῦδης, Χάρης Μιλώνης, Δημ. Σακελλαρίου, Ὀλγέτα Σαβίτης, Ἰωάννης Φερεζιδίτης, Κωνστ. Κουκουδίνης, Γ. Δελιγιάννη, Διὰ Βασιλειῶτα, Μαρία Βασιλειῶτα.

Ἐπαρχιών. — Ἀθανάσιος Βασιλάδης (Θεσσαλονίκη), Α. Μαρκανδίνης (Σέρραι), Ἀρτέμις Δούκα (Σάμος-Βαθ), Σίμος Ταβλακίδης (Καβάλλα), Ἠλίας Σταθάκης (Δάρισσα), Εὐάγγελος Ταυδάκης (Κόμη), Ἰωάννης Φαφούτης (Χαλκίς), Ρουμπίνη Πανάγου (Σάμος-Βαθ), Γεώργιος Σταύρου (Χαλκίς), Εὐαγγελία Γιαννοῦλη (Κομοτίνη), Γεώργιος Σαματάκης (Ἀργιστόλιον), Ἀθαν. Παπαχρηστός (Ἀιόπολις), Νικ. Ἀναστασίου (Κορίνθος), Μιχαὴλ Πατσούρης (Φλώρινα), Θεοδώρα Μηλιάδου (Καβάλλα), Καίτη Ραζῆ (Ἀργιστόλιον), Ἰωάννης Γιακουμάκης (Δάρισσα), Νικόλαος Καβρὸς (Κοιτὴ-Χανιά), Α. Ἀλεξιάδης (Θεσσαλονίκη), Χ. Κ. Παπαδόπουλος (Μεσσήνη), Μιχὴς Παναγιώπουλος (Τρίπολις), Κωνστ. Χρυσόπουλος (Σέρραι), Γαλάτεια Γελέκη (Πράσσα), Νικόλαος Τσίπας (Ἰωάννινα), Κωνστ. Θεολογίδης (Δάρισσα), Κωνστ. Χρυσάκης (Πέτρα), Γεώργιος Μοσχίδης (Θεσσαλονίκη), Νίκος Φτέρης (Ζάκυνθος), Χαράλαμπος Σουρῆς (Κομοτίνη), Καίτη Ζορμπά (Βόλος), Δημ. Βλάχος (Σέρραι).

Στὸ ἐρχόμενον τεῦχος μας θά δημοσιευθῇ ὁ κατάλογος τῶν ἰδρυτικῶν μελῶν πού θά ἐγκρίνῃ ἡ Πρὸς. Διοκ. Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν γ' καὶ τελευταία τῆς συνεδρίασιν, μετ' ὃ τὴν ἐγκρίσιν τῶν νέων μελῶν θά ἀναλάβῃ τὸ πρῶτον κανονικὸν Διοικητικὸν Συμβόλιον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα θά διαδεχθῇ τὴν Προσωπικὴν Ἐπιτροπὴν.

Γιὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ μας ἀπεφάσισε νά συγκαλέσῃ μὴ Γενικὴ Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦδε μελῶν τῆς «Ε. Φ. Ε.» κατὰ τὴν ὅποιαν νά διεξαχθῇ ἡ Ἀρχαιρεσίς τοῦ Συλλόγου καὶ νά ἀποφασισθῇ καὶ ἡ πρώτη ἐπίσημη ἐμφάνισίς του, ἡ ὅποια κατὰ τὰ φαινόμενα θά εἶναι μὴ ἐκδρομῇ.

Γι' αὐτὸ ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐβδομάδος» ἐλθούσα σὲ συνενότησιν μετὰ τὴν Πρὸς. Διοκ. Ἐπιτροπὴ τῆς «Ε. Φ. Ε.»

ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ

ΣΕ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΦΙΛΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ 6 ΜΑΪΟΥ (ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς) ΚΑΙ ΠΡΑΝ 10.30 π. μ. ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ (ὁδὸς Νοταρᾶ 15).

ΟΔΟΝΤΙΝΗ
ΣΠΕΣ

Ἀπειροὶ εἶνε οἱ λόγοι ἀλλὰ καὶ οἱ μικροοργανισμοί, οἱ ὅποιοι συντελοῦν εἰς τὸ νά χαλάσῃ ἓνα ἢ περισσότερα ἀπὸ τὰ δόντια σας.

Ἡ ΟΔΟΝΤΙΝΗ «ΣΠΕΣ» περιέχει ὅλα ἐκεῖνα τὰ συστατικά τὰ ὁποῖα προφυλάττουν τὰ δόντια σας ἀπὸ τὸ χάλασμα (τερηδόνα). Εἶναι κατ' ἐξοχὴν πλουσία εἰς δισυγγόνον, διὰ τοῦ ὁποῖου δρᾷ δυνάμει (καίονται) οἱ βλαβεροὶ μικροοργανισμοί, δισυγγονοῦνται ὅμως καὶ ἀναζωογονοῦνται τὰ οὐλα, τὰ δόντια καὶ τὸ στόμα δλόκληρον.

Ἡ ΟΔΟΝΤΙΝΗ «ΣΠΕΣ» ἔχει τόσον σάπωνα, ὅσος χρειάζεται διὰ νά καθαρίσῃ τὰ δόντια ἀπὸ τὸ πάχος καὶ τὰ ἄλλα βλαβερά συστατικά τῶν τροφίμων.

Ἡ πολλὴ σαπουνάδα καὶ ὁ ἄφροδ, ἐκτός τῆς ἀδείας πού προξενοῦν, βλάπτουν τὰ οὐλα.

Ἡ ΟΔΟΝΤΙΝΗ «ΣΠΕΣ» περιέχει πρῶτας ὕλας παραγωγῆς τῶν καλντέρων ξένων ἐργοστασίων. Αἰθέρια ἔλαια καὶ σάπωνα Ἀγγλικῆς προελεύσεως Bush καὶ Evan's. Μαγνησίαν καὶ τὰ λοιπὰ χημικὰ προϊόντα τοῦ Γερμανικοῦ Οἴκου Merck κλπ. κλπ. Συνιστᾶται τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν μετ' ὀδοντίνην 1 ἕως 3 φορές τὴν ἡμέραν. Τὰ ἀποτελέσματα χρήσεως τῆς ΟΔΟΝΤΙΝΗΣ εἶνε τὰ ἑξῆς:

- 1) Δευκαίνονται καὶ γυαλίζουν τὰ δόντια.
- 2) Προλαμβάνεται τὸ χάλασμα τῶν δοντιῶν.
- 3) Ἀποφεύγεται ἡ δυσοσμία τοῦ στόματος.
- 4) Δροσίζει καὶ ζωογονεῖ τὸ στόμα, δόντια καὶ οὐλα.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

ΘΕΜΑΤΑ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ: ΕΚΛΟΓΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ (ἐννομελοῦς) ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ Α' ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.

Στὴν ὡς ἄνω Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς ἡμέρας πρῆβεν νά προσέλθουν συγκεκριμένως ὅλα τὰ ἐγκριθέντα μέχρι τοῦδε μέλη τῆς «Ε. Φ. Ε.» Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, καθὼς καὶ ἐκείνοι ἀπὸ τῶν ἀναγνώστων μας οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 4ης Μαΐου θά ἔχουν στείλει αἰτήσεις ἐγγραφῆς τῶν στὸν Σύλλογον.

Γιὰ τὰ μέλη τῶν ἐπαρχιών, ἡ Πρὸς. Διοκ. Ἐπιτροπὴ τῆς «Ε. Φ. Ε.» ἀπεφάσισε νά περικρατῇ μέχρις ὅτου σὲ κάθε πόλιν ἡ περιοχὴ συγκεντρωθῶν τοὺλάχιστον ΔΕΚΑ μέλη, γιὰ νά προῆθ στὴν ἰδίαν τοπικὴν ἐπαρχιακὴν παραστάσιν τῆς «Ε. Φ. Ε.» σύμφωνα μετ' ὁδηγίας πού θά δώσῃ ἡ Γεντρικὴ Διοίκησις τῶν Ἀθηνῶν.

—□—

ΑΙΤΗΣΙΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
ΣΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟ

ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Πρὸς τὴν Προσωπικὴν Δ. Ἐπιτροπὴ τῆς «Ε. Φ. Ε.»

Κύριοι,
Ὡς ἀναγνώστης τῆς «Ἐβδομάδος» ἐπιθυμῶ νά ἐγγραφῶ μέλος τοῦ Συλλόγου σας, ἔχων ὑπ' ὄψιν μου τὴν σχετικὴν δημοσίευσιν στὸ ὑπ' ἀρ. 236 φύλλ. τῆς «Ἐβδομάδος».

(ἽΠογος.)

Ὄνοματεπώνυμον
Ἐπαγγέλμα
Διεύθυνσις
Ἡλικία
..... τῇ 1932

EMAIL DIAMANT

Ὁραία μαγαριτάρια ἐντός
ὥραίας κοσμηματοθήκης

Ἡ ὁδοντόκρεμα Email Diamant τοῦ John Walton—ἐκτιμηθεῖσα παρὰ τῆς πλέον κομῆς πελατείας, ἥτις κατέχει τὴν τέχνην τοῦ καλλωπισμοῦ—λευκαίνει, καθαρίζει καὶ προσδίδει εἰς τοὺς ὀδόντας θαυματουργικὴν λάμψιν, δεσμεύει καὶ σταματᾷ τὸ μαύριμα τῶν οὐλῶν, πού συνήθως προέρχεται ἀπὸ ὁδοντόκρεμες πού περιέχουν σάπωνα, χρωματίζει τὰ οὐλα καὶ τὰ χεῖλη μετ' ἑνὸς φυσικοῦ χρωματισμοῦ.

Τυχάνει δὲ ἀπαραίτητος διὰ τοὺς ὀδόντας ὀρθορας καὶ καμπύλους.

Πωλεῖται εἰς ὅλας τὰς Φαρμακαποθήκας, Φαρμακεία, Μυροπολεῖα καὶ καταστήματα.

Παρακαταθῆκη καὶ ἀντιπροσωπεία διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Μητροπόλεως 42

Ἀθήναι

MODES
ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΛΙΒΑΔΑ
ΠΕΤΡΑΚΗ 3

Ἡ κ. ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΛΙΒΑΔΑ, ὁδὸς Πετράκη 3γ, παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν τελευταίων MODELES γυναικείων πλῶν καὶ ἡχίως τὰς ἐργασίας τῆς μετ' ἐξαιρετικῶς προστάς.

Ι. Α. Κ.—Απαντώ μόνον εις την τετάρτην ερώτησιν σας καθότι αι πληροφορίες σας δια τας άλλας τρεις μου είναι ανεπαρκείς. Επειδ ουδέν ουδέν τυχόν απαντήσας σας να σας γράψω. Μέσα εις το νερό που θα μεταχειρισθώτε ρίψατε μια κουταλιά της σούπας αμυγνολιών. Αυτό θα το κάμνεται τουλάχιστον τρεις φορές την εβδομάδα. Μετά το λούσιμο και αφού σκουπισθώτε καλά πάρετε ένα τσιγάρον δάμνακος και τρώψετε την καυτήν σας στήν εις καλά και ισχυρά με το κάτωθι φάρμακον:

Decoction de quinquina 10% 250 gr.
Resorcine 10 gr.
Acide salicylique 1 gr.
Sublimée corrosif 0,50 gr.
Alcool pur 30 gr.

Στομαχικών, Δάρσαν.—Δεν υπάρχει φόβος να συνηθίσετε το Fruit Salt σε τόσον βαθμό, ώστε να γίνει ανάγκη του οργανισμού σας. Μόλις αποκατασταθή η λειτουργία του στομάχου σας μπορείτε να το πάρετε άεσως. Προσέχετε μόνον να το παίρνεται κανονικά (μια κουταλιά του καφέ κάθε πρωί μόλις ξυπνήσετε) και συνεχίστέ το, εστω και αν δεν έχετε ανάγκη, και το καλοκαίρι, ως δραστηστικόν.

Δακόν Κοτίγγην Κ. Ε.—Δεν πρέπει ν' ανησυχήτε καθόλου, εφ' όσον η κατάσταση σας είναι φυσιολογική. Αφού όμως είσθε ανυπόμονος ακολουθήσατε την συμβουλήν που σας δίδω κατωτέρω. Πάρετε δύο κουτιά Protetine Richter comprimé καθώς και δύο κουτιά ενέσεων, και κάμνεται μίαν ενέσιν την μίαν ημέραν, την δε άλλην παίρνεται τοιαυτά κομμάτια που του φαγητού. Επίσης της πρώτης δέκα μέρες παίρνεται που του ύπνου μία σκόνη Lupuline 0,10.

Ρ. Ρ. Ρ.—Καλόβουτα.—Δεν μπόρεσα να έννοήσω τίποτε από την πολυσέλιδον επιστο-

λήν σας.

Φοιτητήν.—Πρέπει να μάθετε ότι η κατάσταση σας αυτή είναι αποτέλεσμα των αλλεπαλλήλων ασθενειών σας, επί πλέον δε και της φαντασίας σας την οποίαν άφισατε αγάλινωτον. Ακολουθήσατε επакριβώς τας συμβουλὰς του ιατρού σας και μη χάνετε την υπομονήν και το θάρρος σας. Είσθε νεώτατος και κάθε απαισιόδοτος σκέψις πρέπει να φύγη από το πνεύμα σας. Επιβλήθητε στον εαυτόν σας αδιαφορώντας για κάθε τι που συμβαίνει γύρω σας, και προπαντός για τα ζητήματα της καρδιάς που πάντοτε έχουν ως άνωτέρω σκοπό την άσκα. Παίρνεται κάθε μέρα από μέσον του φαγητού δύο κουταλιές της σούπας από το κάτωθι φάρμακον:

Bromure de sodium 10 gr.
Chloral de potassium 8 gr.
Eau 600 gr.

Επίσης κάμνεται μερικές ενέσεις Tetras-thenol ημέραν παρ' ημέραν, μετά παρελευσιν δέ μηνός έχετε την καλωσύνην να μου ξαναγράψετε.

Θλιμμένον υιόν.—Να παίρνεται το κατωτέρω φάρμακον, δύο κουταλάκια του γλυκού μέσα σε λίγο νερό, στο μέσον του φαγητού.

Antipyrine 4 gr.
Bromure d'ammonium 15 gr.
Hydrate Chloral 4 gr.
Bromure de sodium 10 gr.
Extrait de belladone 0,15 centigr.
Liquor de fowler 40 gr.
Eau 150 gr.

Όσον άρρωσά δια το άλλο ζήτημά σας θα παίρνεται μια κουταλιά της σούπας από το κάτωθι φάρμακον:

Arseniate de soude 0,10 cent.
Teinture de kola 150 gr.
Vanilline 0,30 cent.
Sirop simple 150 gr.

Μετά παρελευσιν γονιμικού τινος διαστήματος μου ξαναγράψετε.

Γατρός Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Ο Σ Ο Ι

βασανίζεσθε από νευραλγίας, οσφυαλγίας, ισχιαλγίας, πόνους των πλευρών, και ολασθήματα εις λησ φύσεως πόνους ρευματικούς, κτλ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ την θεραπεύσαντα εις το νεώτατον ιδιοσκεύασμα

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

ΧΡΗΣΙΣ: Έντερίσκει έλαφρά και η το πολύ εις της ημέρας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κεντρική Αποθήκη:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΣΑΝΤΡΑ

Όδός Αιόλου 95—ΑΘΗΝΑΙ

Προτού κοιμηθώτε ένα πάλι αποτελεσματικώτατο τα της χρόνιας δυσκοιλίας καθαρίζον το αίμα. Ζητήστε το εις όλα τα Φαρμακεία. GRAINS DE VALS

Η ΚΡΕΜΑ

ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ

Άσυναγώνιστος εις το να προσδίδη εις το πρόσωπον και το δέρμα δροσερότητα, λευκότητα και ωραιότητα.

Πωλείται εις όλα τα κεντρικά φαρμακεία

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Είμαι πουδραρισμένη καθ' όλην την μέραν. Εγλύτωσα από την γιαλάδα της ώτης. Εύρηκα επί τέλους την πούδρα του ήθελα και αυτή είναι η Πούδρα ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΜΟΔΕΣ ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

Κάθε Κυρία, που της άρέσει να ντυθή Chic και με πολύ λογικήν τιμήν ως επισκεφθή της

ΜΟΔΕΣ
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14 Β', ΟΡΟΦΟΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΑΙΜΟΚΛΕΙΝΗ

Είναι άπαραίτητος δι' όλες τις Κας και Αίδας αι όποιας υποφέρουν έναν της άταξίας της περιόδου των. Καθουσύζει άμέσως τους πόνους και κανονίζει τελείως τα χρονικά διαστήματα που άπαιτούνται.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΓΡΗΓ. Γ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ & Σ' ΑΘΗΝΑΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

Εάν μᾶς επισκεφθώτε, θα ωφεληθώτε από άπόψεως τιμών και ποιικιλίας εις
ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΑΣ
ΤΑ ΑΝΘΗ ΜΑΣ
ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΜΑΣ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Δοκιμάσατε την Lotion NARTA το άριστούργημα των νέων άρωμάτων διαρκείας και λεπτότητος, άπαλύνουσα την κόμην.

Πωλείται εις όλα τα Μυροπωλεία και Φαρμακεία.

Γενικοί Αντιπρόσωποι

ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ - ΑΘΗΝΑΣ 27 - ΑΘΗΝΑΙ

ΙΣΧΥΑΛΓΙΑ

και κάθε
Ρευματικός
Εξαφανίζεται
με το γνωστόν

Σλόανς

Λινιμεντ
Σταματά τον πόνο

ΔΙΑΦ. ΜΗΝΥΤΩΡ

ΑΥΓΑ ΠΑΣΧΑ

ΧΑΡΤΙΝΑ

ΕΥΛΙΝΑ

ΜΕΤΑΞΩ

ΠΟΡΣΕΛΑΝΙΝΑ

GARNIS ΜΕ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΕΚΔΡΟΜΩΝ PIC-NICK

ΘΕΡΜΟΣ ΝΕΑ ΜΕ ΠΟΤΗΡΙ "WAKELIT"

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

SCHERK
BERLIN NEW YORK WIEN

Έχετε μια δαυμασία
ἐπιθερμίδα

πώς τὸ κατορθώνετε; - Δὲν εἶναι
δὲ καὶ τόσο σπουδαῖο μυστικό! Με-
ταχειρίζομαι τὴν λασίον προσώ-
που Scherk· πρωὶ καὶ βράδυ τρίβω
μ' αὐτὴ τὸ πρόσωπό μου. Αὐτὸ
εἶναι ἀπλὸ ἀλλὰ με βοηθεῖ πολὺ.

Γνησία Λασίον μόνον εἰς τὰ γνωστὰ φιαλίδια μετ' ὄνομα Scherk.
(Διὰ τὴν περιωρίσει τοῦ προσώπου. Κατὰ τῶν μαθηματικῶν καὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ
τοῦ δέρματος. Διὰ τοὺς Κυρίους ἐξαιρετικὸν μετὰ τὸ τρίψιμα.)

Δείγμα δωρεάν. Ἐναντι ἀποστολῆς τῆς παρουσίας ἀγγελίας εἰς τὴν
δύσιν: Π. Ι. Μαγκριώτην, ὁδὸς Αἰόλου 28, Ἀθήνας.

Scherk
Face
Lotion

Λασίον διὰ τὸ πρόσωπον